STEPHEN KING

DOLOR

NEMIRA

RICHARD
BACHMAN

BLAZE

Stephen Edwin King s-a născut în Portland, Maine, în 1947, al doilea fiu al lui Donald și Nellie Ruth Pillsbury King. Când avea doi ani, tatăl său și-a abandonat familia, iar micul Stephen a avut o copilărie grea, marcată de repetate mutări dintr-un oraș în altul. A îndrăgit matineele anilor '50, unde se proiectau mai ales filme de groază și SF, iar în 1960 l-a descoperit pe H.P. Lovecraft, care a avut o influență decisivă asupra lui – așa a început să aștearnă povești la o mașină de scris căreia îi lipsea tasta „N", pe care o vom întâlni mai târziu în *Misery*.

Între 1962 și 1966 a frecventat Liceul Lisbon Falls, iar între 1966 și 1970 a urmat cursurile Universității Maine din Orono. În această perioadă a lucrat la biblioteca facultății și a publicat primele povestiri în revista *Maine Campus*, unde a ținut și o rubrică permanentă. În iunie 1970 a obținut licența în literatură, un certificat de profesor de liceu și o diplomă pentru elocuțiune și artă dramatică.

În 1971 s-a căsătorit cu Tabitha Jane Spruce, viitoarea scriitoare și poetă T. King, și împreună au trei copii. O vreme a trăit într-o rulotă și a lucrat într-o spălătorie industrială, apoi a devenit profesor de engleză la Hampden Academy, Maine. O viață grea, plină de lipsuri, care-l va duce la alcoolism. A început să scrie *Carrie*, dar, fiindcă romanul nu avansa deloc, l-a aruncat la gunoi. Tabitha însă, care nu se îndoia de talentul lui, a recuperat manuscrisul și l-a convins să-l ducă la bun sfârșit. În 1973 declicul s-a produs: concernul editorial Doubleday a acceptat spre publicare *Carrie,* iar New American Library a cumpărat drepturile ediției de buzunar cu suma record de 400 000 de dolari. În 1975 familia sa și-a cumpărat prima casă la Bridgton, Maine, iar Stephen King a publicat *Salem's Lot*. De acum înainte își va consacra viața creației literare și, într-o mai mică măsură, producției cinematografice. Aproape toate romanele sale au fost ecranizate și King acordă permisiunea studenților la regie să adapteze povestirile sale pentru suma simbolică de un dolar.

Autor a peste patruzeci de romane și două sute de povestiri, a doborât toate recordurile de vânzări și a primit numeroase premii, printre care și prestigioasa Medalie pentru Contribuții Deosebite în Domeniul Literaturii Americane oferită de National Book Foundation. Venitul său anual este estimat la peste 40 de milioane de dolari.

RICHARD BACHMAN

BLAZE

Cuvânt înainte
STEPHEN KING

Traducere din limba engleză
MIRCEA PRICĂJAN

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: © Krasny, Jan Patrick via Agentur Schlück GmbH

Aceasta este o lucrare de ficțiune. Persoanele, locurile și întâmplările descrise sunt produsul imaginației autorului. Orice asemănare cu realitatea este pur întâmplătoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BACHMAN, RICHARD
Blaze / Richard Bachman; trad.: Mircea Pricăjan.
- București: Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-84-2

I. Pricăjan, Mircea (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Richard Bachman
BLAZE
Copyright © 2007, by Stephen King
Foreword copyright © 2007 by Stephen King

© Nemira, 2009

Redactor: Ioana STĂNESCU
Tehnoredactor: Niță CONSTANTIN

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8073-84-2

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea
timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Tommy și Lori Spruce
Cu gândul la James T. Farrell

Acestea sunt mahalalele sufletului.
John D. MacDonald

Mărturisire

Dragi Cititori Fideli,

Acesta este un roman de sertar, să ne înțelegem. Vreau să știți lucrul acesta cât încă mai aveți bonul de casă și înainte să-l mânjiți cu sos de friptură sau înghețată, ceea ce v-ar crea probleme sau chiar v-ar împiedica să returnați cartea la librărie.[1] Este un roman de sertar revizuit și adus la zi, însă asta nu schimbă cu nimic adevărul. Numele de Bachman apare pe copertă deoarece *Blaze* este ultimul roman din perioada 1966–1973, perioada de productivitate maximă a acelui distins domn.

În cursul respectivilor ani am avut, la drept vorbind, dublă personalitate. Stephen King era cel care scria (și vindea) povești horror unor reviste pentru bărbați precum *Cavalier* și *Adam*[2], însă cel care a scris o serie de romane pe care n-a vrut nimeni să le cumpere se numea Bachman. Între acestea se numărau *Rage*[3], *Marșul cel lung*, *Șantier în lucru* (Ed. Lucman, 2007) și *Fugarul* (Ed. Lucman, 2005)[4]. Toate patru au fost publicate în ediții ieftine, populare.

Blaze era ultimul dintre aceste romane timpurii... al patrulea sfert, dacă doriți. Sau pur și simplu un alt roman de sertar al unui scriitor cunoscut, dacă insistați. A fost scris la sfârșitul anului 1972 și începutul lui 1973. În timp

---

[1] Spun asta presupunând că-mi semănați și că rareori vă așezați la masă – sau la o modestă gustare – fără să aveți la îndemână cartea începută recent (n.a.).

[2] Cu o singură excepție: Bachman, folosind pseudonimul John Swithen, a vândut o poveste polițistă, *The Fifth Quarter (Al cincilea sfert)* (n.a.).

[3] Care acum e scos din circulație, iar asta e bine (n.a.).

[4] Romanul scris de Bachman care le urma acestora se intitula *Thinner*, și nu e de mirare că am fost dat în vileag, deoarece acela a fost scris de fapt de Stephen King – fotografia de autor falsă de pe coperta a patra n-a păcălit pe nimeni (n.a.).

ce-l scriam mi se părea un lucru de excepție, dar când l-am recitit mi-a lăsat un gust amar. Mi-amintesc că nu l-am arătat nicicând vreunui editor – nici celor de la Doubleday, unde mă împrietenisem cu un tip pe nume William G. Thompson. Bill este cel care mai târziu l-a descoperit pe John Grisham și tot Bill e cel care mi-a oferit un contract pentru cartea de după *Blaze*, o poveste dementă, dar îndeajuns de amuzantă despre noaptea balului de absolvire dintr-o localitate din centrul statului Maine.[1]

Pentru câțiva ani am uitat de *Blaze*. Apoi, după ce toate celelalte romane Bachman timpurii au fost publicate, l-am scos din sertar și l-am parcurs. După ce am citit primele aproximativ douăzeci de pagini, am tras concluzia că părerea mea dintâi fusese corectă, așa că l-am pus înapoi la naftalină. Scrisul mi se părea în regulă, însă povestea îmi amintea de vorbele lui Oscar Wilde, care susținea că e imposibil să citești „Vechiul magazin de curiozități" fără să râzi cu lacrimi de crocodil.[2] Așa că *Blaze* a fost dat uitării, însă nu s-a pierdut niciodată cu adevărat. A rămas dosit pur și simplu într-un colț al Bibliotecii Fogler de la Universitatea din Maine alături de celelalte manuscrise Stephen King/Richard Bachman care sunt păstrate acolo.

Soarta lui *Blaze* a fost să petreacă următorii treizeci de ani în beznă.[3] Până când am publicat un roman popular subțire intitulat *Colorado Kid*, la o mică editură numită Hard Case Crime. Acea serie de romane, ideea unui tip foarte isteț și foarte de treabă pe nume Charles Ardai, dorea să readucă în atenția publicului vechile povești *noir*, *policier*-urile dure, publicând unele noi. *Kid* a fost în mod categoric un roman polițist blând, însă Charles a hotărât totuși să-l publice, oferindu-i o minunată copertă ca acelea ale vechilor ediții populare.[4] Proiectul a fost un succes... cu excepția tărăgănării achitării drepturilor de autor din vânzări.[5]

---

[1] Cred că sunt singurul scriitor din istoria literaturii engleze a cărui carieră s-a fundamentat pe absorbante sanitare; partea asta a moștenirii mele literare pare bătută în cuie (n.a.).

[2] Aceeași reacție am avut-o la *Povestea lui Orișicine* (Ed. Polirom, 2007), de Philip Roth, *Jude neștiutul* (Ed. Aldo Press, 2009) de Thomas Hardy și *The Memory Keeper's Daughter*, de Kim Edwards – la un moment dat, citind aceste cărți, am izbucnit de-a dreptul în râs, am fluturat din mâini și am strigat: „Vrem și cancer! Vrem și orbire! De astea n-am avut parte încă!" (n.a.).

[3] Nu într-un sertar propriu-zis, totuși, ci într-o cutie de carton (n.a.).

[4] O damă în ochii căreia se citește necazul. Și o postură care-i trădează lascivitatea (n.a.).

[5] Acum, că mă gândesc mai bine, și asta amintea de vechile zile ale romanelor populare (n.a.).

Cam un an mai târziu, m-am gândit că poate mi-ar plăcea să încerc din nou ceva în stilul Hard Case, însă puțin mai serios. Gândul m-a dus înapoi la *Blaze*, pentru prima dată în mulți ani, însă imediat am auzit în gând citatul acela afurisit din Oscar Wilde despre „Vechiul magazin de curiozități". *Blaze*, din câte îmi aminteam, nu era un roman *noir* în sens clasic, ci o lăcrimare de zile mari. Totuși, am ajuns la concluzia că n-ar fi rău să arunc o privire peste el. Asta, desigur, dacă mai puteam găsi cartea. Mi-aminteam cutia de carton și mi-aminteam corpul de literă pătrățos (al vechii mașini de scris pe care Tabitha, soția mea, o avea în timpul colegiului, o Olivetti portabilă extrem de robustă), dar habar nu aveam ce se alesese de manuscrisul dinăuntrul cutiei. Din câte știam, dispăruse ca măgarul în ceață.[1]

Nu era așa. Marsha, una dintre cele două neprețuite asistente ale mele, l-a găsit la Biblioteca Fogler. N-a acceptat să-mi încredințeze manuscrisul original (știți, am obiceiul să... pierd lucrurile), dar a făcut o xerocopie. Când am scris *Blaze* probabil că foloseam o panglică aproape complet ștearsă, deoarece copia era abia lizibilă, iar notațiile de pe margini nu erau decât niște mâzgăleli indescifrabile. Chiar și așa, m-am așezat cu el în mână și am început să citesc, gata să îndur junghiurile de rușine pe care doar persoana ta mai tânără și mai plină de sine ți le poate oferi.

Dar mi s-a părut bunicel – în mod sigur mai bun decât *Șantier în lucru*, care, la vremea aceea, consideram că se înscrie în tradiția *mainstream* a literaturii americane. Doar că nu era un roman *noir*. Era mai degrabă o tentativă naturalist-delincventă din categoria scrierilor de la începutul anilor treizeci ale lui James M. Cain și Horace McCoy.[2] Mi s-a părut că *flashback*-urile sunt de fapt mai bine realizate decât povestea principală. Îmi aduceau aminte de trilogia *Young Lonigan* și de uitata (dar delicioasa) *Gas-House McGinty*, ambele aparținându-i lui James T. Farrell. Sigur, pe alocuri amintea de cei trei V[3],

---

[1] De-a lungul carierei mele am reușit performanța de-a pierde nu unul, ci două romane destul de bune aflate în lucru. *Under the Dome* avea doar cincizeci de pagini la vremea dispariției, însă *The Cannibals* adunase deja peste două sute atunci când a dispărut de pe radar. Nu aveam o copie a niciunuia. Asta se întâmpla înainte de apariția computerelor, iar eu nu foloseam niciodată foi indigo la primele ciorne – cine știe de ce, a face asta mi se părea o dovadă de *îngâmfare* (n.a.).

[2] Și, categoric, este un omagiu închinat romanului *Oameni și șoareci* – n-ai cum să nu remarci asta (n.a.).

[3] Visător, vivace și vibrant (n.a.).

însă fusese scris de un tânăr (aveam douăzeci și cinci de ani pe atunci) care întreținea convingerea că SCRIE PENTRU POSTERITATE.

Mi-am spus că *Blaze* poate fi rescris și publicat fără nicio jenă, însă probabil că nu era potrivit pentru Hard Case Crime. Într-un anumit sens nu era câtuși de puțin un roman polițist. Dacă-l rescriam fără milă, eram de părere că putea deveni o tragedie minoră a celor oprimați. Pentru a obține asta, am adoptat tonul sec și liniar care pare să caracterizeze cele mai bune scrieri *noir*, folosind chiar și un corp de literă numit American Typewriter pentru a nu uita ce țel îmi stabilisem. Am lucrat repede, fără a mă uita vreodată în urmă sau înainte, dorindu-mi totodată să surprind ritmul accelerat al acestui tip de cărți (mă gândesc mai mult la Jim Thompson și la Richard Stark decât la Cain, McCoy sau Farrell). Mă gândeam că voi face reviziile la final, cu creionul, în loc să introduc corecturile la computer, cum se practică acum. Dacă volumul avea să fie o dezamăgire, voiam să profit de asta în loc să mă las copleșit de vinovăție. Mi-am propus de asemenea să elimin orice urmă de sentiment din scriitura însăși, voiam ca rezultatul să fie la fel de epurat ca o casă goală fără covoare pe jos. Mama ar fi spus că „am vrut să-i văd fața de oaie beată". Doar cititorii vor putea judeca dacă mi-a reușit.

Dacă are vreo importanță pentru voi (n-ar trebui să aibă – vă doriți, sper, o poveste bună și sper că asta veți primi), drepturile de autor și orice venituri adiacente va mai produce *Blaze* se vor îndrepta spre Heaven Foundation, care a fost creată pentru întrajutorarea artiștilor liber-profesioniști pe care i-a părăsit norocul.[1]

Încă un lucru, dacă tot v-am agățat de mânecă. Am încercat să nu fixez bine în timp acțiunea din *Blaze*, așa încât romanul să nu fie tributar unei anumite perioade.[2] Mi-a fost greu, totuși, să elimin toate amănuntele datate; păstrarea lor era importantă pentru intrigă.[3] Dacă veți considera că povestea aceasta se petrece în „America, nu cu foarte mult timp în urmă", cred că va fi de ajuns.

---

[1] Pentru a afla mai multe despre Heaven Foundation, puteți vizita site-ul meu, adică www.stephenking.com (n.a.).

[2] Nu-mi plăcea ideea ca Clay Blaisdell să-și fi petrecut copilăria în America de după cel de-al Doilea Război Mondial; aceea a început acum să pară o perioadă imposibil de antică, chiar dacă părea (și probabil că și era) ceva normal în 1973, când o descriam în rulota în care eu și soția mea locuiam împreună cu cei doi copii ai noștri (n.a.)

[3] Dacă aș fi scris cartea astăzi, în mod categoric telefoanele mobile și recunoașterea identității apelantului ar fi trebuit luate în calcul (n.a.).

Mi-este permis oare să conchid revenind la punctul de pornire? Acesta este un roman vechi, însă cred că am greșit la început când l-am considerat un roman prost. Mă puteți contrazice... însă e totuși departe de *Fetița cu chibrituri.* Ca de fiecare dată, dragii mei Cititori Fideli, vă doresc tot binele, vă mulțumesc că veți citi această poveste și sper să vă placă. Nu îndrăznesc să sper că veți lăcrima puțin, dar...

Ba nu. Ba nu, *îndrăznesc*. Atâta vreme cât nu veți lăcrima de râs.

STEPHEN KING (în numele lui Richard Bachman)
Sarasota, Florida
30 ianuarie 2007

1

George era undeva în întuneric. Blaze nu-l vedea, dar vocea lui se auzea bine, tăioasă și puțin aspră. George părea întotdeauna răcit. Suferise un accident în copilărie. Nu spunea niciodată despre ce fusese vorba, dar pe mărul lui Adam avea o cicatrice mică.

– Nu aia, prostovane, e plină de abțibilduri. Ia un Chevy sau un Ford. Albastru-închis sau verde. Vechi de doi ani. Nu mai mult, nu mai puțin. Nimeni nu le ține minte. Și fără abțibilduri.

Blaze trecu pe lângă mașina cu abțibilduri și merse mai departe. Și acolo, în capătul opus al parcării berăriei, tot auzea bubuitul slab al basului. Era sâmbătă seara și localul era aglomerat. Afară era extrem de rece. Venise în oraș făcând autostopul, dar acum era în aer liber de patruzeci de minute și îi amorțiseră urechile. Își uitase căciula. Mereu uita câte ceva. Dăduse să scoată mâinile din buzunarele jachetei și să-și acopere urechile cu ele, dar George îl admonestase. George spunea că urechile n-au decât să-i înghețe, dar să aibă grijă de mâini. Nu ai nevoie de urechi ca să pornești o mașină fără cheie. Erau minus șaisprezece grade Celsius.

– Acolo, spuse George. În dreapta.

Blaze întoarse capul și văzu un Saab. Cu un abțibild. Nu părea deloc a fi mașina potrivită.

– Aia-i stânga, zise George. În *dreapta*, prostovane. Mâna cu care te scobești în nas.

– Îmi pare rău, George.

Da, iarăși era prostovan. Se putea scobi în nas cu ambele mâini, dar știa care e mâna dreaptă, mâna cu care scrii. Se gândi la mâna aceea și în direcția aceea se uită. Acolo era un Ford verde-închis.

Cu mișcări studiat lejere, se îndreptă spre mașină. Se uită peste umăr. Berăria era un bar studențesc numit The Bag[1]. Ce nume prostesc, săculețe le spuneai boașelor. Era o cârciumă la subsol. Vineri și sâmbătă seara cânta o formație. Înăuntru probabil că era cald și înghesuială, o mulțime de fetițe cu fuste scurte care se rupeau în figuri dansând. I-ar fi plăcut să intre numai ca să arunce o privire...

– *Ce* crezi că te gândești să faci? întrebă George. Să te fâțâi pe acolo? Nici pe bunică-mea aia oarbă n-ai prosti-o. Treci la treabă, mai bine.

– Bine, voiam doar...

– Mda, știu ce voiai doar. Nu te gândi la altceva decât la treaba pe care o ai de făcut.

– Bine.

– Ce ești tu, Blaze?

Își lăsă capul în pământ, trăgându-și nasul.

– Sunt un prostovan.

George spunea mereu că asta nu e o rușine, dar că ăsta e adevărul și trebuie să-l recunoști. Nu puteai păcăli pe nimeni că ești deștept. Se uitau la tine și vedeau adevărul: luminile erau aprinse, dar casa era pustie. Dacă erai un prostovan, trebuia doar să-ți vezi de ale tale și să speli putina. Dacă erai prins, măgăreața cădea doar în capul tău, nu al băieților cu care erai, pentru că până la urmă oricum scoteau totul de la tine. George spunea că prostovanii nu știu deloc să mintă.

Blaze scoase mâinile din buzunare și le îndoi de două ori. Încheieturile pocniră în aerul rece, încremenit.

– Ești gata, uriașule? întrebă George.

– Da.

– Atunci, eu mă duc să beau o bere. Rezolvă tu aici.

Blaze simți un început de panică. Îi urcă în gât.

– Hei, nu, n-am făcut asta niciodată. Doar te-am văzut pe tine făcând-o.

– Ei bine, de data asta n-o să fii un simplu spectator.

– Dar...

Se opri. Nu avea rost să continue, decât dacă voia să strige. Auzea deja scrâșnetul aspru al zăpezii tasate sub picioarele lui George, care se îndrepta

[1] Sacul (n. tr.).

spre berărie. În scurt timp, pașii lui se pierdură în bubuitul ca de inimă al basului.

– Iisuse, zise Blaze. O, Iisuse Hristoase!

Degetele începeau să i se răcească. La temperatura aceea nu se putea baza pe ele decât pentru cinci minute. Poate pentru mai puțin. Dădu ocol mașinii spre portiera șoferului, crezând că aceasta va fi încuiată. Dacă așa era, mașina nu-i era de folos, pentru că nu-l avea pe Subțirel cu el, Subțirelul era la George. Numai că portiera era descuiată. O deschise, întinse mâna înăuntru, găsi clapeta capotei și trase de ea. Apoi se duse în față, dibui după a doua clapetă, o găsi și trase de capotă în sus.

În buzunar avea o lanternă-creion. O scoase. O aprinse și îndreptă raza spre motor.

Găsește firul de contact.

Dar erau atât de multe mațe. Cablurile acumulatorului, tuburi, conectorii bujiilor, furtunul de alimentare...

Rămase acolo, cu transpirația curgându-i șiroaie și înghețându-i pe obraji. Nu era a bună. Asta nu era niciodată a bună. Și, dintr-odată, îi veni o idee. Era o idee foarte aiurea, dar lui nu-i veneau multe idei, așa că, atunci când se procopsea cu una, trebuia să se țină bine de ea. Se întoarse la portiera șoferului și o deschise din nou. Plafoniera se aprinse, dar el nu avea ce să facă în privința asta. Dacă îl vedea cineva trebăluind acolo, și-ar spune doar că nu vrea să-i pornească mașina. Sigur, într-o seară atât de friguroasă, varianta asta era logică, nu? Nici chiar George nu-l putea lua la rost pentru asta. Nu mult, în orice caz.

Coborî parasolarul de deasupra volanului, sperând în van că va cădea o cheie de rezervă, uneori oamenii țineau una acolo, însă nu se alese decât cu un răzuitor vechi de parbriz. *Acela* căzu. Încercă apoi torpedoul. Era plin de hârtii. Le trase pe toate jos, lăsându-se cu genunchiul pe scaun pentru a face asta, scoțând vălătuci de aburi pe gură. Erau hârtii și o cutie de bomboane Junior Mints, dar nici urmă de cheie.

Poftim, prostovan nenorocit, îl auzi pe George, *acum ești mulțumit? Ești gata să-ncerci măcar să pornești mașina fără cheie?*

Bănuia că răspunsul era afirmativ. Bănuia că putea cel puțin să desprindă câteva fire și să le atingă între ele așa cum făcea George și să vadă ce se întâmpla. Închise portiera și porni înapoi spre botul Fordului cu bărbia în piept.

Apoi se opri. Îi mai venise o idee. Se duse înapoi, deschise portiera, se aplecă, ridică un colț al covorașului – și iat-o acolo. Pe cheie nu scria FORD, pe cheie nu scria nimic, asta pentru că era un duplicat, dar avea cap pătrățos și toate celelalte semnalmente.

Blaze o luă și-i sărută metalul rece.

Mașină descuiată, își spuse. Apoi gândi: *Mașină descuiată și cheie sub covoraș.* Apoi gândi: *Totuși, George, nu sunt cel mai prost tip de aici în seara asta.*

Urcă la volan, trânti portiera, vârî cheia în contact – aceasta intră lin –, apoi își dădu seama că nu vede parcarea din cauza capotei încă ridicate. Se uită repede în jur, mai întâi într-o parte și apoi în cealaltă, asigurându-se că George nu se hotărâse să se întoarcă pentru a-i da o mână de ajutor. Lui George nu i-ar mai tăcea gura dacă ar vedea capota încă ridicată. Dar George nu era acolo. Nu era nimeni acolo. Parcarea era o tundră presărată cu mașini.

Blaze coborî și trânti capota. Apoi urcă la loc și se opri cu mâna întinsă după mânerul portierei. Ce să facă în privința lui George? Să se ducă în berăria aia după el? Blaze se încruntă, cu privirea în poală. Plafoniera arunca o lumină gălbuie peste mâinile lui mari.

Știi ce? își spuse, ridicând în sfârșit capul. *Dă-l în mă-sa.*

– Dă-te în mă-ta, George, spuse cu voce tare. George îl lăsase să vină cu autostopul, îl așteptase doar la destinație, apoi îl abandonase din nou. Lăsase în seama lui treaba grea și doar grație celui mai chior noroc reușise el să găsească cheia, așa că George să se ducă dracului. N-are decât să facă *și el* autostopul la minus șaisprezece grade.

Blaze închise portiera, băgă schimbătorul în viteză și ieși din locul de parcare. Odată ajuns pe banda propriu-zisă de mers, apăsă accelerația tare și Fordul țâșni, baleind cu roțile din spate pe zăpada compactată. Încremenit de panică, apăsă brusc frâna. Ce făcea? La ce se gândea? Să plece fără George? Nici zece kilometri nu va face și va fi prins. Va fi prins probabil la primul semafor. Nu putea să plece fără George.

Dar George e mort.

Asta era o bazaconie. George tocmai fusese acolo. Intrase să bea o bere.

E mort.

– O, George, se tângui Blaze. Era aplecat peste volan. O, George, să nu fii mort.

Rămase locului o vreme. Motorul Fordului părea că funcționa bine. Nu era gripat sau altceva, chiar dacă era rece afară. Indicatorul de combustibil arăta trei sferturi. Fumul de eșapament se ridica în spate, alb și înghețat.

George nu ieși din berărie. Nu avea cum să iasă, pentru că nici nu intrase. George era mort. Era mort de trei luni. Pe Blaze îl cuprinse tremuratul.

După ceva vreme, reuși să se stăpânească. Începu să conducă. Nu-l opri nimeni la primul semafor, nici la al doilea. Nu-l opri nimeni tot drumul până la ieșirea din oraș. Pe când ajunse la ieșirea din orașul Apex, conducea cu optzeci la oră. Uneori, mașina derapa puțin pe petice de gheață, dar asta nu-l deranja. Rotea doar de volan în direcția derapajului. Conducea pe drumuri înghețate de la vârsta adolescenței.

Odată ieșit din oraș, acceleră până la o sută și lăsă Fordul să-și vadă de drum. Faza lungă străpungea drumul cu degete luminoase și se reflecta scânteietor în malurile de zăpadă de pe ambele părți. Mamă, ce surpriză va avea studentul care-și va conduce iubita spre locul acela de parcare gol. Fata se va uita la el și va spune: *Ești un prostovan, nu mai ies cu tine, nici aici și nici altundeva.*

– Înțepat, spuse Blaze. Dacă e studentă și ea, va vorbi înțepat.

Asta îl făcu să zâmbească. Zâmbetul îi transformă complet fața. Deschise radioul. Era acordat pe rock. Blaze roti butonul până ce găsi country. Pe când ajunse la baracă, lălăia din toți bojocii împreună cu radioul și uitase complet de George.

2

Dar își aminti a doua zi dimineață.

Acesta era blestemul prostovanului. Întotdeauna suferința te lua prin surprindere, pentru că niciodată nu-ți aminteai lucrurile importante. Singurele chestii care rămâneau întipărite erau cele aiuristice. Cum ar fi poezia aceea pe care doamna Selig îi pusese să o învețe în clasa a cincea: Sub castanul înfrunzit, acol' se află fierăria satului.[1] La ce bun? La ce bun când te trezești

[1] Poezie de H.W. Longfellow (n. tr.).

curățând cartofi pentru doi și te lovește dintr-odată gândul că nu e nevoie să cureți atâția, pentru că amicul tău nu va mai mânca nicicând ceva?

Ei bine, poate că nu era suferință. Poate că ăsta nu era cuvântul potrivit. Nu dacă asta însemna să plângi și să te lovești cu capul de pereți. Nu făceai asta pentru cei de teapa lui George. Dar era singurătate. Și era teamă.

George ar spune: „Iisuse, nu-ți schimbi odată chiloții ăia? Mai au puțin și stau singuri în picioare. Sunt dezgustători."

George ar spune: „Ți-ai legat numa' un șiret, tâmpitule."

George ar spune: „A, futu-i, întoarce-te, că-ți bag eu cămașa în pantaloni. Parcă aș avea prunc."

Când se trezi în dimineața zilei de după ce furase Fordul, George ședea în camera alăturată. Blaze nu-l vedea, dar știa că ședea în șezlongul descleiat, ca întotdeauna, cu capul plecat așa încât bărbia aproape că-i atingea pieptul. Primul lucru pe care îl spuse fu:

– Iar ai făcut-o de oaie, Kong. Felicitări, 'tu-i muma ei de treabă.

Când atinse cu picioarele podeaua rece, Blaze șuieră printre dinți. Apoi se grăbi să se încalțe. Gol cu excepția pantofilor, dădu fuga să se uite pe fereastră. Nicio mașină. Suspină ușurat. Aerul îi ieși din gură sub forma unui norișor.

– Ba nu, n-am făcut-o. Am pus-o în șopron, așa cum mi-ai spus.

– Dar n-ai șters și urmele, așa-i? Ce-ar fi să pui afară un indicator, Blaze? PE AICI SPRE MAȘINA FURATĂ. Ai putea percepe taxă de intrare. Ce zici de ideea asta?

– Ăă, George...

– „Ăă, George, ăă, George." Du-te și șterge-le.

– Bine.

O luă către ușă.

– Blaze?

– Ce-i?

– Nu vrei să-ți iei mai întâi pantalonii pe tine?

Blaze simți că-i ardea fața.

– Ca un prunc, zise George pe un ton resemnat. Un prunc care trebuie să se bărbierească.

George știa să învârtă cuțitul în rană, sigur că da. Doar că până la urmă îl răsucise în cine nu trebuia – prea des și prea adânc. Așa ajungeai să o mierlești,

fără drept de apel. Acum George era doar mort, iar Blaze îi născocea vocea în minte, atribuindu-i replicile bune. George era mort de când cu beleaua aia din depozit.

Sunt prost și numai că încerc să duc treaba la capăt, gândi Blaze. *Un tolomac ca mine.*

Dar își trase pe el boxerii (verificând mai întâi să nu aibă pete pe ei), apoi o cămașă de corp, apoi o cămașă de flanel și o pereche de pantaloni de reiați groși. Ghetele Sears erau sub pat. Canadiana de armată era agățată de clanța ușii. Își căută mănușile și le găsi într-un final pe raftul de deasupra sobei cu lemne învechite, din combinația de bucătărie și living. Luă căciula în carouri cu urechi și o îndesă pe cap, neomițând să răsucească puțin cozorocul spre stânga, pentru a-i aduce noroc. După aceea ieși din baracă și luă mătura proptită în ușă.

Era o dimineață luminoasă și aspră. Umezeala din nările lui păcăni imediat. O pală de vânt îi aruncă în față zăpadă fină ca pudra de zahăr, făcându-l să se crispeze. Ușor pentru George să dea ordine. George era înăuntru, bea cafea lângă sobă. Ca aseară, când plecase să bea o bere, lăsându-l pe Blaze să se descurce cu mașina. Și acolo ar fi și acum dacă n-ar fi dat norocul peste el și n-ar fi găsit cheile undeva, fie sub covoraș, fie în torpedou, nu-și mai amintea unde anume. Uneori nu credea că George era un prieten foarte bun.

Îndepărtă urmele de roți cu mătura, oprindu-se câteva minute ca să le admire înainte de-a se apuca de treabă. Admiră în principal felul în care urmele ieșeau în evidență și aruncau umbre, lucruri mici și perfecte. Ciudat cum lucrurile mici puteau fi atât de perfecte și nimeni să nu le vadă. Le privi până ce obosi să privească (George nu era acolo ca să-i spună să se grăbească) și apoi își croi încet drum pe aleea scurtă până la șosea, măturând urmele. Plugul de zăpadă trecuse în cursul nopții, împingând în lături dunele de nea pe care vântul le făcea pe aceste drumuri de țară, unde pe-o parte și pe cealaltă erau câmpii deschise, și orice alte urme dispăruseră.

Blaze se înapoie cu pași grei la baracă. Intră. Acum părea cald înăuntru. Când coborâse din pat i se păruse frig, dar acum i se părea cald. Și asta era ciudat – felul în care se modifica percepția ta asupra lucrurilor. Își dădu jos haina și ghetele și cămașa de flanel și se așeză la masă în cămașa de corp și pantaloni. Deschise radioul și fu surprins când acesta nu emise muzica rock pe care o asculta George, ci se deschise direct la country. Loretta Lynn cânta despre iubita ta cea bună care în scurt timp va face lucruri rele. George ar fi râs

și ar fi spus ceva de genul: „Așa-i, scumpo – poți face lucruri rele cu mine când poftești.“ Și Blaze ar fi râs, fără-ndoială, însă în adâncul ființei sale cântecul acela îl întrista de fiecare dată. Multe piese country îl întristau.

După ce se înfierbântă cafeaua, sări în picioare și turnă în două cești. Într-una puse frișcă din belșug și strigă:

– George? E gata cafeaua, bătrâne! Să nu se răcească!

Niciun răspuns.

Coborî privirea la cafeaua albă. El nu bea cafea cu frișcă, așa că ce căuta acolo? Ce căuta ea acolo? Ceva îi urcă atunci în gât și nu lipsi mult să dea cât colo prin cameră cu cafeaua albă a lui George, dar se înfrână la timp. Se duse în schimb cu ea la chiuvetă și o vărsă. Asta însemna să-ți controlezi temperamentul. Când ești un tip masiv, dacă nu faci asta dai de bucluc.

Blaze rămase la baracă până după prânz. Apoi scoase mașina furată din magazie, opri lângă treptele bucătăriei doar cât să coboare și să arunce câțiva bulgări de zăpadă în plăcuțele de înmatriculare. Asta fu o mișcare destul de deșteaptă. Aveau să fie greu de citit.

– Pentru Dumnezeu, ce faci? întrebă George din baracă.

– Nu contează, zise Blaze. Tu oricum nu ești decât în capul meu.

Urcă în Ford și ieși cu mașina pe drum.

– Nu faci un lucru foarte inteligent, zise George. Acum era pe bancheta din spate. Te plimbi cu o mașină furată. Fără s-o fi vopsit, fără să-i fi schimbat plăcuțele, fără nimic. Unde te duci?

Blaze nu spuse nimic.

– Doar nu te duci în Ocoma, nu?

Blaze nu spuse nimic.

– Futu-i, nu, acolo mergi, zise George. Să-mi *trag* una. Nu-ți ajunge să mergi o dată, atunci când e *musai?*

Blaze nu spuse nimic. Se închisese în el.

– Ascultă la mine, Blaze. Întoarce. Dacă ești prins, totul se duce de râpă. Totul. Toată afacerea.

Blaze știa că așa era, dar nu voia să se întoarcă. De ce să-l comande întotdeauna George? Nici mort nu voia să termine cu ordinele. Sigur, era planul lui George, lovitura aceea mare la care visează toți potlogarii de rând. „Doar

că noi o putem face cu adevărat", spunea el, dar de obicei când era beat sau drogat sau niciodată cu încredere deplină.

Cea mai mare parte a timpului și-o petrecuseră cu potlogării mărunte în doi și cel mai adesea George părea mulțumit de asta, indiferent ce spunea la beție sau când fuma „iarbă". Poate că lovitura din Ocoma Heights era doar o joacă pentru George, sau ceea ce el numea uneori masturbare mentală, atunci când vedea tipi la costum vorbind despre politică la televizor. Blaze știa că George avea minte. Ce nu știa dacă are sau nu era intuiția.

Dar acum, că George murise, ce-i rămânea de făcut? Singur, Blaze nu era bun de nimic. Singura dată când încercase fenta cu hainele bărbătești, după moartea lui George, trebuise să dea totul din el ca să nu fie agățat. Găsise numele femeii în rubrica de necrologuri, exact cum făcea George, începuse cu vrăjeala lui George, arătase chitanțele cardurilor de credit (era o geantă plină cu de astea la baracă, și de la cele mai bune magazine). Îi spusese cât de rău îi pare că pică într-un moment atât de greu, dar afacerile sunt afaceri și este sigur că ea îl va înțelege. Ea spusese că-l înțelege. Îl invitase să aștepte în foaier, până își aduce ea portmoneul. Nicio clipă nu se gândise că ea suna la poliție. Dacă nu s-ar fi întors cu un pistol pe care să-l îndrepte spre el, probabil că, la venirea poliției, încă ar mai fi stat acolo, așteptând. Niciodată nu avusese un bun simț al timpului.

Dar ea se întorsese cu un pistol pe care l-a îndreptat spre el. Era un pistolet argintiu, femeiesc, cu floricele pe laturi și mâner perlat. „Poliția e pe drum", spusese femeia, „dar înainte să ajungă aici, vreau să mi te explici. Vreau să știu ce jigodie de om se pretează să profite de o femeie al cărei soț nici măcar nu s-a răcit încă în mormânt."

Lui Blaze nu-i păsa ce voia femeia să audă de la el. Se întorsese și fugise pe ușă afară și traversase veranda și coborâse scările spre trotuar. Odată pus în mișcare, putea să fugă bine de tot, dar îi venea greu să se pună în mișcare, iar în ziua aceea panica îl înțepenise și mai tare. Dacă femeia ar fi apăsat trăgaciul, probabil că i-ar fi tras un glonț în dosul capului lui mare sau i-ar fi sfârtecat o ureche sau l-ar fi ratat cu totul. Nu aveai de unde ști cu un pistolet ca acela. Dar ea nu deschisese focul.

Când ajunsese înapoi la baracă, aproape gemea de teamă și își simțea stomacul făcut ghem. Nu se temea de închisoare sau de penitenciar, nici măcar de polițiști – deși știa că aceștia l-ar fi zăpăcit cu întrebările lor, întotdeauna

era așa –, dar se temea de ușurința cu care femeia îi intuise intențiile. De parcă i-ar fi venit natural. Pe George nu-l gineau aproape niciodată, iar când totuși asta se întâmpla, el prindea mereu de veste și băteau amândoi în retragere.

Iar acum asta. Nu avea să iasă basma curată, știa asta și totuși mergea mai departe. Poate voia să ajungă iar la răcoare. Poate că asta n-ar fi fost atât de rău, acum, că de George se alesese praful și pulberea. Să lase pe altcineva să gândească în locul lui și să-i dea de mâncare.

Poate că încerca să fie prins chiar în clipa asta, când conducea o mașină furată prin mijlocul Ocoma Heights. Trecând chiar prin fața casei Gerard.

În toiul iernii de New England, aceasta semăna cu un palat de gheață. Ocoma Heights era cartierul bogătașilor bătrâni (așa spunea George), iar casele erau adevărate moșii. Erau înconjurate de peluze mari în timpul verii, dar acum peluzele erau nesfârșite câmpii înzăpezite. Fusese o iarnă grea.

Casa Gerard era cea mai arătoasă dintre toate. George zicea că este construită în stil Barosan American Timpuriu, dar lui Blaze i se părea frumoasă. George spunea că familia Gerard făcuse bani din comerț naval, că Primul Război Mondial îi îmbogățise și al Doilea Război Mondial îi sanctificase. Zăpada și soarele aprindeau focuri reci în multele ei ferestre. George spunea că sunt peste treizeci de camere. Preliminariile le făcuse el, în calitate de cititor de contor din partea Electrocentralei Central Valley. Asta era în septembrie. Blaze conducea camioneta, care era împrumutată și nu furată, deși bănuia că poliția ar fi spus că este furată, dacă i-ar fi prins. Oamenii jucau crochet pe peluza laterală. Câteva erau fetițe, fetișcane de liceu sau poate de colegiu, toate frumoase foc. Blaze le privise și începuse să se excite. Când George se întorsese și-i spusese s-o calce, Blaze îi zisese de fetișcanele acelea frumoase foc, care pe-atunci se duseseră în spatele casei.

– Le-am văzut, a zis George. Se cred buricul pământului. Au impresia că lor nu le pute căcatu'.

– Da-s frumoase.

– Nu mai pot eu de asta! a zis ursuz George și și-a încrucișat brațele pe piept.

– Tu nu te exciți niciodată, George?

– Văzând niște copile ca alea? Glumești. Acuma taci din gură și condu.

Acum, amintindu-și asta, Blaze surâse. George era ca vulpea care nu putea ajunge la struguri și spunea tuturor că sunt acri. Domnișoara Jolison le citise povestea asta în clasa a doua.

Era o familie numeroasă. Erau bătrânii, domnul și doamna Gerard – el avea optzeci de ani și încă reușea să dea pe gât o sticlă de Jack pe zi, așa spunea George. Erau domnul și doamna Gerard cei maturi. Și apoi erau domnul și doamna Gerard cei tineri. Pe tânărul domn Gerard îl chema Joseph Gerard al III-lea și era într-adevăr tânăr, doar douăzeci și cinci de ani. Soția lui era o narmenă[1]. George zicea că asta face din ea o macaronară. Blaze credea că doar italienii sunt macaronari.

Ajuns în capătul străzii, se întoarse și mai trecu o dată pe lângă casă, întrebându-se cum o fi să fii căsătorit la douăzeci și doi de ani. Nu se opri, ci-și continuă drumul spre casă. Totul are o limită.

Maturii Gerard aveau și alți copii în afară de Joseph Gerard al III-lea, dar aceia nu erau importanți. Ce conta era pruncul. Joseph Gerard al IV-lea. Măreț nume pentru un boț de copil. În septembrie, când Blaze și George făcuseră pe cititorii de contor, pruncul nu avea decât două luni. Asta însemna că acum avea – hm, erau una-două-trei-patru luni între septembrie și ianuarie – șase luni. Era singurul strănepot al lui Gerard cel bătrân.

– Dacă vrei să răpești pe cineva, răpește un copil de țâță, zicea George. Un prunc nu te poate identifica, așa încât îl poți da înapoi în viață. Nu te poate compromite încercând să fugă sau trimițând bilețele sau alte bazaconii. Un prunc nu poate decât să stea. Nici măcar nu știe că a fost răpit.

Se aflau în baracă, stăteau în fața televizorului și beau bere.

– Cât crezi că am putea stoarce de la ei? a întrebat Blaze.

– Destul cât să nu-ți mai înghețe niciodată curul iarna vânzând abonamente false la reviste sau strângând donații pentru Crucea Roșie, i-a răspuns George. Cum îți sună asta?

– Dar cât vei cere?

– Două milioane, a spus George. Unul pentru tine și unul pentru mine. De ce să ne lăcomim?

– Lacomii sunt prinși repede, a spus Blaze.

– Lacomii sunt prinși repede, l-a aprobat George. Așa te-am învățat. Dar muncitorului ce i se cuvine, Blazeișor? Ce te-am învățat despre asta?

– Leafa, a spus Blaze.

---

[1] Narmenia – țară inventată din care provin luptătorii care alcătuiesc Regimentul Narmen în jocul *Warhammer 40.000*, care a dat naștere și unei serii întregi de romane SF (n. tr.).

– Așa-i, a zis George și a golit sticla de bere. Muncitorului i se cuvine leafa, futu-i.

Și uite-l acum, întorcându-se la baraca mizerabilă în care el și George locuiseră de când luaseră calea nordului, venind din Boston, gândindu-se serios să ducă treaba la capăt. Bănuia că va fi prins, dar... două milioane de dolari! Puteai merge undeva unde să nu-ți mai fie frig niciodată. Iar dacă te prindeau? Cea mai grea pedeapsă pe care ți-o puteau da era închisoare pe viață.

Și dacă se întâmpla asta, tot nu avea să-ți mai fie frig vreodată.

Când Fordul furat fu garat iarăși în șopron, își aminti să șteargă urmele de roți. Asta l-ar fi bucurat pe George.

Pentru dejun își pregăti doi hamburgeri.

– Chiar ai de gând să duci treaba la capăt? întrebă George din cealaltă încăpere.

– Stai întins, George?

– Nu, stau în cap și mi-o iau la labă. Ți-am pus o întrebare.

– O să încerc. O să mă ajuți?

George suspină.

– Presupun că n-am încotro. Acum suntem de nedespărțit. Dar, Blaze?

– Ce-i, George?

– Cere doar un milion. Lacomii sunt prinși repede.

– Bine, doar un milion. Vrei un hamburger?

Niciun răspuns. George era mort din nou.

3

Se pregătea să treacă la fapte în seara aceea; cu cât mai repede, cu atât mai bine. George îl opri.

– Ce ai de gând să faci, zevzecule?

Blaze se pregătea să meargă să pornească Fordul. Acum se opri.

– Mă pregătesc să trec la acțiune, George.

– Ce acțiune?

– Să răpesc pruncul.

George râse.

– De ce râzi, George?

De parcă n-aș ști, gândi.

– De tine.

– De ce?

– Cum vrei să-l răpești? Spune-mi cum.

Blaze se încruntă. Asta îi transformă chipul, deja urât, în fața unui trol.

– Așa cum am plănuit, cred. Din camera lui.

– Care cameră?

– Păi...

– Cum te gândești să intri?

Partea asta și-o amintea.

– Pe o fereastră de la etaj. Acolo au încuietori d-alea simple. Le-ai văzut tu, George. Când ziceam că suntem de la compania de electricitate. Ți-amintești?

– Ai scară?

– Păi...

– După ce iei copilu', unde-o să-l pui?

– În mașină, George.

– Pe legea mea!

George spunea asta doar când ajungea la fundul sacului cu expresii.

– George...

– *Știu* că în mașina aia fututã o să-l pui, nicio clipă nu m-am gândit c-o să-l duci în cârcă. Vorbeam despre când te întorci aici. Ce-o să faci atunci? Unde-o să-l pui?

Blaze se gândi la baracă. Se uită în jur.

– Păi...

– La scutece te-ai gândit? Dar la biberon? Și la mâncare pentru bebelușii! Sau te gândeai c-o să mănânce un hamburger și-o să bea o sticlă de bere la cină, futu-i?

– Păi...

– Taci! Dacă mai spui asta o dată, o să vomit!

Blaze se așeză pe scaunul din bucătărie cu capul plecat. Se îmbujorase la față.

– Și oprește muzica aia de căcat! Femeia aia urlă de parcă i-ar fi luat foc pizda!

– Bine, George.

Blaze închise radioul. Televizorul, un aparat vechi de producție japoneză pe care George îl cumpărase dintr-o consignație, era stricat.

– George?

Niciun răspuns.

– George, haide, nu pleca. Îmi pare rău.

Auzea în propria sa voce cât era de speriat. Aproape se bâlbâia.

– Bine, zise George tocmai când Blaze era cât pe ce să renunțe. Uite ce ai de făcut. Tre' să dai o lovitură mică. Nu una mare. Doar una mică. Magazinașul ăla la care ne opream să bem una mică la ieșirea de pe Route 1 probabil că ar fi în regulă.

– Mda?

– Mai ai Coltul?

– Sub pat, într-o cutie de pantofi.

– Folosește-l. Și trage-ți un ciorap peste față. Altfel tipul care lucrează în tura de noapte o să te recunoască.

– Mda.

– Du-te sâmbătă noaptea, la închidere. Pe la unu fără zece, să zicem. Nu acceptă cecuri, așa că te-ai putea alege cu două, trei sute de bișțari.

– Sigur! Minunat!

– Blaze, mai e un lucru.

– Ce, George?

– Scoate gloanțele din pistol, bine?

– Sigur, George, știu asta, așa procedăm noi.

– Așa procedăm noi, corect. Lovește-l pe tip, dacă n-ai încotro, da' ai grijă să nu fie mai grav de pagina trei, atunci când știrea va ajunge în ziarele locale și statale.

– Așa-i.

– Ești un tâmpit, Blaze. Știi asta, nu? N-o să-ți iasă fenta nici într-o mie de ani. Poate-ar fi mai bine să te prindă în timpul jafului.

– N-o să mă prindă, George.

Niciun răspuns.

– George?

Niciun răspuns. Blaze se ridică și deschise radioul. La cină, uită și puse pe masă două farfurii.

4

Clayton Blaisdell junior se născuse în Freeport, Maine. Pe mama lui o lovise un camion trei ani mai târziu, pe când traversa Strada Principală cu o pungă de cumpărături în mână. Murise pe loc. Șoferul era beat și nu avea permis de conducere. La tribunal, spuse că-i pare rău. Plânse. Spuse că se va întoarce la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi. Judecătorul îl amendase și-i dăduse șaizeci de zile la răcoare. Sentința micuțului Clay fusese de-a rămâne singur pe viață cu tatăl lui, care știa multe despre băutură și nimic despre Alcoolicii Anonimi. Clayton senior lucra la Superior Mills în Topsham, unde manevra sortatorul. Colegii de muncă susțineau că, uneori, îl vedeau venind treaz la serviciu.

Când începu școala, Clay știa deja să citească și nu avea probleme să adune două mere cu trei mere. Era mare pentru vârsta lui chiar și atunci, și chiar dacă Freeport era un oraș dur, nu avusese niciodată probleme pe terenul de joacă, chit că era rareori văzut acolo fără o carte în mână sau vârâtă la subsuoară. Tatăl lui era însă și mai mare, iar celorlalți copii li se părea mereu interesant să vadă unde va fi bandajat și unde va fi învinețit Clay Blaisdell lunea, când venea la școală.

– Va fi o minune dacă va apuca să crească fără să pățească ceva grav sau să fie ucis, remarcă Sarah Jolison într-o zi, în cancelarie.

Minunea nu se produse. Într-o dimineață mahmură de sâmbătă, când nu se întâmpla mare lucru, Clayton senior ieși împleticit din dormitorul apartamentului de la primul etaj pe care îl împărțea cu fiul său. Clay ședea turcește pe podeaua livingului, se uita la desene animate și mânca acadele Apple Jack.

– De câte ori ți-am spus să nu mănânci rahaturile alea aici? îl interogă seniorul pe junior, apoi îl luă pe sus și-l aruncă pe scări în jos. Clay aterizâ în cap.

Tatăl coborî, îl apucă, îl trase după el sus și-l mai aruncă o dată pe scări în jos. Prima dată, Clay își păstră cunoștința. A doua – i se stinseră luminile. Tatăl lui coborî, îl apucă, îl trase după el sus și-l studie cu privirea.

– Prefăcutul dracului, zise el și-l aruncă înapoi pe scări. Poftim, se adresă el ghemului inert de la baza scărilor în care se transformase acum fiul lui comatos. Poate c-o să te gândești de două ori înainte să mai aduci rahatul ăla în living.

Din nefericire, de atunci încolo Clay nu se mai gândi niciodată de două ori la ceva. Zăcu inconștient la Spitalul General Portland vreme de trei săptămâni. Doctorul care se îngrijea de cazul lui opină că va rămâne așa până la moarte, o legumă umană. Dar băiatul se trezi. Și era, din nefericire, cu mințile praf. Zilele lui de cărat cărți la subsuoară se sfârșiseră.

Autoritățile nu-l crezură pe tatăl lui Clay când acesta le spuse că băiatul ajunsese în starea aceea căzând o singură dată pe scări. Și nu-l crezură nici când le spuse că cele patru arsuri de țigară pe jumătate vindecate de pe pieptul băiatului erau urmarea „unui soi de boleșniță a pielii".

Băiatul nu mai văzu niciodată apartamentul acela de la primul etaj. Fu dat în grija statului și, când ieși din spital, ajunse direct într-un leagăn de copii, unde viața lui fără părinți începu pe terenul de joacă, când doi băieți loviră cu piciorul în cârjele lui, dărâmându-l la pământ, și fugiră urlând de fericire ca niște spiriduși malefici. Clay se ridică de jos și își repoziționă cârjele. Nu plânse deloc.

Tatăl lui protestă de câteva ori la secția de poliție din Freeport și de mai multe ori în barurile din Freeport. Amenință că va cere în instanță să-i fie dat fiul înapoi, dar nu făcu asta nicicând. Susținea că îl iubește pe Clay, și poate că așa era, puțin, dar în acest caz iubirea lui era din aceea care mușcă și mistuie. Băiatului îi era mai bine departe de el.

Dar nu mult mai bine. Leagănul Hetton din South Freeport nu era decât un așezământ sărăcăcios pentru copii, iar copilăria lui Clay acolo fu chinuitoare, chiar dacă-i merse puțin mai bine odată ce se vindecă la trup. Atunci, cel puțin, se putu apăra pe terenul de joacă de cei mai răi dintre bătăuși; pe deasupra, îi apăra și pe cei câțiva copii mai mici care veneau la el în căutare de protecție. Bătăușii îi spuneau Prăjină și Trol și Kong, dar pe el nu-l deranja niciunul dintre aceste nume, și-i lăsa în pace dacă și ei îl lăsau, la rândul lor. Cel mai adesea îl lăsau, după ce îi cotonogise pe cei mai tari dintre ei. Nu era rău din fire, dar când era provocat putea fi periculos.

Copiii care nu se temeau de el îi spuneau Blaze[1], și așa ajunse și el să-și spună în gând.

Odată primi o scrisoare de la tatăl lui. *Dragă Fiule*, spunea. *Ei, ce faci Tu. Eu sunt bine. Lucrez în ultima vreme în Lincoln, la Cherestea. Ar fi bine dacă*

[1] Văpaie, Vâlvătaie etc. (n. tr.).

*n*******ții nu mi-ar fura toate Orele Suplimentare, HA! O să cumpăr o căscioară și atunci o să trimit după Tine. Ei, scrie-mi o Scrisoare scurtă și spune-i bătrânului Tău Tată cum îți merge. Poți trimite o Poză.* Era semnată *Cu Dragoste, Clayton Blaisdell.*

Blaze nu avea ce poză să-i trimită, dar i-ar fi scris – l-ar fi ajutat profesoara de muzică, era sigur, ea venea în fiecare zi de marți –, dar pe plic nu era trecută adresa expeditorului, iar cea a destinatarului se rezuma la aceste cuvinte: *Clayton Blaisdell JR „Leagănul de Orfani" din FREEPORT MAINE.*

Alte vești Blaze nu mai primi de la el niciodată.

În timpul ședерii lui la Leagănul Hetton, a fost plasat la mai multe familii, de fiecare dată toamna. Îl țineau doar cât să-i ajute la recoltat și la curățarea zăpezii de pe acoperișuri și din curte. Apoi, când venea dezghețul de primăvară, ajungeau la concluzia că nu era tocmai potrivit pentru ei și-l trimiteau înapoi. Uneori asta nu era tocmai rău. Dar alteori – cum a fost la familia Bowie și la oribila lor fermă de câini – era crunt de-a dreptul.

Când plecă de la Leagăn, Blaze hoinări de unul singur prin New England. Uneori era fericit, dar nu așa cum voia el să fie fericit, nu așa cum vedea că sunt fericiți oamenii. Când se stabili într-un sfârșit la Boston (mai mult sau mai puțin; nu își înfipse niciodată rădăcinile adânc), o făcu pentru că în zona rurală se simțea singur. Uneori, când era între orașe, dormea în hambare și se trezea noaptea și ieșea la aer și privea stelele și erau atât de multe, iar el știa că stelele sunt acolo dinaintea lui, și că vor fi acolo și după el. Ăsta era într-un fel un lucru îngrozitor și într-un fel minunat. Uneori, când făcea autostopul și nu mai era mult până în noiembrie, vântul sufla în jurul lui și-i flutura pantalonii și el suferea după ceva pierdut, cum ar fi scrisoarea aceea fără adresa expeditorului. Uneori ridica ochii spre cer primăvara și vedea o pasăre, iar asta îl bucura, dar la fel de des îi dădea și senzația că ceva în el se micșorează și e pe cale să se destrame.

Nu e bine să simți asta, își spunea, *și dacă o simt, ar fi bine să nu mă uit la păsări.* Dar uneori tot ridica ochii spre cer.

În Boston era bine, dar uneori tot îl cuprindea teama. Erau un milion de oameni în oraș, poate mai mulți, și nimeni nu se sinchisea de Clay Blaisdell. Dacă se uitau la el, o făceau doar pentru că era uriaș și avea o adâncitură în frunte. Uneori se distra puțin, iar alteori doar se simțea copleșit de teamă.

Când l-a întâlnit pe George Rackley, încerca să se distreze puțin în Boston. După ce l-a întâlnit pe George i-a fost mai bine.

5

Magazinașul se numea Quik-Pik și era ținut de Tim și Janet. Majoritatea rafturilor din spate erau ticsite cu vin la sticlă și doze de bere în cutii de carton. Toată lungimea peretelui din spate era ocupată de un răcitor uriaș. Două dintre cele patru intervale erau rezervate mâncării. Lângă casa de marcat stătea o sticlă cu ouă murate mare cât un copil. Magazinașul lui Tim și Janet oferea spre cumpărare și mărunțișuri precum țigări, șervețele umede, hotdogi și cărți deocheate.

Vânzătorul din tura de noapte era un ins ciupit de vărsat care, pe timp de zi, urma cursurile secției Portland a Universității din Maine. Îl chema Harry Nason și se specializa în zootehnie. Când uriașul cu fruntea scobită intră la unu fără zece, Nason citea o carte luată de pe raftul cu ediții de masă. Cartea era intitulată *Mare și tare.* Fluxul de cumpărători întârziați se subțiase. Nason își spuse că, după ce uriașul își va fi cumpărat sticla de vin sau cutia cu șase doze de bere, va închide și se va duce acasă. Poate va lua și cartea cu el și își va face o labă. Se gândea că la asta îl va ajuta partea cu predicatorul ambulant și cele două văduve excitate, când uriașul îi vârî un pistol sub nas și spuse:

– Tot ce ai în casă.

Nason scăpă cartea. Orice gând de masturbare îi pieri din minte. Se uită năuc la armă. Deschise gura să spună ceva inteligent. Ceva ce ar spune la televizor un tip amenințat cu un pistol, asta dacă tipul amenințat cu un pistol se întâmpla să fie protagonistul filmului. Ce ieși fu un „Aaaa" prelung.

– Tot ce ai în casă, repetă uriașul. Adâncitura de la fruntea lui era înfricoșătoare. Părea destul de mare să adăpostească un iaz cu broaște.

Harry Nason își aminti – într-un fel crispat – ce-i spusese șeful să facă în eventualitatea unui jaf: să-i dea jefuitorului totul, fără împotrivire. Avea asigurare completă. Dintr-odată, Nason își simți trupul foarte plăpând și vulnerabil, plin de pungi cu apă. Îi cedă vezica. Și cât ai zice pește i se păru că tot rahatul din lume se adunase în intestinul lui.

– M-ai auzit, bătrâne?

– Aaaa, aprobă Harry Nason și apăsă butonul VÂNZARE ZERO al casei de marcat.

– Pune banii în pungă.

– Bine. Da. Sigur.

Dibui printre pungile de sub tejghea și le scăpă aproape pe toate pe jos. Până la urmă reuși să agațe una. Ridică clapetele care țineau banii apăsați în sertarul casei și începu să arunce bancnote în pungă.

Ușa se deschise și în magazin intrară un băiat și o fată, probabil studenți amândoi. Văzură pistolul și se opriră locului.

– Ce-i asta? întrebă tipul. Fuma o țigaretă și purta o insignă pe care scria IARBA-I TARE.

– E-un jaf armat, zise Nason. Vă rog să nu, ăăă, opuneți rezistență acestui domn.

– Mișto, zise tipul cu insigna IARBA-I TARE. Începu să rânjească. Arătă cu degetul spre Nason. Avea unghia murdară. Tipu' te lasă-n curu' gol, bătrâne.

Jefuitorul se întoarse spre IARBA-I TARE.

– Portofelul, spuse el.

– Amice, zise IARBA-I TARE, continuând să rânjească, sunt de partea ta. La ce prețuri au aici... și toată lumea știe că Tim și Janet Quarles sunt cei mai mari, cum îi zice, fasciști de la Adolf încoace...

– Dă-mi portofelul, dacă nu vrei să-ți trag un glonț în cap.

IARBA-I TARE înțelese imediat că era posibil să fi dat de bucluc; în mod clar nu era într-un film. Rânjetul se făcu nevăzut și își înghiți cuvintele. Pe obrajii dintr-odată palizi i se vedeau bine câteva coșuri. Din buzunarul jeanșilor scoase un portmoneu Lord Buxton negru.

– Polițiștii nu-s niciodată unde ai nevoie de ei, spuse cu răceală iubita lui. Purta o haină lungă, maro, și cizme de piele neagră. Părul i se asorta cu cizmele, cel puțin săptămâna aceea.

– Aruncă portofelul în pungă, îl instrui jefuitorul și întinse punga spre el. Harry Nason crezu până la capătul vieții că în clipa aceea ar fi putut deveni un erou dacă l-ar fi lovit pe jefuitor în cap cu uriașul borcan cu ouă murate. Numai că jefuitorul părea să aibă cap tare. Foarte tare.

Portmoneul căzu cu un sunet sec în pungă.

Jefuitorul trecu în grabă pe lângă ei, îndreptându-se spre ușă. Se mișca bine pentru un om de dimensiunile lui.

– Porcule, zise fata.

Jefuitorul rămase încremenit locului. Un moment, fata fu sigură (așa le spuse mai târziu polițiștilor) că uriașul se va întoarce, va deschide focul și le va face felul tuturor. Mai târziu, în prezența polițiștilor, vor avea păreri diferite cu privire la culoarea părului jefuitorului (castaniu, roșcat sau blond), a tenului (deschis, rumen sau palid) și a hainelor lui (jachetă, vindiac, cămașă de lână), însă toți vor cădea de acord asupra staturii sale – mari – și a ultimelor lui cuvinte înainte să plece. Acestea fură adresate, aparent, ieșirii goale și întunecate, aproape cu un geamăt:

– Iisuuuuse, George, am uitat de ciorap!

După care plecă. Îl întrezăriră alergând în lumina albă și rece a reclamei Schlitz mari agățate deasupra intrării în magazin, după care de cealaltă parte a străzii se auzi huruit de motor. Un moment mai târziu mașina plecă. Era un sedan, dar niciunul dintre ei nu putu spune ce marcă sau ce model. Începea să ningă.

– Adio bere, zise IARBA-I TARE.

– Du-te la răcitorul din spate și ia una din partea casei, îl pofti amabil Harry Nason.

– Da? Ești sigur?

– Sigur că-s sigur. Ia una și pentru iubita ta. Ce naiba, suntem asigurați.

Izbucni în râs.

Când îl întrebară polițiștii, el spuse că nu-l văzuse niciodată până atunci pe jefuitor. Doar mai târziu avu motiv să se întrebe dacă nu cumva îl văzuse pe jefuitor toamna trecută, în tovărășia unui tip pirpiriu, costeliv și cu față de șobolan, care cumpăra vin și căruia nu-i mai tăcea gura.

6

Când se trezi în dimineața zilei următoare, zăpada se adunase în troiene până la streșinile barăcii și focul se stinsese. În clipa în care atinse podeaua cu picioarele i se contractă vezica. Se grăbi la baie în vârful degetelor, crispându-se

și scoțând pe gură vălătuci mici și albi. Jetul de urină se arcui cu presiune preț, poate, de treizeci de secunde, apoi se întrerupse treptat. Blaze suspină, și-o scutură, trase un vânt.

Un vânt și mai mare țipa și vuia în jurul casei. Pinii de dincolo de geamul bucătăriei stăteau aplecați și se clătinau. Lui Blaze i se părea că semănau cu niște femei subțirele la o înmormântare.

Se îmbrăcă, deschise ușa din spate și își croi anevoie drum pe după stiva cu lemne de sub streașina dinspre sud. Aleea dispăruse complet. Vizibilitatea era redusă la un metru și jumătate, poate mai puțin. Asta îl înveseli. Îl înveselea și palma aspră a zăpezii aplicată peste fața sa.

Lemnele erau bucăți solide de stejar. Culese un braț plin, oprindu-se doar cât să bată din picioare înainte să intre înapoi în casă. Aprinse focul cu haina pe el. Apoi umplu ibricul pentru cafea. Duse două cești la masă.

Se opri, se încruntă. Uitase ceva.

Banii! Nu apucase să numere banii.

Dădu să intre în cealaltă cameră. Vocea lui George îl pironi locului. George era în baie.

– Cretinule.

– George, eu...

– George, sunt un cretin. Poți repeta după mine?

– Eu...

– Nu. Spune: George, eu sunt cretinul care a uitat să-și tragă un ciorap pe cap.

– Am luat ba...

– *Spune*.

– George, eu sunt cretinul. Am uitat.

– Ce ai uitat?

– Am uitat să-mi trag un ciorap pe cap.

– Acum spune totul.

– George, eu sunt cretinul care a uitat să-și tragă un ciorap pe cap.

– Acum spune asta. Spune: George, eu sunt cretinul care vrea să fie prins.

– Nu! Nu-i adevărat! E-o minciună, George!

– Ba e-adevărat, asta e. Vrei să fii prins și să ajungi la Shawshank și să lucrezi la spălătorie. Ăsta-i adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul. Ăsta-i adevărul pe băț. N-ai pic de minte. *Ăsta*-i adevărul.

– Nu, George. Nu-i așa. Jur.

– Plec.

– Nu! Panica păru să-i taie respirația. Era ca mâneca acelei cămăși de flanel pe care babacul lui i-o îndesase pe gât, la un moment dat, ca să-i înăbușe urletele. Nu pleca, am uitat, sunt un prostovan, fără tine n-o să-mi amintesc niciodată ce să cumpăr...

– Îți doresc viață frumoasă, Blazeișor, zise George și, cu toate că vocea lui se auzea în continuare din baie, acum părea că se stinge. Bucură-te când vei fi prins. Simte-te bine la pârnaie, călcând cearșafuri.

– O să fac tot ce-mi spui. N-o s-o mai dau în bară.

Urmă o pauză lungă. Blaze crezu că George plecase.

– Poate c-o să mă întorc. Dar nu-s prea sigur.

– George! George?

Cafeaua fierbea. Umplu o ceașcă și intră în dormitor. Punga maro în care erau banii se afla sub partea lui George de saltea. O goli peste cearșaful pe care uita mereu să-l schimbe. Era pe saltea de trei luni, de când murise George.

Luase două sute șaizeci de dolari de la magazinașul acela. Mai luase optzeci din portmoneul studentului. Mai mult decât suficient pentru a cumpăra...

Ce? Ce trebuia să cumpere?

Scutece. Asta era sigur. Când vrei să răpești un copil de țâță, își trebuie scutece. Și alte lucruri. Dar nu-și mai amintea ce alte lucruri.

– Ce mai trebuia în afară de scutece, George? Rosti acestea cu un aer de nepăsare, în speranța că-l va face pe George să vorbească înainte să se poată controla. Dar George nu mușcă momeala.

Poate c-o să mă întorc. Dar nu-s prea sigur.

Puse banii înapoi în punga maro și schimbă portmoneul studentului cu al său, care era scâlciat și zgâriat și plin de ciupituri. În portmoneul lui avea două bancnote unsuroase de un dolar, o fotografie Kodak ștearsă cu tatăl și mama lui ținându-se cu brațele pe la spate și un instantaneu făcut într-o cabină fotografică în care apărea el cu singurul lui prieten adevărat de la Leagănul Hetton, John Cheltzman. Mai era și jumătatea lui norocoasă de dolar, o chitanță veche pentru o tobă de eșapament (asta de când el și George se plimbau cu acel vechi și năbădăios Pontiac Bonneville) și un Polaroid împăturit în două.

Din Polaroid îl privea un George zâmbitor, care mijea puțin ochii, din cauza soarelui. Purta jeanși și ghete de șantier. Avea șapca întoarsă spre stânga, cum o purta întotdeauna. George zicea că aceea era partea norocoasă.

Comiseseră multe înșelătorii și majoritatea – cele mai reușite – fuseseră ușor de pus în practică. Unele funcționau pe baza inducerii în eroare, unele profitau de lăcomia și altele de teama victimelor. Pe acestea, George le numea șicane. Iar pe cele care funcționau pe bază de teamă le numea „șicane baubau".

– Îmi plac lucrurile simple, spunea George. De ce-mi plac mie lucrurile simple, Blaze?

– Pentru că sunt mai puține variabile, răspundea Blaze.

– Punct ochit! Sunt mai puține variabile.

La cele mai bune șicane baubau, George se îmbrăca în haine pe care le numea „puțin sărite de pe fix", după care făcea un tur al barurilor din Boston pe care le cunoștea. Nu era vorba de baruri de homosexuali, dar nici de heterosexuali. George le numea „baruri de bisexuali". Și victima îl agăța întotdeauna pe George. George nu trebuia să miște niciun deget. Blaze se gândise la asta o dată sau de două ori (în felul lui greoi), dar niciodată nu ajunsese la vreo concluzie.

George știa să-i miroasă pe homosexualii nedeclarați și pe bisexualii care ieșeau în oraș o dată sau de două ori pe lună cu verighetele pitite în portmoneu. Angrosiști în ascensiune, asiguratori, administratori de școli, directori de bancă tineri și isteți. George spunea că toți au un miros anume. Și era blând cu ei. Îi ajuta atunci când erau timizi și nu-și găseau cuvintele. Apoi le spunea că stă la un hotel bun. Nu minunat, dar bun. Unul sigur.

Era vorba de Imperial, nu departe de Chinatown. George și Blaze aveau o înțelegere cu recepționerul din schimbul al doilea și cu șeful de personal. Camera pe care o foloseau se putea schimba, însă era întotdeauna situată la capătul holului, și niciodată foarte aproape de o altă cameră ocupată.

De la trei până la unsprezece, Blaze ședea în holul de la intrare îmbrăcat în haine pe care nici picat cu ceară nu le-ar fi purtat pe stradă. Părul îi strălucea întotdeauna, dat cu pomadă. Cât îl aștepta pe George, citea reviste de benzi desenate. Nu băga nicicând de seamă trecerea timpului.

Adevărata dovadă a geniului lui George era că, atunci când el și victima intrau, victima nu părea aproape niciodată emoționată. Nerăbdătoare, dar nu emoționată. Blaze îi lăsa să ia avans cincisprezece minute, apoi urca scările.

– Nu te gândi niciodată că intri în cameră, îl instruise George. Gândește-te că intri pe scenă. Singurul care nu știe că e vorba de un spectacol este victima.

Blaze folosea mereu cheia lui și pășea pe scenă rostind prima sa replică:

– Hank, scumpul meu, cât mă bucur că m-am întors!

Apoi se înfuria, lucru care-i ieșea onorabil, deși poate nu la standarde hollywoodiene:

– Iisuse, nu! Îl omor cu mâna mea! Îl omor!

Spunând acestea, își trântea cele o sută treizeci de kilograme pe pat, unde victima tremura de groază, pe-atunci de obicei rămasă doar în șosete. George se arunca în ultima clipă între victimă și „iubitul" lui înfuriat. Un obstacol firav, în cel mai fericit caz, probabil că-și spunea victima. Asta dacă era capabilă să-și spună ceva. Și telenovela începea.

George:

– Dana, ascultă la mine – nu-i ceea ce pare.

Blaze:

– Îl omor cu mâna mea! Ferește-te din calea mea și lasă-mă să-l omor! Îl arunc pe geam afară!

(Țipete îngrozite din partea victimelor – în total, fuseseră opt sau zece.)

George:

– Te rog, lasă-mă să-ți explic.

Blaze:

– Îi smulg coaiele!

(Victima începe să implore îndurare pentru viața și aparatul său sexual, nu neapărat în această ordine.)

George:

– Ba nu. O să cobori în liniște în hol și-o să mă aștepți să vin.

În acest moment, Blaze mai făcea o mișcare smucită către victimă. George îl împiedica – cu greu. Atunci, Blaze smulgea portmoneul victimei din buzunarul pantalonilor.

Blaze:

– Îți știu numele și adresa, jigodie! O s-o sun pe nevastă-ta!

În acest moment, majoritatea victimelor uitau de viața și aparatul lor sexual și începeau să se concentreze în schimb asupra onoarei lor sacre și a poziției lor sociale în cartier. Lui Blaze, asta i se părea ciudat, dar i se părea și adevărat. Alt adevăr era de găsit în portmoneul victimei. Acesta îi spunea

lui George că-l cheamă Bill Smith și că este din New Rochelle, când, sigur că da, era de fapt Dan Donahue din Brookline.

Jocul, între timp, se relua; spectacolul trebuia să continue.

George:

– Du-te la parter, Dana – fii cuminte și du-te la parter.

Blaze:

– Nu!

George:

– Du-te la parter sau n-o să mai vorbesc niciodată cu tine. M-am săturat de crizele tale și de gelozia ta. Vorbesc serios!

În acest moment, Blaze pleca strângând portmoneul la piept, murmurând amenințări și aruncându-i victimei ocheade veninoase.

Și imediat ce se închidea ușa, victima îl asalta pe George. Că-i trebuie portmoneul înapoi. Că va face orice pentru a-l recăpăta. Că nu banii sunt importanți, ci actele de identitate. Dacă va afla Sally... și Junior! O, Doamne, gândește-te la micuțul Junior...

George îl calma. Se pricepea la partea asta. Poate, spunea el, va reuși să-l convingă pe Dana. De fapt, aproape sigur îl va convinge pe Dana. Îi trebuie doar câteva minute să se potolească, după care George să-i vorbească între patru ochi. Să-l convingă. Și să-l alinte puțin, sărman uriaș ce era.

Blaze, desigur, nu era în hol. Blaze era într-o cameră de la primul etaj. Când George cobora, numărau împreună prada. Cel mai slab profit fusese de patruzeci și trei de dolari. Cel mai bun, obținut de la directorul unui mare lanț de restaurante, fusese de cinci sute cincizeci.

Lăsau victimei destul de mult timp să asude și să-și facă sieși promisiuni deșarte. *George* îi lăsa victimei timp destul. George știa întotdeauna cât înseamnă destul. Era uimitor. Parcă ar fi avut un ceas în minte, un ceas reglat diferit, în funcție de fiecare victimă în parte. În cele din urmă se întorcea în prima cameră cu portmoneul și spunea că Dana în sfârșit s-a lăsat convins, dar că nu vrea să-i dea înapoi banii. George a făcut tot posibilul să-l convingă să-i înapoieze măcar cărțile de credit. Scuze.

Victimei nu-i pasă nici cât negru sub unghie de bani. Omul scormonea agitat prin portmoneu, convingându-se că sunt acolo permisul de șofer, cardul de la Crucea Roșie, asigurarea socială, pozele. Toate sunt acolo. Slavă

Domnului, toate sunt acolo. Mai sărac, dar mai înțelept, omul se îmbrăca și spăla putina, dorindu-și probabil să nu se fi maturizat niciodată.

În cursul celor patru ani dinainte ca Blaze să fie prins pentru a doua oară, înșelătoria aceasta fusese singura la care puteau apela oricând și niciodată nu dădeau greș. Și niciodată nu-i împiedicaseră emoțiile. Chiar dacă-i lipsea deșteptăciunea, Blaze era un actor bun. George era doar al doilea prieten adevărat pe care îl avusese vreodată și nu avea nevoie decât să pretindă că victima încearcă să-l convingă pe George că el, Blaze, nu este bun de nimic. Că el, Blaze, irosește timpul și talentul lui George. Că el, Blaze, nu e doar un prostovan, ci și un tolomac și un zgârie-brânză. Odată ce Blaze se convingea de aceste lucruri, furia lui devenea sinceră. Dacă George ar fi păstrat distanța, Blaze i-ar fi rupt omului ambele brațe. Poate chiar l-ar fi ucis.

Acum, răsucind fără încetare instantaneul Polaroid în mână, Blaze se simțea pustiu. Se simțea ca atunci când ridica ochii spre cer și vedea stelele, sau o pasăre pe un fir de telefon, sau un cintezoi cu penele răvășite de vânt. George murise și el tot prost rămăsese. Era prins în cursă și nu exista cale de ieșire.

Decât poate dacă-i demonstra lui George că era suficient de deștept încât să pună treaba asta pe roate. Decât dacă reușea să-i demonstreze lui George că nu căuta să fie prins. Ceea ce însemna...?

Ceea ce însemna scutece. Scutece și ce altceva? Iisuse, ce altceva?

Căzu năuc pe gânduri. Și pe gânduri rămase toată acea dimineață, care se scurse în volbură de zăpadă.

7

Era nelalocul lui în raionul pentru nou-născuți de la supermarketul Hager's așa cum un bolovan e nelalocul lui într-o cameră de zi. Purta jeanși și ghetele de șantier cu șireturi din piele netăbăcită, o cămașă de flanel și o curea de piele neagră cu catarama răsucită pe stânga – partea norocoasă. De data aceasta își amintise să ia șapca, cea cu urechi, și o ținea într-o mână. Stătea în mijlocul unei încăperi cu precădere rozalii, plină de lumină. Se uită la stânga și văzu măsuțe pentru schimbat. Se uită la dreapta și văzu cărucioare. Avea impresia că aterizase pe Planeta Bebelușilor.

Erau multe femei acolo. Unele aveau burți mari și altele aveau copii mici. Mulți dintre copii plângeau și toate femeile se uitau la Blaze cu bănuială, de parcă ar fi putut-o lua razna în orice clipă și ar fi făcut praf și pulbere Planeta Bebelușilor, aruncând cât colo pernițe rupte și ursuleți de pluș sfârtecați. Se apropie o vânzătoare. Blaze se simți recunoscător. Se temuse să se adreseze cuiva. Știa când oamenilor le era teamă și știa unde nu-i e locul. Era el prostovan, dar nici chiar așa.

Vânzătoarea întrebă dacă are nevoie de ajutor. Blaze spuse că are. Oricât de tare ar fi încercat, nu reușise să-și amintească tot ce-i trebuia, așa că apelă la singurul subterfugiu cu care era familiarizat: înșelătoria.

– Am fost plecat din stat, spuse el și își dezgoli dinții spre vânzătoare într-un surâs care ar fi speriat și o puma. Vânzătoarea îi răspunse, curajoasă, tot cu un surâs. Creștetul capului ei ajungea aproape până la mijlocul cutiei lui toracice. Tocmai am aflat că a născut cumnata mea... un copil... cât am fost plecat, înțelegeți, și vreau să-i cumpăr tot ce trebuie. De la A la Z.

Femeia se lumină la față.

– Înțeleg. Sunteți un om mărinimos. Și amabil. Ce ați dori în mod special?

– Nu știu. Nu știu nimica... nimic... despre copii.

– Cât de mare este nepoțelul dumneavoastră?

– Hă?

– Copilul cumnatei dumneavoastră?

– O! M-am prins! Șase luni.

– Ce frumos! Femeii îi scânteiară ochii într-un mod profesional. Cum îl cheamă?

Blaze rămase fără grai un moment. Apoi zise dintr-un suflu:

– George.

– Minunat nume! Din greacă. Înseamnă „a lucra pământul".

– Da? N-aș fi spus.

Femeia își menținu zâmbetul.

– Așa-i. Ei, ce i-au luat deja?

Blaze era pregătit pentru asta.

– Nimic din ce i-au luat deja nu e tocmai de calitate, asta-i ideea. Sunt cam strâmtorați cu banii.

– Înțeleg. Deci vreți să... o luați de la zero, ca să spun așa.

– Mda, asta-i.

– Sunteți foarte mărinimos. Ei bine, ar trebui să începem de la capătul Aleii Pooh, în Colțul Pătuțurilor. Aveam câteva pătuțuri din lemn masiv foarte frumușele...

Pe Blaze îl uimea cât de multe lucruri erau necesare pentru a asigura funcționarea unui boț de om. Crezuse că banii luați de la magazinaș vor fi mai mult decât suficienți, dar când plecă de pe Planeta Bebelușilor avea portmoneul aproape gol.

Cumpără un pătuț Dreamland, un leagăn Seth Harney, un scaun cu spătar înalt Happy Hippo, o masă de schimbat E-Z Ford, o cădiță de plastic, opt cămășuțe de noapte, opt perechi de pantalonași de plastic Dri-Day, opt salopetuțe Hager's cu capse care nu pricepea cum funcționau, trei cearșafuri speciale care semănau cu niște șervete, trei pături, un set de tampoane pentru pătuț care să-l împiedice pe copil să-și sfarme țeasta dacă îl apucau pandaliile, un sveter, o pălăriuță, botoșei, o pereche de papucei roșii cu clopoței pe limbi, două perechi de pantalonași cu cămășuțe asortate, patru perechi de șosetuțe pe care nu și le putea trage nici pe degete, un set Playtex Nurser (tetinele păreau făcute din punguțe ca acelea în care George își cumpăra drogurile), o cutie de ceva numit Similac, o cutie de Junior Fruits, o cutie de Junior Dinners, o cutie de Junior Desserts și un set de tacâmuri imprimate cu ștrumfi.

Mâncarea pentru bebeluși avea un gust oribil. O încercă imediat după ce ajunse acasă.

Pe măsură ce mormanul de cumpărături se înălța în colțul raionului pentru nou-născuți, privirile timide ale tinerelor mame deveniră tot mai lungi și mai bănuitoare. Se transformă într-un eveniment, un reper pentru memorie – bărbatul uriaș și deșirat în haine muncitorești care se ținea întruna după vânzătoare, ascultând, apoi cumpărând ce-i spunea aceasta să cumpere. Pe vânzătoare o chema Nancy Moldow. Lucra pe comision și, în timp ce după-masa înainta, ochii ei căpătară o strălucire aproape supranaturală. În cele din urmă fu socotit totalul și, când Blaze numără banii, Nancy Moldow îi mai oferi patru cutii de Pampers.

– Mi-ați făcut ziua memorabilă, zise ea. La drept vorbind, s-ar putea să vă țin minte cât timp oi mai avea de trăit.

– Mulțumesc, doamnă, spuse Blaze. Era extrem de bucuros de Pampers. Uitase complet de scutece.

Și în timp ce el umplea două cărucioare de cumpărături (un magaziner ducea cutiile în care erau scaunul cu spătar și pătuțul), Nancy Moldow strigă:

– Nu uitați să-l aduceți pe prichindel să-i facem o poză!

– Da, doamnă, bolborosi Blaze. Cine știe de ce, în minte îi apăru imaginea primei sale fotografii de pușcăriaș și spusele unui polițist: *Acum întoarce-te din profil și îndoaie iar genunchii, Hristoase Doamne, ce-ai mâncat de ai crescut atât de mare?*

– Poza e din partea magazinului Hager's!

– Da, doamnă.

– Multe-ai mai luat, prietene, zise magazinerul. Nu avea mai mult de douăzeci de ani și tocmai se vindeca de acneea adolescentină. Purta papion roșu mic. Unde-ai lăsat mașina?

– În parcarea din spate, zise Blaze.

Îl urmă pe magaziner, care insistă să împingă unul dintre cărucioare și apoi se plânse că era greu de manevrat pe zăpada depusă.

– Aici, în spate, nu aruncă cu sare, înțelegi, și se împotmolesc roțile. Și-apoi cărucioarele astea nenorocite îți scapă de sub control. Dacă nu ești atent, îți poți trage una urâtă rău în glezne cu ele. Una urâtă rău. Nu mă plâng, dar...

Atunci, ce faci, flăcăule? auzi Blaze vocea lui George. *Mănânci hrană de pisici din bolul câinelui?*

– Asta e, spuse Blaze. Asta-i a mea.

– Da, bine. Ce vrei să pun în portbagaj? Scaunul, pătuțul sau amândouă?

Blaze își aminti atunci că nu avea cheia de la portbagaj.

– Hai să le punem pe toate pe bancheta din spate.

Magazinerul căscă ochii.

– A, Iisuse, prietene, nu cred c-or să intre. De fapt, sunt sigur că...

– Putem pune câteva și în față. Putem vârî cutia aia cu leagănul în locul pasagerului. O să las scaunul pe spate.

– De ce nu în portbagaj? N-ar fi, cum să zic, mai simplu?

Blaze se gândi (vag) să debiteze o poveste cum că portbagajul este plin de alte chestii, dar problema era că o minciună ducea întotdeauna la alta. În scurt timp aveai impresia că străbați drumuri necunoscute. Te rătăceai. *Întotdeauna când pot, spun adevărul*, îi plăcea lui George să susțină. *E ca și când ai conduce aproape de casă.*

Așa că renunță la baliverne.

– Mi-am pierdut cheile de la mașină, zise el. Până le găsesc, n-am decât asta.

– O, făcu magazinerul. Se uită la Blaze ca la un prostovan, dar asta era în ordine; mai primise astfel de priviri. Ghinion.

Până la urmă, le îndesară pe toate în mașină. Fu nevoie de oarece măiestrie și încăpură la milimetru, dar reușiră. Când Blaze se uită în oglinda retrovizoare, putu chiar să vadă un crâmpei de lume prin lunetă. Cutia în care era masa de schimbat pliantă bloca restul câmpului vizual.

– Fainã mașină, zise magazinerul. Un model vechi, da' ca lumea.

– Așa-i, făcu Blaze. Și pentru că asta spunea George mereu, adăugă: Vechi, dar nu învechit. Se întrebă dacă magazinerul nu aștepta cumva ceva. După toate aparențele, aștepta.

– Ce motor are, 302?

– 342, îl corectă Blaze automat.

Magazinerul încuviință din cap. Nu se clinti din loc.

De pe bancheta din spate a Fordului, unde nu mai era loc pentru el, dar unde totuși stătea – cumva –, George spuse:

– Dacă nu vrei să rămână acolo până la sfârșitul secolului, dă-i un ciubuc zevzecului și scapă de el.

Ciubuc. Da. Așa-i.

Blaze scoase portmoneul, se uită la puținele bancnote dinăuntru și alese cu tragere de inimă una de cinci dolari. I-o dădu magazinerului, care o făcu să dispară.

– Prea bine, prietene, pace ție.

– Cum zici tu, răspunse Blaze. Urcă în Ford și porni motorul. Magazinerul o luă din loc, împingând cărucioarele înapoi spre magazin. La jumătatea distanței, se opri și întoarse capul spre Blaze. Lui Blaze nu-i plăcu privirea aceea. Era privirea cuiva care vrea să te țină minte.

– Trebuia să-mi amintesc mai repede să-i dau bacșiș. Așa-i, George?

George nu răspunse.

Ajuns acasă, parcă Fordul tot în șopron și duse în casă toate nimicurile acelea pentru nou-născuți. Asamblă pătuțul în dormitor și întinse alături de el masa de schimbat. Nu trebui să consulte indicațiile; se uită doar la pozele de pe cutii și mâinile lui executară restul. Leagănul îl duse în bucătărie, lângă soba

cu lemne... dar nu foarte aproape. Restul lucrurilor le clădi în dulapul din dormitor, la loc ferit vederii.

Când termină, schimbarea pe care o suferise dormitorul depășea simplul adaos de obiecte. Se mai adăugase ceva. Se modificase atmosfera. Părea că o fantomă fusese lăsată să umble în voie. Nu fantoma cuiva plecat, a cuiva dispărut în lumea drepților, ci fantoma cuiva care avea să vină.

Asta îi dădea lui Blaze o stare ciudată.

8

În seara zilei următoare, Blaze hotărî că trebuia să facă rost de numere de înmatriculare noi pentru Fordul furat, așa că le fură pe cele ale unui Volkswagen din parcarea băcăniei Jolly Jim's din Portland. Înlocui numerele Volkswagenului cu ale Fordului. Puteau trece săptămâni sau luni până ce proprietarul Volkswagenului să-și dea seama că are alte plăcuțe de înmatriculare, pentru că cifra de pe abțibildul cel mic era 7, iar asta însemna că individul nu trebuia să-și înnoiască înmatricularea decât în iulie. Uită-te mereu la abțibildul de înmatriculare. Asta îl învățase George.

Conduse până la un magazin cu reduceri, simțindu-se în siguranță cu plăcuțele cele noi, știind că se va simți și mai în siguranță după ce va fi revopsit Fordul. Cumpără patru cutii de vopsea „albastru ciocârlie" și un pistol de suflat. Se întoarse acasă falit, dar fericit.

Luă cina lângă sobă, lovind cu picioarele în linoleumul ros în ritm cu „Okie from Muskogee" a lui Merle Haggard. Bătrânul Merle știuse bine cum să le-o servească hipioților ălora nenorociți.

După ce spălă vesela, derulă până la șopron prelungitorul lipit cu bandă adezivă și agăță un bec de o grindă. Lui Blaze îi plăcea la culme să vopsească. Iar albastrul ciocârlie era una dintre culorile lui preferate. Nu putea să nu-i placă numele acela. Însemna albastru ca o pasăre. Ca o ciocârlie.

Se întoarse în casă și luă un teanc de ziare vechi. George citea ziarul zilnic, și nu doar secțiunea umoristică. Uneori îi citea lui Blaze editorialele și turuia înverșunat pe tema țărănoilor de republicani. Spunea că republicanii îi urăsc pe săraci. Președintelui îi spunea Pișorcosul ăla Afurisit din Casa

Albă. George era democrat și în urmă cu doi ani lipiseră abțibilduri pentru candidații democrați pe trei mașini furate.

Toate ziarele erau extrem de vechi și în mod normal asta l-ar fi întristat pe Blaze, dar în seara aceea era prea surescitat de ideea că va vopsi mașina. Acoperi geamurile și roțile cu hârtie. Alte fâșii le lipi cu scotch pe ornamentele cromate.

La ora nouă, miasma de banană coaptă a aburilor de vopsea umplea șopronul, iar la unsprezece, treaba era gata. Blaze dădu jos ziarele și mai făcu câteva retușuri, apoi își admiră opera. I se părea că lucrase bine.

Se duse la culcare puțin amețit de la vopsea și a doua zi se trezi cu o durere de cap.

– George? zise el plin de speranță.

Niciun răspuns.

– Sunt lefter, George. Sunt în rahat până la gât.

Niciun răspuns.

Blaze se tângui prin casă toată ziua, gândindu-se ce era de făcut.

Vânzătorul din schimbul de noapte citea un roman epic în ediție de buzunar intitulat *Butch Ballerinas,* când un revolver Colt îi fu vârât în față. Același Colt. Aceeași voce spunând aspru:

– Tot ce ai în casă.

– O, nu, făcu Harry Nason. O, Hristoase.

Ridică privirea. Înaintea lui stătea o arătare cu nasul turtit, cu un ciorap de damă tras peste față, un ciorap lung care-i curgea pe spate asemenea cozii unei șepci de schi.

– Nu tu. Nu iarăși.

– Tot ce ai în casă. Pune-i în pungă.

De data aceasta nu intră nimeni și, pentru că era în timpul săptămânii, în sertar erau mai puțini bani.

Jefuitorul se opri în drum spre ieșire și se întoarse pe călcâie. Acum, gândi Harry Nason, o să mă împuște. Dar în loc să-l împuște, jefuitorul spuse:

– De data asta mi-am amintit de ciorap.

Bărbatul părea că rânjește sub țesătura de nailon.

Apoi plecă.

9

Când Clayton Blaisdell Jr. a venit la Leagănul Hetton, acolo era o directoare. Nu-și amintea numele ei, ci doar părul ei cenușiu, și ochii ei cenușii, mari, în spatele ochelarilor, și că le citea din Biblie, și că încheia fiecare Adunare de Dimineață spunând: *Fiți cuminți, copii, și veți prospera.* Apoi, într-o zi, n-a mai venit la serviciu pentru că suferise o comoție cerebrală. La început, Blaze a crezut că oamenii spun că a suferit o emoție, dar până la urmă a înțeles cum trebuie: *comoție*. Era un fel de durere de cap care nu trecea. Înlocuitorul ei a fost Martin Coslaw. Blaze nu i-a uitat niciodată numele, și nu doar pentru că ei, copiii, îi spuneau Legea[1]. Blaze nu i-a uitat niciodată numele pentru că Legea preda aritmetica.

Aritmetica se ținea în Sala 7 de la etajul al doilea, unde iarna era atât de frig, încât i-ar fi înghețat boașele și unei maimuțe de bronz. Pe pereți erau agățate tablouri cu George Washington, Abraham Lincoln și sora Mary Hetton. Sora Hetton avea piele albă și păr negru strâns de pe frunte și făcut ghem într-un soi de movilă la ceafă. Avea ochi negri care se întorceau uneori pentru a-l acuza pe Blaze de diverse lucruri după ora stingerii. Cel mai des pentru că este prost. Probabil prea prost pentru a urma liceul, așa cum spunea Legea.

Sala 7 avea podea galbenă învechită și mirosea mereu a petrosin, un miros care-i dădea lui Blaze o stare de somnolență chiar dacă era perfect treaz atunci când pășea înăuntru. Erau opt globuri de iluminat pătate de muște care, în zilele ploioase, aruncau raze subțiri și triste de lumină. Era o tablă veche în capul sălii și peste ea erau placarde verzi pe care alfabetul era tipărit cu litere înflorate – atât cele mari, cât și cele mici. După alfabet erau numerele de la 0 la 9, atât de frumoase și de simpatice, încât te făceau să te simți prost și mai stângaci ca oricând, doar uitându-te la ele. Pupitrele erau incrustate cu slogane și inițiale suprapuse, majoritatea transformate în impresii după șmirgheluiri repetate și relăcuiri, dar niciodată șterse complet. Erau prinse în podea cu discuri de fier. Fiecare pupitru avea câte o călimară. Călimările erau pline cu cerneală Carter's. Dacă vărsai cerneală te alegeai cu o bătăiță la spălător. Dacă lăsai urme negre de călcâi pe podeaua galbenă te alegeai cu o bătăiță. Dacă te prosteai în clasă te alegeai cu o bătăiță, doar că prosteala în clasă era numită

[1] De la Coslaw, unde *law* înseamnă „lege" (n. tr.).

Rea Conduită. Mai erau și alte fapte demne de-o bătăiță; Martin Coslaw credea în bătăiță și în Făcăleț. Făcălețul Legii era cel mai de temut lucru de la Leagănul Hetton, chiar mai de temut decât baubaul care se ascunde sub paturile celor mici. Făcălețul era o spatulă de mesteacăn, una destul de subțire. Legea făcuse patru găuri în ea pentru a elimina rezistența aerului. Directorul făcea parte dintr-o echipă de popicari numită The Falmouth Rockers și vinerea venea uneori la școală purtând pe el cămașa de bowling. Era albastru-închis și avea numele lui – Martin – cusut cu litere cursive aurii pe buzunarul de la piept. În ochii lui Blaze, acele litere semănau (chiar dacă nu perfect) cu literele de pe placarda cu alfabetul. Legea spunea că la bowling, ca și în viață, dacă o persoană lovește cum trebuie, popicele vor cădea de la sine. Avea un braț drept puternic, de la atâta jucat de popice, iar când dădea cuiva o bătăiță cu Făcălețul, durea rău de tot. Era știut faptul că își mușca limba când dădea cu Făcălețul într-un băiat care manifestase o Conduită deosebit de Rea. Uneori și-o mușca până la sânge și, o vreme, câte un băiat de la Leagănul Hetton îl numea nu doar Legea, ci și Dracula, dar apoi băiatul în cauză era plasat și nimeni nu-l mai vedea vreodată. Plasare numeau ei atunci când cineva era luat de o familie și rămânea în sânul ei, poate chiar era adoptat.

Pe Martin Coslaw îl urau și de el se temeau toți băieții de la Leagănul Hetton, dar nimeni nu-l ura și nu se temea de el mai mult ca Blaze. Blaze era codaș la aritmetică. Reușise să priceapă cum se adună două mere cu trei mere, dar numai cu mare efort, iar un sfert de măr plus o jumătate de măr avea să-l depășească întotdeauna. Din câte știa el, merele puteau fi luate doar în mușcături.

În timpul cursului de introducere în aritmetică s-a întâmplat ca Blaze să comită prima lui înșelătorie, ajutat de prietenul său John Cheltzman. John era costeliv, urât, deșirat și plin-ochi de ură. Ura rareori se vedea. De cele mai multe ori rămânea ascunsă în spatele ochelarilor lui groși, cârpiți cu bandă adezivă, și-a hohotului de țăran idiot căruia-i cădea deseori pradă când râdea. Era o țintă firească pentru băieții mai mari și mai vânjoși. Îl snopeau de nu se vedea. Îl vârau cu fața în noroi (primăvara și toamna) sau îl spălau cu zăpadă (iarna). Deseori îi rupeau cămașa. Rareori ieșea de la dușul comun fără să se trezească cu lovituri de prosoape ude peste fund. Se ștergea de fiecare dată de noroi sau de zăpadă, își îndesa poalele cămășii rupte în pantaloni sau hohotea în timp ce-și masa fesele înroșite, iar ura nu se vedea aproape niciodată. La fel, nici deșteptăciunea lui. Era bun la învățătură – foarte bun, nu

avea ce să facă –, dar mai mult de nota 8 nu primea niciodată. Și nici nu-și dorea asta. La Leagănul Hetton, nota 10 era nota jigodiilor ordinare. Ca să nu mai pomenim de bătăușii notorii.

Pe-atunci, Blaze începea să aibă o statură impunătoare. N-o avea încă, nu la unsprezece sau doisprezece ani, dar începea să o aibă. Era la fel de mare ca unii dintre băieții cei mari. Și el nu participa la încăierările de pe terenul de joacă și nici nu lovea cu prosopul ud la dușuri. Într-o zi, John Cheltzman a venit la el pe când Blaze stătea lângă gard, în partea îndepărtată a terenului de joacă, neavând altă ocupație decât să privească ciorile cum se așezau în copaci și cum își luau din nou zborul. I-a propus lui Blaze un târg.

– Semestrul ăsta o să faci iar cursuri cu Legea, zise John. Fracții.

– Urăsc fracțiile, spuse Blaze.

– Fac eu temele în locul tău dacă nu-i mai lași pe tâmpiții ăia să se ia de mine. N-or să fie făcute atât de bine încât Legea să intre la bănuieli – nu atât de bine încât să fii prins –, dar vor fi destul de bine cât să treci clasa. N-o să rămâi după ore.

A rămâne după ore nu era atât de rău ca atunci când erai oprit, dar era rău. Trebuia să stai la colț în Sala 7, cu fața la perete. Nu te puteai uita la ceas.

Blaze cumpăni la ideea lui John Cheltzman, apoi clătină din cap.

– O să-și dea seama. O să fiu chemat la tablă și atunci o să-și dea seama.

– Tu doar uită-te prin sală cât te gândești, zise John. Am eu grijă de tine.

Și John a avut. El nota răspunsurile problemelor din tema de casă și Blaze le copia cu mâna lui, cu cifre care încercau să semene cu acelea de pe placarda de la tablă, dar nu semănau niciodată. Uneori, Legea îi striga numele și atunci Blaze se ridica în picioare și se uita în jur – oriunde numai la Martin Coslaw nu, iar asta era bine, așa făceau toți când erau ridicați în picioare. În timp ce se uita în jur, ochii îi ajungeau la Johnny Cheltzman, tolănit în scaunul lui lângă ușa dulapului cu cărți, cu mâinile pe masă. Dacă numărul pe care îl aștepta Legea era zece sau sub zece, numărul de degete vizibile era răspunsul. Dacă era vorba de o fracție, mâinile lui John erau strânse în pumni, care apoi se deschideau. Se mișca foarte repede. Mâna stângă reprezenta partea superioară a fracției. Mâna dreaptă, pe cea inferioară. Dacă numărul de jos depășea cinci, Johnny strângea iar pumnii și apoi folosea ambele mâini. Blaze înțelegea foarte bine aceste semne, care multora li s-ar fi părut mai complicate decât fracțiile pe care le reprezentau.

– Ei, Clayton? spunea Legea. Așteptăm.

Și Blaze răspundea:

– Unu șaizeci.

Nu trebuia s-o nimerească întotdeauna. Când i-a spus lui George, George aprobase din cap.

– Frumoasă înșelătorie. Când a fost descoperită?

A fost descoperită după trei săptămâni de la începerea semestrului, iar când Blaze s-a gândit la asta – *putea* să gândească, doar că avea nevoie de timp și era greu – a înțeles că Legii trebuie să i se fi părut tot timpul suspect uimitorul său reviriment matematicesc. Doar că nu-și exprimare suspiciunea. Îi dăduse lui Blaze frânghie și-l lăsase să se spânzure singur.

A avut loc un test-surpriză. Blaze l-a picat cu nota Zero. Asta pentru că testul cuprindea doar fracții. Testul fusese dat de fapt numai și numai cu un scop, și anume acela de a-l prinde pe Clayton Blaisdell Jr. Sub Zero era un mesaj mâzgălit în litere de-un roșu-aprins. Blaze n-a reușit să-l deslușească, așa că i l-a arătat lui John.

John l-a citit. La început n-a spus nimic. Apoi i s-a adresat lui Blaze:

– Mesajul spune: „John Cheltzman va reîncepe să mănânce bătaie."

– Cum? Hă?

– Spune: „Prezintă-te în biroul meu la ora patru."

– Pentru ce?

– Pentru că am uitat de teste, zise John. Apoi se corectă: Ba nu, tu n-ai uitat. Am uitat eu. Pentru că nu mi-a stat mintea decât la cum să scap de bătăile Blutoșilor ălora uriași. Acuma o să mă bați tu și-apoi Legea o să dea în mine cu Făcălețul și-apoi Blutoșii or să mă ia din nou la tăbăcit. Iisuse Hristoase, mi-aș dori să fiu mort.

Și chiar arăta ca și când și-ar fi dorit asta.

– Da' eu n-o să te bat.

– Nu?

John îl privi cu ochii unuia care vrea să creadă, dar nu reușește.

– Doar nu aveai cum să dai testul în locul meu, nu?

Biroul lui Martin Coslaw era o încăpere relativ mare pe ușa căreia scria DIRECTOR. Înăuntru, vizavi de geam, era o tablă mică de scris. Geamul dădea spre sărăcăcioasa curte a Leagănului Hetton. Tabla era albită de praf de

cretă și era plină de – chinul lui Blaze – fracții. Când intră Blaze, Coslaw ședea la masa lui de lucru. Se încrunta în gol. Blaze îi dădu un motiv clar pentru a se încrunta.

– Bate, spuse el.

– Hă?

– Du-te înapoi și bate la ușă, zise Legea.

– O, făcu Blaze și se întoarse, ieși, ciocăni și intră înapoi.

– Mulțumesc.

– Sigur.

Coslaw se încruntă la Blaze. Luă un creion și începu să lovească cu el în masă. Era un creion roșu pentru corectat.

– Clayton Blaisdell Jr., spuse el. Căzu pe gânduri. Ce nume lung pentru o minte atât de scurtă!

– Ceilalți copii îmi spun...

– Nu mă interesează cum îți spun ceilalți copii, copiii-s niște zevzeci din născare, nu mă interesează copiii. Eu predau aritmetică, datoria mea este să pregătesc tineri ca tine pentru liceu – dacă pot fi pregătiți –, dar și să-i învăț să distingă între bine și rău. Dacă responsabilitățile mele s-ar limita la aritmetică – și uneori îmi doresc să fie așa, *deseori* îmi doresc să fie așa – nu m-ar preocupa și asta, dar eu am și funcția de director, de unde și nevoia de-a deosebi binele de rău, *quod erat demonstrandum*. Știi, domnule Blaisdell, ce înseamnă *quod erat demonstrandum?*

– Mnu, zise Blaze. I se făcea inima mică și simțea că i se umezesc ochii. Era mare pentru vârsta lui, dar acum se simțea mic. Era mic și se făcea din ce în ce mai mic. Faptul că știa că așa voia Legea să se simtă nu schimba cu nimic lucrurile.

– Nu și n-o să știi niciodată, pentru că dacă vei ajunge vreodată în al doilea an de liceu – ceea ce mă îndoiesc – nu te vei apropia niciodată de geometrie mai mult decât cișmeaua de la capătul holului.

Legea își împreună degetele de la o mână cu degetele de la cealaltă la nivelul buricelor și se legănă în scaun. Cămașa lui de bowling era agățată pe speteaza scaunului și se legăna odată cu el.

– Înseamnă „ceea ce era de demonstrat“, domnule Blaisdell, iar ceea ce am demonstrat prin micul meu test este că dumneata ești un trișor. Trișor

este persoana care nu cunoaște diferența dintre bine și rău. QED, *quod erat demonstrandum*. Prin urmare, trebuie pedepsit.

Blaze lăsă ochii în podea. Auzi un sertar deschizându-se. Ceva fu scos din el și sertarul alunecă înapoi. Nu trebuia să ridice privirea ca să știe ce ținea Legea acum în mână.

– Disprețuiesc trișorii, zise Coslaw, dar îți înțeleg limitările mentale, domnule Blaisdell, și prin urmare înțeleg că în renghiul ăsta mai e implicat cineva. Cineva mai rău ca tine. El trebuie să fie cel care ți-a băgat ideea asta în capul ăla evident pătrat și apoi te-a împins de la spate. Înțelegi ce spun?

– Nu, recunoscu Blaze.

Coslaw scoase puțin limba și o prinse ferm între dinți. Cu o fermitate la fel de mare sau chiar mai mare strângea în mână Făcălețul.

– Cine ți-a făcut temele?

Blaze nu spuse nimic. Nu se face să torni pe cineva. Toate benzile desenate, serialele de televiziune și filmele spuneau lucrul ăsta. Nu se face să torni pe cineva. Mai cu seamă pe singurul tău prieten. Și mai era ceva. Ceva ce se lupta să fie rostit.

– N-ar trebui să mă bateți, zise el în cele din urmă.

– O? făcu Coslaw uimit. Așa spui tu? Și de ce anume, domnule Blaisdell? Luminează-mă. Sunt fascinat.

Blaze nu cunoștea cuvintele acestea mari, dar recunoștea privirea. O văzuse de când se știa.

– Nu vă pasă deloc să mă învățați ceva. Vreți doar să mă faceți să mă simt mic, și dați în oricine vă împiedică și numai un pic să faceți asta. E greșit. N-ar trebui să mă bateți, când dumneavoastră sunteți cel care a greșit.

Legea nu mai părea uimit. Acum părea doar nervos. Atât de nervos, încât o venă îi pulsa chiar în mijlocul frunții.

– Cine ți-a făcut temele?

Blaze nu spuse nimic.

– Cum de-ai putut răspunde la clasă? Cum ai făcut aia?

Blaze nu spuse nimic.

– Cheltzman a fost? Eu cred că Cheltzman a fost.

Blaze nu spuse nimic. Ținea pumnii încleștați, și-i tremurau. Lacrimile i se revărsară din ochi, dar nu credea că acum erau lacrimile cuiva care se simte mic.

Coslaw avântă Făcăleţul şi îl nimeri pe Blaze sus peste braţ. Se auzi un pârâit ca de armă mică. Era prima dată când pe Blaze îl lovea un profesor altundeva decât peste fund, cu toate că uneori, când era mai mic, îi fusese răsucită urechea (şi, o dată sau de două ori, nasul).

– *Răspunde-mi, nătărău fără minte!*

– În pizda mă-tii! strigă Blaze, lucrul nenumit scăpând în sfârşit din strânsori. În pizda mă-tii, în pizda mă-tii!

– Vino aici, zise Legea. Avea ochii uriaşi, ieşiţi din orbite. Mâna care ţinea Făcăleţul se albise. Vino aici, dejecţie infectă ce eşti.

Şi acum, că lucrul nenumit care era furia ieşise din el, şi pentru că era în definitiv doar un copil, Blaze se duse.

Douăzeci de minute mai târziu, când ieşi din biroul Legii, scoţând sunete aspre din gât când respira şi sângerând din nas – dar încă fără lacrimi în ochi[1] şi strângând dârz din dinţi – deveni o legendă la Leagănul Hetton.

O terminase cu aritmetica. În cursul lunii octombrie şi al unei bune părţi din noiembrie, în loc să meargă în Sala 7, mergea în Sala 19, sala de studiu. Asta-i convenea lui Blaze. Au trebuit să treacă două săptămâni până să se poată întinde pe spate fără să-l doară, dar până la urmă şi asta-i convenea.

Într-o zi de la sfârşitul lui noiembrie, a fost chemat din nou în biroul directorului Coslaw. În faţa tablei de scris stăteau un bărbat şi o femeie de vârstă mijlocie. Lui Blaze, cei doi nu-i spuneau nimic. Parcă-i adusese vântul de toamnă târzie, ca pe nişte frunze.

Legea şedea la masa lui. Cămaşa de bowling nu se vedea nicăieri. În cameră era rece, deoarece geamul fusese deschis pentru a lăsa să intre soarele puternic şi subţire de noiembrie. Pe lângă faptul că era un împătimit irecuperabil de popice, Legea era un iubitor de aer proaspăt. Cuplul venit în vizită nu părea deranjat. Bărbatul inexpresiv purta un sacou gri cu umeri şi şnur la gât. Femeia inexpresivă purta o haină ecosez şi o bluză albă pe dedesubt. Amândoi aveau mâini mari, vârstate de vene. Ale lui erau bătătorite. Ale ei erau crăpate şi roşii.

– Domnule şi doamnă Bowie, acesta este băiatul despre care v-am vorbit. Dă-ţi jos şapca, tinere Blaisdell.

[1] Sic! – Inconsecvenţa îi aparţine autorului (n. tr.).

Blaze își scoase șapca Red Sox.

Domnul Bowie îl privi cu un ochi critic.

– Da' mare-i. Numa' unșpe, ziceți?

– Doisprezece luna viitoare. Va fi de mare ajutor pe lângă casă.

– N-are ni'ica, așa-i? întrebă doamna Bowie. Vocea ei era pițigăiată și tărăgănată. Părea ciudat s-o vezi ieșind din pieptul acela planturos, care se înălța sub haina ei ecosez ca un brizant pe plaja Higgins. N-are TBC ori al'șeva?

– Are analizele la zi, spuse Coslaw. Tuturor băieților noștri li se fac regulat analizele. Așa cere legea.

– Poa' să taie lemne, asta voi io să știu, zise domnul Bowie. Era tras la față ca un predicator TV ratat.

– Sunt sigur că poate, îl asigură Coslaw. Sunt sigur că e capabil de munci grele. Munci *fizice* grele, vreau să zic. E slab la aritmetică.

Doamna Bowie zâmbi. Întinse buzele, dar fără a-și arăta dinții.

– De socoteli m-ocup io. Se întoarse spre soțul ei. Hubert?

Bowie cumpăni, apoi încuviință din cap.

– Ahâm.

– Ieși, te rog, tinere Blaisdell, îl îndemnă Legea. Noi o să vorbim mai târziu.

Și așa, fără să fi scos un singur cuvânt, Blaze ajunse în grija soților Bowie.

– Nu vreau să pleci, zise John. Ședea pe patul de lângă patul lui Blaze, uitându-se cum Blaze umplea o geantă cu fermoar cu puținele lui obiecte personale. Majoritatea, asemenea genții cu fermoar înseși, îi fuseseră puse la dispoziție de Leagănul Hetton.

– Îmi pare rău, spuse Blaze, dar nu-i părea rău, sau nu până la capăt – își dorea doar ca Johnny să poată veni și el.

– Or să-nceapă să dea în mine imediat ce-o să pleci la drum. Toți or să-nceapă.

Ochii lui John se mișcau repede de colo-colo în orbite. Se zgândărea la furunculul proaspăt apărut pe-o parte a nasului.

– Ba n-or să-nceapă.

– Ba da și știi și tu asta.

Blaze știa, într-adevăr. Mai știa și că nu putea face nimic în privința asta.

– Tre' să plec. Sunt minor. Îi zâmbi lui John. Sunt miner, din adâncuri eu scot fier și tuturor eu vi-l ofer.

Pentru Blaze, aceasta era aproape de culmea hazului, dar John nici măcar nu zâmbi. Băiatul se întinse și apucă tare de brațul lui Blaze, ca pentru a-i ține minte pentru totdeauna textura.

– N-o să te mai întorci niciodată.

Dar Blaze s-a întors.

Soții Bowie veniră după el într-o camionetă Ford veche care, cu câțiva ani în urmă, fusese vopsită într-o nuanță grotescă de alb. Era loc pentru trei în cabină, dar Blaze făcu drumul în spate. Asta nu-l deranjă. Îl umplea de bucurie să vadă Leagănul Hetton cum se micșorează și apoi dispare pe măsură ce distanța creștea.

Locuiau într-o casă de fermă uriașă și părăginită, în Cumberland, care se învecina cu Falmouth într-o parte și cu Yarmouth în cealaltă. Casa se afla pe un drum nepavat și era acoperită cu o mie de straturi de colb. Era nevopsită. În față era o pancartă pe care scria BOWIE – CRESCĂTORIE DE COLLIE. În stânga casei era un țarc uriaș pentru câței în care douăzeci și opt de collie alergau și lătrau și chiuiau neîncetat. Unii aveau râie. Le cădea blana în smocuri și în locul ei rămâneau porțiuni mari de piele rozalie, sensibilă, din care se înfruptau cele câteva insecte care supraviețuiau sezonului. În dreapta casei era o pășune buruienoasă. În spate era un grajd gigantic, vechi, în care soții Bowie țineau vaci. Casa era înconjurată de patruzeci de acri de pământ. În bună parte, acesta era acoperit cu iarbă de fân, dar mai erau și șapte acri ocupați de-o pădure cu copaci de esență moale și tare, laolaltă.

Când ajunseră, Blaze sări din camionetă ținând în mână geanta lui cu fermoar. I-o luă Bowie.

– O pun eu undeva. Tu apucă-te de crăpat.

Blaze clipi năuc.

Bowie arătă cu degetul spre grajd. O serie de barăci îl legau de casă, în zigzag, formând un fel de curte interioară. Lângă peretele uneia dintre ele se ridica o stivă de lemne. Unele erau de arțar, altele doar de pin, cu rășina închegându-se în bășici pe scoarță. În fața stivei se afla un butuc bătrân de tăiat, plin de tăieturi, în care era înfipt un topor.

– Tu apucă-te de crăpat, repetă Hubert Bowie.

– O, făcu Blaze. Acesta era primul lucru pe care îl adresa celor doi.

Soții Bowie îl însoțiră cu privirea până ce ajunse la butuc și smulse toporul din el. Blaze se uită la topor, apoi îl așeză în praf, lângă butuc. Cățeii alergau și hămăiau fără încetare. Collie cei mai mici erau și cei mai gălăgioși.

– Ei? întrebă Bowie.

– N-am crăpat niciodată lemne, domnule.

Bowie aruncă geanta cu fermoar în praf. Veni la el și puse o bucată de artar pe butucul de tăiat. Își scuipă în palmă, lovi palmele una de cealaltă și luă toporul. Blaze urmări toate acestea cu atenție. Bowie coborî lama. Bucata de lemn căzu despicată în două.

– Poftim, zise el. Acum pot intra în sobă. Întinse toporul. E rândul tău.

Blaze îl așeză între picioare, apoi își scuipă în palmă și lovi palmele una de cealaltă. Dădu să ia toporul, apoi își aminti că nu pusese niciun lemn pe butuc. Puse unul, ridică toporul și-l avântă în jos. Lemnul căzu despicat în două bucăți mari cât să intre în sobă, exact cum făcuse Bowie. Blaze era încântat. În clipa următoare era lungit în praf, cu urechea dreaptă vâjâind de la dosul de palmă pe care i-l trăsese Bowie cu mâna lui aspră și bătătorită de muncă.

– Pentru ce a fost asta? întrebă Blaze uitându-se în sus.

– Pentru că n-ai știut să crapi lemne, zise Bowie. Și-nainte să-mi spui că nu-i vina ta, țin să te-anunț că nici a mea nu-i, băiete. Acuma, treci și crapă lemne.

Camera lui era de fapt o cămăruță la etajul al doilea. Avea un pat și o masă de scris, nimic altceva. Avea un singur geam. Uitându-te pe el, vedeai totul vălurit și distorsionat. Noaptea era frig în cameră, iar dimineața era și mai frig. Pe Blaze nu-l deranja frigul, dar îl deranjau soții Bowie. Ei îl deranjau din ce în ce mai tare. Deranjul deveni aversiune și aversiunea deveni până la urmă ură. Ura crescu încet. Pentru el, acesta era singurul mod posibil. Crescu în ritmul ei și crescu până la apogeu, și înflori cu petale roșii. Era genul de ură pe care o persoană inteligentă n-o cunoaște niciodată. Era ceva de sine stătător. Nu era influențată de rațiune.

Crăpă o mulțime de lemne în toamna și iarna aceea. Bowie încercă să-l învețe cum să mulgă manual, dar Blaze nu fu în stare. Avea ceea ce Bowie numea mâini dure. Vacile se agitau oricât de blând încerca el să strângă degetele pe ugerele lor. Apoi agitația lor se răsfrângea asupra lui, închizând cercul. Jetul de lapte se subția, apoi se oprea. Bowie nu-l plesni peste urechi și nici nu-l pălmui peste ceafă pentru asta. Nu era de acord cu mulgătoarele mecanice,

nu credea în mulgătoare mecanice, era de părere că mulgătoarele DeLaval dăunau vacilor, dar admitea că mulsul manual ține de talent. Și așa stând lucrurile, nu puteai pedepsi pe cineva că nu-l are, cum nu puteai pedepsi pe cineva că nu e în stare să scrie ceea ce el numea poiezie.

– Da' poți să crapi lemne, zise el, fără a zâmbi. Pentru asta ai talent.

Blaze crăpă și cără lemne, umplând lada din bucătărie de patru sau cinci ori pe zi. Hubert Bowie avea centrală pe păcură, dar refuza să o pună în funcțiune până în februarie, pentru că prețul păcurii era atât de mare. Blaze degajă și aleea de treizeci de metri odată ce se porni să ningă, întoarse fânul cu furca, curăță în grajd și frecă podelele doamnei Bowie.

În cursul săptămânii se trezea la cinci pentru a da de mâncare la vaci (la patru în diminețile înzăpezite) și pentru a lua micul dejun înainte să vină autobuzul galben SAD 106 care-l ducea la școală. Soții Bowie nu l-ar fi trimis la școală dacă ar fi putut, dar nu puteau.

La Leagănul Hetton, Blaze auzise povești și bune, și rele despre „școala în libertate". Majoritatea rele din partea băieților mari care frecventau liceul Freeport. Blaze era însă prea tânăr pentru a merge la liceu. În timpul ședерii lui în sânul familiei Bowie, el frecventă școala Cumberland District A, și îi plăcea. Îi plăcea de învățătoare. Îi plăcea să învețe poezii pe de rost, să se ridice în picioare la ore și să recite: „Lângă podul strâmb ce torentul traversează..."[1] Declama aceste poezii în jacheta lui de vânătoare cu carouri roșii și negre (pe care n-o dădea niciodată jos, pentru că uita de ea la simulările de incendiu), în pantalonii verzi de flanel și în cizmele de cauciuc verzi. Avea doi metri și cincisprezece centimetri în înălțime, făcându-i pe toți ceilalți din clasa a șasea să pară niște pitici, și înălțimea îi era întrecută de fața lui surâzătoare și de fruntea scobită. Nimeni nu râdea de Blaze atunci când recita poezii.

Avea mulți prieteni, chiar dacă el, unul, se afla în grija statului, și asta pentru că nu era arțăgos sau bătăios. Și nici ursuz nu era. În curtea școlii îi ducea pe toți în cârcă. Uneori ducea până și trei elevi din clasa întâi o dată. Nu profita niciodată de înălțimea lui când jucau „de-a prinselea cu mingea". Era atacat de cinci, șase, șapte jucători o dată, se clătina, se clătina, de obicei rânjind cu fața scobită întoarsă către cer, și până la urmă cădea ca un turn,

[1] „Concord Hymn" de Ralph Waldo Emerson, poezie inspirată de Bătălia de la Lexington și Concord (19 aprilie 1775) (n. tr.).

spre inevitabila veselie a tuturor. Doamna Waslewski, care era catolică, îl văzu cărând în spinare elevi de clasa întâi într-o zi, când era de serviciu la terenul de joacă, și de atunci nu-l mai scoase din Sfântul Francisc al Celor Mici.

Doamna Cheney îl ajută la citire, scriere și istorie. Ea înțelese de la început că pentru Blaze matematica (căreia el îi spunea mereu aritmetică) era o cauză pierdută. Singura dată când a încercat cu el metoda cartonașelor, Blaze s-a albit la față și femeia a fost convinsă că băiatul mai avea puțin și ar fi leșinat.

Era încet la minte, dar nu retardat. Până în decembrie, progresase de la aventurile de clasă primară ale lui Dick și Jane la poveștile din *Drumuri spre oriunde*, o lectură de clasa a treia. Doamna Cheney îi dădu un teanc de benzi desenate clasice legate în coperte cartonate pe care să le ia cu el acasă la familia Bowie, însoțindu-le de un bilet pe care scria că acelea sunt tema lui de casă. Preferata lui, desigur, a fost *Oliver Twist*, pe care a citit-o iar și iar până când a învățat pe de rost fiecare cuvințel.

Totul a continuat în felul acesta până în ianuarie și poate că ar fi continuat până în primăvară, dacă nu s-ar fi întâmplat două lucruri regretabile. Blaze ucise un cățel și se îndrăgosti lulea.

Ura cățeii, dar una dintre îndatoririle lui era să le dea de mâncare. Erau collie cu pedigri, dar hrana de calitate slabă și viața trăită exclusiv în țarc îi făcuseră urâți și nevrotici. Majoritatea erau timizi și se fereau să-i atingi. Săreau la tine, lătrând și mârâind, doar ca apoi să se îndepărteze și să se apropie din alt unghi. Uneori ți se furișau prin spate. Apoi te ciupeau de gambe sau de fese, înainte să apuci să te ferești. La ora mesei, larma era insuportabilă. Hubert Bowie nu se putea apropia de ei. Doamna Bowie era, de altfel, singura la care veneau. Ea îi alinta cu vocea ei pițigăiată. Purta întotdeauna o jachetă roșie, atunci când era înconjurată de căței, și aceasta era plină de păr roșcat.

Soții Bowie vindeau foarte puține animale adulte, dar puii le aduceau fiecare câte două sute de dolari primăvara. Doamna Bowie îi ținea predici lui Blaze despre importanța alimentației serioase – a hrănirii lor cu ceea ce ea numea „un amestec bun". Cu toate aceasta, *ea* nu le dădea niciodată de mâncare, iar ceea ce Blaze le punea în troace era hrană ieftină luată de la un magazin specializat din Falmouth. Hrana se numea God's Worth. Hubert Bowie o numea uneori Papa Ieftin și alteori Bășini de Cățel. Dar asta niciodată în preajma soției lui.

Cățeii știau că Blaze nu-i plăcea, că se temea de ei și cu fiecare zi deveneau tot mai agresivi față de el. Pe când vremea începu să se răcească de-adevăratelea, atacurile lor începură să fie suficient de îndrăznețe, încât să-l ciupească din față. Se trezea uneori noaptea din vise în care cățeii făceau front comun, îl doborau la pământ și începeau să-l mănânce de viu. Stătea întins în pat după aceste vise, scoțând aburi reci în întuneric și pipăindu-se pentru a se convinge că era întreg. Știa că era, cunoștea diferența dintre vis și realitate, dar pe întuneric diferența aceea părea mai firavă.

De mai multe ori, atacurile lor îl făcuseră să verse mâncarea. Atunci trebuise să o adune cât de bine putea din zăpada tasată și pătată de urină, în timp ce cățeii mârâiau și se luptau pentru ea în jurul lui.

Treptat, unul câștigă funcția de conducător în războiul nedeclarat împotriva lui. Îl chema Randy. Avea unsprezece ani. Avea un ochi cu cataractă. Îl speria de moarte pe Blaze. Dinții lui semănau cu niște fildeși îngălbeniți de bătrânețe. Pe mijlocul capului avea o dungă albă. Se apropia de Blaze frontal, drept din față, cu picioarele din spate pompând sub blana lui scămoșată. Ochiul sănătos al lui Randy părea să ardă, în vreme ce ochiul beteag rămânea complet inexpresiv, un bec ars. Ghearele lui smulgeau bulgări mici de zăpadă alb-îngălbenită de pe podeaua țarcului. Prindea viteză până când părea inevitabil că va sări prin aer la gâtul lui Blaze. Ceilalți căței se agitau deja, țopăind și rotindu-se și mârâind cu botul în aer. În ultima clipă, labele lui Randy se înfigeau în pământ, împrăștiind zăpadă peste pantalonii verzi ai lui Blaze și se întorcea degrabă, făcând o buclă mare, doar pentru a repeta mișcarea. Dar frâna din ce în ce mai târziu, până când ajunse destul de aproape încât Blaze să simtă mirosul căldurii și chiar al respirației lui.

Apoi, într-o seară spre sfârșitul lui ianuarie, știu că potaia nu va mai frâna. Nu știa în ce fel atacul acesta era diferit, sau de ce, dar era diferit. De data aceasta, Randy era hotărât. Avea să sară. Iar atunci, ceilalți căței aveau să-i urmeze repede exemplul. Atunci Blaze își va trăi cruntele vise.

Câinele veni, accelerând din ce în ce mai tare, fără zgomot. De data aceasta nu înfipse labele în pământ. Nu patină și nu se întoarse. Labele din spate se încordară, apoi se arcuiră. O clipă mai târziu, Randy era în aer.

Blaze avea în mâini două găleți de fier pline cu Dog's Worth. Când văzu că Randy era hotărât acum, îl părăsi orice urmă de teamă. Lăsă din mâini gălețile chiar în clipa în care Randy se opinti. Purta mănuși de piele găurite

la degete. Luă contact cu câinele în aer, cu pumnul drept, sub maxilarul lung și teșit ca lama unei lopeți. Vibrația îi ajunse până la umăr. Mâna îi amorți pe dată, complet. Se auzi un pârâit scurt, crâncen. Randy execută o răsucire perfectă de o sută optzeci de grade în aerul rece și ateriză pe spate cu un bufnet.

Blaze își dădu seama că ceilalți căței tăcuseră doar când reîncepură să latre. Luă gălețile de jos, se duse la troacă și răsturnă mâncarea în ea. Întotdeauna, înainte, cățeii se îngrămădeau să se apuce de hăpăit, mârâind și luptându-se pentru cele mai bune locuri, când el nici nu apucase încă să toarne apă peste ea. Nu putea face nimic în privința asta; totul era zadarnic. Acum, când unul dintre pui se grăbi spre troacă, cu ochii lui tâmpi scânteind și cu limba tâmpă atârnând pe o parte a botului tâmp, Blaze sări la el cu mâinile înmănușate și cățelușul o zbughi în lateral atât de repede, că labele alunecară de sub el și ateriză pe-o rână. Ceilalți se dădură în spate.

Blaze adăugă două găleți de apă de la robinet.

– Poftim, zise el. S-a muiat. Dați-i drumu' și mâncați.

Se duse înapoi să se uite la Randy și ceilalți căței dădură buzna la troacă.

Puricii părăseau deja trupul tot mai rece al lui Randy pentru a muri în zăpada pătată de urină. Ochiul teafăr acum aproape că avea opacitatea celui beteag. Acest lucru stârni în Blaze un sentiment de milă și tristețe. Poate că totuși cățelul doar se juca. Încerca doar să-l sperie.

Și *chiar* era speriat. Cum să nu fie? Va mânca bătaie pentru asta.

Se întoarse la casă cu gălețile goale, cu capul plecat. Doamna Bowie era în bucătărie. Proptise în chiuvetă o scândură de frecat și spăla perdele pe ea. Lucrând, cânta un imn religios pe vocea ei spartă.

– A, să nu lași urme pe podea, băiete! strigă ea, văzându-l. Era podeaua ei, dar de spălat o spăla el. În genunchi. Supărarea îi umflă pieptul.

– Randy e mort. M-a atacat. L-am lovit. L-am omorât.

Mâinile femeii ieșiră iute din clăbuci. Strigă:

– Randy? Randy! Randy!

Alergă în cerc, înșfăcă sveterul din cuiul de lângă sobă, apoi dădu fuga spre ușă.

– Hubert! țipă ea după soțul ei. Hubert, o, Hubert! Ce băiat rău! Și apoi, continuând parcă să cânte: OoooOOOO...

Îl împinse pe Blaze din calea ei și fugi afară. Domnul Bowie apăru în ușa uneia dintre multele barăci, cu fața lui suptă lungită de mirare. Veni la Blaze cu pași mari și-l apucă de un umăr.

– Ce s-a întâmplat?

– Randy e mort, zise apatic Blaze. M-a atacat și l-am doborât.

– Așteaptă numa' aici, zise Hubert Bowie și se duse după soția lui.

Blaze își dădu jos jacheta roșu cu negru și se așeză pe scăunelul din colț. Zăpada i se topea de pe cizme și forma o baltă. Nu-i păsa. Căldura emanată de sobă îi făcea fața să pulseze. El crăpa lemnele. Nu-i păsa.

Bowie trebui să-și ajute soția să ajungă înapoi, pentru că ea își acoperise fața cu șorțul. Plângea zgomotos, cu suspine. Ascuțimea vocii ei o făcea să sune ca o mașină de cusut.

– Du-te în baracă, îi comandă Bowie.

Blaze deschise ușa. Bowie îl ajută să treacă pragul cu vârful cizmei. Blaze căzu pe cele două trepte în curte, se ridică și se duse în baracă. Acolo erau unelte – topoare, ciocane, un strung, un polizor, o raboteză, alte lucruri care el nu știa cum se chemau. Erau piese de mașină și cutii cu reviste vechi. Și o lopată pentru zăpadă cu lamă de aluminiu lată. Lopata lui. Blaze se uită la ea și ceva ce văzu la ea îi făcu ura față de soții Bowie să atingă apogeul, puse capacul. Soții primeau o sută șaizeci de dolari pe lună pentru că îl țineau, iar el le făcea muncile. Mânca pe sponci. Mâncase mai bine la leagăn. Nu era corect.

Hubert Bowie deschise ușa barăcii și păși înăuntru.

– Acuma o să te biciuiesc, anunță el.

– Câinele ăla a sărit la mine. Voia să mă muște de gât.

– Nu mai zice nimic. Îți agravezi doar situația.

În fiecare primăvară, Bowie ducea una dintre vacile lui la Freddy, taurul lui Franklin Marstellar, pentru însămânțare. Pe peretele barăcii erau un căpăstru pe care el îl numea „căpăstrul iubirii" și o botniță. Bowie îl luă din cui și îl ținu de botniță, cu degetele petrecute prin grilaj. Curelele de piele groasă atârnau spre pământ.

– Apleacă-te peste bancu' ăla de lucru.

– Randy a vrut să-mi sară la gât. Vă zic că am avut de ales între mine și el.

– Apleacă-te peste bancu' ăla de lucru.

Blaze ezită, dar nu pentru a gândi. Gândirea era un proces lung pentru el. În schimb, își consultă freamătul instinctului.

Încă nu venise timpul.

Se aplecă peste bancul de lucru. Fu biciuit mult timp, și tare, dar el nu plânse. Făcu asta mai târziu, în camera lui.

Fata de care se îndrăgostise era o elevă de clasa a șaptea de la școala Cumberland A pe nume Marjorie Thurlow. Avea păr bălai și ochi albaștri și piept plat. Avea un zâmbet dulce care-i făcea colțurile ochilor să se ridice. Pe terenul de joacă, Blaze o urmărea din priviri. Îi dădea o senzație de gol în stomac, dar într-un fel asta era plăcut. Se imagina ducându-i cărțile și apărând-o de răufăcători. Gândurile acestea îi aduceau mereu foc în obraji.

Într-o zi, nu cu mult după incidentul cu Randy și biciuitul, infirmiera districtului veni la școală pentru vaccinări. Copiilor li se dăduseră formulare cu o săptămână în urmă; părinții care voiau ca odoarele lor să primească vaccinul le semnaseră. Acum, copiii cu formulare semnate stăteau la rând, agitați, la intrarea în vestiar. Blaze se număra printre ei. Bowie îl sunase pe George Henderson, care făcea parte din comisia școlară, și întrebase dacă vaccinurile costă ceva. Nu costau, așa că Bowie semnase.

Margie Thurlow era și ea la rând. Era extrem de palidă. Lui Blaze îi era milă de ea. Își dorea să se poată duce în spate și să o țină de mână. Gândul îi încinse obrajii. Lăsă capul în pământ și își mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

Blaze era primul în rând. Când infirmiera îi făcu semn să intre în vestiar, el își dădu jos jacheta cu carouri roșii și negre și își descheie cămașa la mânecă. Infirmiera scoase acul dintr-un sterilizator, îi inspectă vârful, apoi spuse:

– Descheie-te mai bine și la cealaltă mânecă, uriașule. Tu iei două.

– O să doară? întrebă Blaze, descheindu-se la cealaltă mânecă.

– Doar o secundă.

– Bine, spuse Blaze și o lăsă să-i înfigă în brațul stâng acul scos atunci din sterilizator.

– Bun. Acum celălalt braț și ai scăpat.

Blaze se întoarse cu partea cealaltă. Femeia îi mai injectă niște lichid cu alt ac în brațul drept. Apoi el ieși din vestiar, se duse înapoi în banca lui și începu să buchisească o poveste din culegerea lui de *Lecturi școlare.*

Când ieși, Margie avea lacrimi în ochi și pe față, dar plângea cu demnitate. Blaze fu mândru de ea. Când trecu pe lângă banca lui în drum spre ușă (cei de clasa a șaptea erau în altă sală), el îi adresă un surâs. Și ea îi surâse înapoi. Blaze împături acel surâs, îl puse la loc sigur și-l păstră ani la rând.

În recreație, tocmai când Blaze ieșea pe ușa care dădea spre terenul de joacă, Margie alergă înăuntru pe lângă el, plângând cu suspine. Se întoarse cu ochii după ea, apoi păși încet pe terenul de joacă, cu fruntea încrețită, cu chipul îndurerat. Se duse la Peter Lavoie, care lovea mingea legată de stâlp cu o mână înmănușată, și-l întrebă dacă nu știe ce a pățit Margie.

– A lovit-o Glen în vaccin, zise Peter Lavoie. Făcu o demonstrație pe un băiat care trecea pe acolo, strângând pumnul și lovindu-l repede de trei ori, *pac-pac-pac*. Blaze asistă la aceasta încruntat. Infirmiera mințise. Amândouă brațele îl dureau acum tare de la injecții. Își simțea mușchii mari încordați și striviți. Îi era greu și numai să se aplece fără să strângă din dinți. Iar Margie era fată. Se uită în jur după Glen.

Glen Hardy era un elev masiv din clasa a opta, genul acela de elev care va practica fotbalul, apoi se va îngrășa. Avea păr roșcat pe care și-l pieptăna pe spate în valuri mari. Tatăl lui era fermier în partea de vest a orașului și brațele lui Glen erau pline de mușchi.

Cineva care se juca de-a prinselea îi aruncă lui Blaze mingea. El o aruncă jos fără a-l privi și porni spre Glen Hardy.

– O, mamă, făcu Peter Lavoie. Blaze o să se ia de Glen!

Vestea aceasta se împrăștie cu rapiditate. Grupuri de băieți începură să se miște cu o nepăsare studiată spre locul unde Glen și alți câțiva băieți mai mari jucau o versiune împiedicată, ca niște troli, de kickball[1]. Glen era la minge. O rostogolea repede și dur, făcând-o să sară și să alunece pe pământul înghețat.

Doamna Foster, care era de serviciu pe terenul de joacă în ziua aceea, se afla de cealaltă parte a clădirii, unde-i supraveghea pe cei mici la leagăne. Ea nu avea cum să intervină, cel puțin la început.

Glen ridică privirea și-l văzu pe Blaze că venea spre el. Abandonă mingea. Își înfipse mâinile în șolduri. Ambele echipe se destrămară și formară un semicerc în jurul și-n spatele lui. Erau toți elevi din clasele a șaptea și a opta. Niciunul nu era la fel de mare ca Blaze. Doar Glen era mai mare.

[1] Joc cu mingea asemănător baseballului (n. tr.).

Cei de-a patra, a cincea și a șasea erau strânși într-un grup larg în spatele lui Blaze. Se foiau, își potriveau curelele, se trăgeau timizi de mănuși și murmurau între ei. Băieții din ambele tabere aveau întipărite pe chip expresii de-o nepăsare absurdă. Lupta nu fusese decisă încă.

– Ce vrei, puță bleagă? întrebă Glen Hardy. Avea o voce flegmatică. Era vocea unui zeu tânăr suferind de-o răceală de iarnă.

– De ce-ai lovit-o pe Margie Thurlow în vaccin? întrebă Blaze.

– C-așa am avut chef.

– Bine, zise Blaze și se avântă în luptă.

Înainte să apuce să se apropie, Glen îl lovi de două ori peste față – *pam-pam* – și lui Blaze începu să-i curgă sânge din nas. Apoi Glen se dădu în spate, vrând să-și mențină avantajul distanței. Copiii urlau.

Blaze scutură din cap. Picături de sânge zburară prin aer, stropind zăpada de-o parte și de cealaltă în fața lui.

Glen rânjea.

– Copilu' nimănui, zise el. Copilu' nimănui, copilu' fără creieri al nimănui.

Îl lovi pe Blaze în mijlocul frunții lui scobite și rânjetul i se ofili când brațul îi explodă de durere. Fruntea lui Blaze era extrem de tare, scobită au ba.

Un moment uită să se dea în spate și Blaze își aruncă pumnul. Nu-și folosi corpul; își folosi doar brațul ca pe un piston. Încheieturile degetelor luară contact cu gura lui Glen. Glen strigă uimit când buzele i se sparseră de dinți și începură să sângereze. Țipetele se întețiră.

Glen simți gustul propriului sânge și uită să se dea în spate. Uită să-l ia peste picior pe puștiul ăla urât cu fruntea scobită. Se aruncă doar în luptă, lovind cu pumnii haotic, din toate direcțiile.

Blaze se așeză bine pe picioare și-l întâmpină. Vag, de la mare distanță, auzea strigătele și îndemnurile colegilor lui de clasă. Îi aminteau de chefnitul câinilor din țarc în ziua când își dăduse seama că Randy nu se va mai opri.

Glen reuși să-i mai aplice cel puțin trei lovituri zdravene și capul lui Blaze se zdruncină puternic. Icni, inhalând sânge. Urechile îi țiuiau. Avântă brațul din nou și simți vibrația până la umăr. Dintr-odată, sângele de la gură i se întinse lui Glen și pe bărbie, și pe obraji. Scuipă un dinte. Blaze lovi din nou, în același loc. Glen urlă. Făcea ca un copilaș care și-a prins degetele la ușă. Nu mai lovi. Gura lui Glen era ferfeniță. Doamna Foster alerga spre ei. Fusta îi zbura, genunchii îi pompau și fluiera din fluierașul ei argintiu.

Pe Blaze îl durea foarte tare acolo unde infirmiera îi făcuse vaccin, și-l durea pumnul, și-l durea capul, dar totuși lovi din nou, lovi cu forța disperării, cu o mână pe care o simțea amorțită și moartă. Era aceeași mână pe care o folosise împotriva lui Randy, și lovi la fel de tare cum lovise în ziua aceea, în țarc. Lovitura îl nimeri pe Glen drept în vârful bărbiei. Produse un pocnet puternic care-i reduse la tăcere pe ceilalți copii. Glen rămase fără puteri, cu ochii dați peste cap. Apoi îi cedară genunchii și se prăbuși grămadă la pământ.

L-am omorât, gândi Blaze. O, Iisuse, l-am omorât ca pe Randy.

Dar atunci Glen începu să se miște și să mormăie din fundul gâtului, așa cum fac oamenii în somn. Și doamna Foster striga la Blaze să se ducă înăuntru. Plecând, Blaze o auzi spunându-i lui Peter Lavoie să se ducă la cabinet și să aducă trusa de prim ajutor, să se ducă în pas alergător.

A fost trimis de la școală. Suspendat. I-au oprit sângerarea de la nas cu o pungă de gheață, i-au aplicat un plasture peste ureche și apoi l-au trimis să facă șase kilometri pe jos până la ferma de căței. La scurtă distanță, el își aminti de punga cu mâncare. Doamna Bowie îi punea întotdeauna o felie de pâine cu unt de arahide tăiată în două bucăți pe care le suprapunea, și un măr. Nu era cine știe ce, dar drumul avea să fie lung și, cum spunea John Cheltzman, ceva este întotdeauna mai mult decât nimic, oricum ai privi lucrurile.

Când se întoarse, nu vrură să-i permită accesul, dar îi aduse Margie Thurlow punga. Fata încă avea ochii înroșiți de plâns. Părea că ar vrea să spună ceva, dar nu știa cum. Blaze cunoștea sentimentul acela și-i zâmbi, pentru a-i arăta că era în regulă. Ea îi întoarse zâmbetul. Un ochi i se umflase atât de tare, că abia îl putea deschide, așa că o privi cu celălalt.

Când ajunse la marginea curții școlii, întoarse capul pentru a o mai vedea puțin, dar fata plecase.

– Du-te-n baracă, zise Bowie.

– Nu.

Ochii lui Bowie se căscară. Clătină puțin din cap, ca pentru a-și limpezi gândurile.

– Ce ai spus?

– N-ar trebui să mă bateți cu biciu'.

– Eu hotărăsc asta. Du-te în baracă.

– Nu.

Bowie se apropie de el. Blaze se dădu doi pași în spate și apoi strânse degetele umflate în pumn. Se proțăpi bine în picioare. Bowie se opri. Îl văzuse pe Randy. Gâtul lui Randy era rupt ca o ramură de cedru după un îngheț năprasnic.

– Du-te-n camera ta, jigodie proastă ce ești, zise el.

Blaze se duse. Se așeză pe marginea patului. De acolo îl auzea pe Bowie cum urla în telefon. Se gândea că știe la cine urla.

Nu-i păsa. Nu-i păsa. Dar când se gândea la Margie Thurlow, îi păsa. Când se gândea la Margie îi venea să plângă, așa cum îi venea uneori să plângă când vedea o pasăre singură cuc pe-un fir de telefon. Nu plânse. Citi *Oliver Twist*, în schimb. Îl știa pe de rost; știa să reproducă și cuvintele pe care nu le cunoștea. Afară, cățeii hămăiau. Le era foame. Era ora mesei. Nu-l chemă nimeni să se ducă să le dea de mâncare, deși s-ar fi dus, dacă i s-ar fi cerut.

Citi *Oliver Twist* până când veni după el furgoneta de la leagăn. La volan era Legea. Avea ochii roșii de furie. Gura lui nu era decât o cicatrice între bărbie și nas. Soții Bowie stătură împreună în umbrele lungi ale crepusculului de ianuarie și se uitară după ei când plecară.

Când ajunseră la Leagănul Hetton, Blaze se simți năpădit de-o incredibilă familiaritate. Îi dădea senzația unei cămăși ude. Trebui să se muște de limbă pentru a se împiedica să strige. Trei luni, și nu se schimbase nimic. Leagănul era același morman de cărămidă roșie, veșnică. Aceleași geamuri aruncau aceeași lumină galbenă peste pământ, afară, doar că acum pământul era acoperit de zăpadă. Primăvara, zăpada avea să dispară, dar lumina avea să fie aceeași.

În biroul lui, Legea scoase Făcălețul. Blaze ar fi putut să-l ia de la el, dar se săturase să se mai împotrivească. Și bănuia că întotdeauna va fi cineva mai mare, cu un făcăleț și mai mare.

După ce Legii îi obosi brațul, Blaze fu trimis la dormitorul comun din Fuller Hall. John Cheltzman stătea lângă ușă. Un ochi al lui era o fantă de carne vânătă, umflată.

– Salut, Blaze, zise el.

– Salut, Johnny. Unde ți-s ochelarii?

– Sparți, zise el. Apoi se smiorcăi: Blaze, mi-au spart ochelarii! Acuma nu mai pot citi nimic!

Blaze se gândi la asta. Îl întrista că se afla acolo, dar însemna mult pentru el să vadă că Johnny îl aștepta.

– O să-i reparăm noi. Îi veni o idee. Sau o să ne oferim după următorul viscol să mergem în oraș la deszăpezit și-o să punem bani deoparte pentru o pereche nouă.

– Crezi că am putea face asta?

– Sigur. Doar tre' să vezi ca să mă poți ajuta la teme, nu?

– Sigur, Blaze, sigur.

Împreună formau o echipă.

10

Apex Central era un complex comercial mare, pe artera principală, care găzduia o frizerie, o sală VFW[1], un magazin de menaj, biserica penticostală Apex a Duhului Sfânt, o berărie și un semafor galben pâlpâitor. Se putea ajunge ușor pe jos de la casa lui, și Blaze se duse acolo în dimineața zilei de după cel de-al doilea jaf la magazinașul lui Tim & Janet. Ținta lui era Apex Hardware, un mic magazin independent de unde cumpără o scară de aluminiu extensibilă la prețul de treizeci de dolari plus TVA. Avea o etichetă roșie pe care scria PREȚ AVANTAJOS.

O duse în spinare, pășind apăsat pe drumul curățat de zăpadă. Nu se uită nici la dreapta, nici la stânga. Nu-i trecu prin gând că această achiziție ar putea rămâne în mintea vânzătorului. George s-ar fi gândit la asta, dar George nu se întorsese încă.

Scara era prea lungă pentru a încăpea în portbagaj sau pe bancheta din spate a Fordului furat, dar reuși totuși s-o vâre cu un capăt în spatele scaunului șoferului și cu celălalt scos pe geamul pasagerului din față. Odată rezolvată problema aceasta, se duse în casă și deschise radioul pe WJAB, postul care emitea până la apusul soarelui.

– George?

Niciun răspuns. Fierse cafea, bău o ceașcă și se întinse. Adormi cu radioul deschis, în timp ce cânta „Phantom 409". Când se trezi, era întuneric și radioul emitea doar bârâituri. Era șapte și un sfert.

---

[1] Acronim pentru Veterans of Foreign Wars – veteranii războaielor externe (n. tr.).

Se ridică și își pregăti ceva de mâncare pentru cină – un sandvici cu salam și o conservă Dole cu bucăți de ananas. Îi plăcea tare mult ananasul la conservă Dole. Ar fi fost în stare să mănânce așa ceva de trei ori pe zi fără să se sature vreodată. Înghiți siropul din trei guri mari, apoi se uită în jur.

– George?

Niciun răspuns.

Se fâțâi de colo-colo, fără astâmpăr. Îi era dor de televizor. Radioul nu-i ținea companie noaptea. Dacă ar fi fost George acolo, ar fi putut juca *cribbage*[1]. George îl bătea întotdeauna pentru că el rata unele suite și majoritatea combinațiilor de cincisprezece (trebuia să știi aritmetică pentru asta), dar era distractiv să muți piesele pe tablă când în sus, când în jos. Ca la o cursă de cai. Iar dacă George nu voia asta, puteau oricând să amestece patru pachete de cărți și să joace Război. George ar fi jucat Război o jumătate de noapte, bând bere și vorbind despre republicani și despre cum le trag ei țepe săracilor. *(„De ce? Îți zic eu de ce. Din același motiv pentru care câinii își ling boașele – pentru că pot.")* Dar acum nu avea nimic de făcut. George îi arătase cum se joacă *solitaire*[2], dar Blaze nu-și amintea regulile. Era mult prea devreme ca să răpească pruncul. Nu se gândise să fure benzi desenate sau reviste deocheate când era la magazinul ăla.

Până la urmă, se așeză să citească un număr vechi al X-Men. George zicea că X-Men sunt niște Homo Cotoare, de parcă ar fi fost mere, Blaze nu știa de ce.

La opt fără un sfert îl fură iar somnul. Când se trezi la unsprezece, se simți amețit și doar jumătate prezent pe lume. Se putea duce acum – până când ar fi ajuns în Ocoma Heights ar fi fost trecut de miezul nopții – dar, ca din senin, nu mai știa dacă voia asta. Ca din senin, părea foarte înfricoșător. Foarte complicat. Trebuia să se mai gândească. Să facă planuri. Poate reușea să găndească o cale de-a intra în casă. Să arunce o privire. Să se dea drept cineva de la Direcția de Ape sau de la Compania de *Lectricitate*. Să deseneze o hartă.

Leagănul gol de lângă sobă își râdea de el.

Adormi din nou și visă că alerga speriat. Urmărea pe cineva pe străzi pustii de la marginea apei, în vreme ce pescărușii zburau în cerc deasupra cheiurilor

---

[1] Joc de cărți pentru doi până la patru jucători în care scorul se ține prin introducerea unor jetoane în găurile dispuse în linie pe o tablă de lemn (n. tr.).

[2] Tip de pasiență (n. red.).

și-a depozitelor, în stoluri zgomotoase. Nu știa dacă îl urmărea pe George sau pe John Cheltzman. Iar când începu să se apropie cât de cât și silueta celui din față se uită peste umăr rânjind sfidător spre el, văzu că nu era nici unul, nici altul. Era Margie Thurlow.

Când se trezi, ședea tot în scaun, era tot îmbrăcat, dar noaptea trecuse. WJAB reîncepuse să emită. Henson Cargill cânta „Skip A Rope".

Se pregăti să purceadă la treabă a doua noapte, dar nu făcu nimic. Ziua următoare se duse afară și curăță zăpada pe o porțiune lungă și inutilă până la pădure. Mânui lopata până ce rămase fără suflu și simți gust de sânge în gură.

Plec în noaptea asta, își spuse, dar singurul loc în care se duse în noaptea aceea fu magazinașul din apropiere, pentru a vedea dacă nu veniseră noile benzi desenate. Veniseră, și Blaze cumpără trei. Adormi cu a treia în brațe după cină, iar când se trezi era miezul nopții. Tocmai se ridica pentru a merge la baie să-și golească vezica – apoi voia să treacă la treabă –, când George se făcu auzit.

– George?

– N-ai pic de sânge-n tine, Blaze?

– Nu! Am...

– Pierzi vremea aici ca un câine care și-a prins boașele în ușa cotețului de găini.

– Ba nu! Nu-i așa! Am făcut multe chestii. Am luat o scară bună...

– Mda, și niște benzi desenate. Te-ai simțit bine lenevind aici, ascultând muzica aia de căcat și citind despre homalăi cu superputeri, așa-i, Blaze?

Blaze bolborosi ceva.

– Ce-ai spus?

– Nimic.

– Așa cred și eu, dacă n-ai curaj s-o spui cu voce tare.

– Bine... am zis că nu te-a rugat nimeni să te-ntorci.

– Ce jigodie nerecunoscătoare ești!

– Ascultă, George, eu...

– Am avut grijă de tine, Blaze. Recunosc, n-am făcut-o din caritate, ai fost de folos atunci când ai fost folosit cum trebuie, dar eu am fost acela care a știut

cum să facă asta. Sau oare ai uitat? N-am mâncat întotdeauna de trei ori pe zi, dar întotdeauna am mâncat cel puțin o dată. Am urmărit să-ți schimbi hainele și să te speli. Cine ți-a spus să te speli naibii pe dinți?

– Tu, George.

– Lucru pe care acum îl neglijezi, apropo, și începe să-ți miroasă iar gura ca un șoarece mort.

Blaze surâse. Nu se putu abține. George știa să spună lucruri nostime.

– Când ți-a trebuit o curvă, ți-am adus-o.

– Da, și una dintre ele mi-a dat blenoragie.

Vreme de șase săptămâni, crezuse că-și dă duhul când urina.

– Și te-am dus la doctor, nu?

– M-ai dus, recunoscu Blaze.

– Mi-ești dator cu asta, Blaze.

– Da' n-ai vrut s-o fac!

– Da, ei, m-am răzgândit. A fost planul meu și mi-ești dator.

Blaze se gândi la asta. Ca de obicei, îi luă mult timp și depuse mult efort. Apoi izbucni:

– Cum poți fi dator unui om mort? Dacă ar trece cineva pe aici, m-ar auzi că vorbesc singur și că-mi răspund singur și ar crede că-s nebun! Probabil că *chiar* îs nebun! Îi veni încă o idee: Tu nu poți face nimic cu partea ta! Ești mort!

– Și tu ești viu? Stai aici, asculți la radio cântecele alea răsuflate de cowboy tâmpiți? Citești benzi desenate și-o freci la rece?

Blaze roși și coborî ochii în podea.

– O să uiți și-o să jefuiești același magazin o dată la trei sau patru săptămâni, până or să pună polițiști la pândă și-o să te prindă? Și-ntre timp, futu-i, stai aici și te uiți la pătuțu' ăla idiot și la leagănu' ăla de doi bani?

– O să fac pătuțu' ăla vreascuri de foc.

– Uită-te la tine, zise George și-n vocea lui se simțea ceva ce depășea tristețea. Părea mai degrabă durere. Aceiași pantaloni zi de zi de două săptămâni? Pete de pișat pe chiloți? Tre' să te razi și tre' musai să te tunzi... stai aici, în baraca asta, în mijlocul pădurii, păcatele mele. Nu așa procedăm noi. Nu pricepi?

– Da' tu ai plecat, protestă Blaze.

– Pentru că te comportai ca un prost. Dar asta-i o prostie și mai mare. Trebuie să-ți asumi riscul, că altfel te duci pe copcă. Primești cinci ani aici, șase în altă parte, apoi te agață cu legea recidivei și-o să putrezești la Shawshank. Un prostovan dus cu pluta care n-a avut destulă minte să se spele pe dinți sau să-și schimbe ciorapii. Doar o firimitură printre alte firimituri de pe jos.

– Atunci spune-mi ce să fac, George.

– Du planul la capăt, asta să faci.

– Dar dacă mă prind am încurcat-o rău de tot. Pe viață.

Asta îl rodea mai tare decât ar fi vrut să recunoască.

– La cum te miști, oricum te paște asta – n-ai ascultat ce ți-am spus? Și hei, îi faci țâncului o favoare! Chiar dacă n-o să-și amintească – și n-o să-și amintească –, o să aibă cu ce să se umfle în pene în fața amicilor lui de la clubul privat pentru tot restul vieții. Iar oamenii pe care-o să-i storci de bani, ei înșiși au furat banii ăia, doar că nu cu pistolul, ci, așa cum zise Woody Guthrie, cu stiloul.

– Și dacă sunt prins?

– N-o să fii. Dacă ai probleme cu banii – dacă-s însemnați –, te duci în Boston și-l cauți pe Billy O'Shea. Da' important e să te trezești odată.

– Când s-o fac, George? Când?

– Când te trezești. Când te trezești. Trezești. Trezește-te!

Blaze se trezi. Stătea pe scaun. Toate benzile desenate erau pe podea și el avea încălțările în picioare. *O, George.*

Se ridică și se uită la ceasul ieftin de pe frigider. Era unu și un sfert. Pe un perete era o oglindă stropită cu săpun și Blaze se aplecă pentru a se vedea în ea. Părea hăituit.

Își luă haina și șapca și o pereche de mănuși, și ieși. Se duse în șopron. Scara era tot în mașină, dar mașina nu mai fusese pornită de trei zile și, înainte să pornească, motorul cârâi în gol mult timp.

Urcă la volan.

– Am plecat, George. O să meargă ca pe apă.

Nu primi răspuns. Blaze întoarse șapca pe partea norocoasă și ieși din șopron în marșarier. Întoarse pe loc din mai multe mișcări, după care porni de-a lungul drumului. Avea o destinație clară.

11

Nu întâmpină probleme cu parcarea în Ocoma Heights, cu toate că era un cartier intens patrulat de sticleți. George gândise această parte a planului cu multe luni înainte să moară. Partea aceasta fusese sămânța de la care pornise totul.

Vizavi de proprietatea Gerard, și cam la o jumătate de kilometru pe drum în sus, se afla o clădire-turn mare. Oakwood avea opt etaje și apartamentele erau locuite de lucrători prosperi – lucrători *foarte* prosperi – care își desfășurau activitatea în Portland, Portsmouth și Boston. Într-o parte avea o parcare pentru vizitatori, cu poartă. Când Blaze opri în fața porții, un bărbat ieși dintr-o gheretă mică, încheindu-și fermoarul canadienei.

– La cine ați venit, domnule?

– La domnul Joseph Carlton, zise Blaze.

– Da, domnule, rosti portarul. Nu părea deranjat de faptul că acum era aproape ora două dimineața. E nevoie să vă anunț sosirea?

Blaze clătină din cap și-i arătă un card de plastic roșu. Fusese al lui George. Dacă portarul spunea că trebuie să sune proprietarul – dacă dădea vreun semn de suspiciune –, Blaze avea să știe că nu e bun cardul, că au schimbat culoarea lui sau ceva, și avea s-o șteargă de acolo.

Portarul însă doar încuviință din cap și se întoarse în gheretă. O clipă mai târziu, brațul hidraulic ridică poarta și Blaze intră în parcare.

Joseph Carlton nu exista sau cel puțin Blaze așa credea. George spunea că apartamentul de la ultimul etaj era un cuibușor de nebunii închiriat de niște tipi din Boston, tipi pe care el îi numea Irlandezi Înțepați. Uneori, Irlandezii Înțepați țineau acolo întâlniri. Uneori, întâlneau fete care „făceau variațiuni", după spusele lui George. De cele mai multe ori jucau pocher la sânge. George participase la vreo șase astfel de partide. Avusese acces deoarece crescuse împreună cu unul dintre Înțepați, un gangster încărunțit prematur pe nume Billy O'Shea, cu ochi pâcloși și buze vinețiii. Billy O'Shea îl numea pe George Hârâilă, din pricina vocii lui, sau uneori doar Hârâ. Uneori, George și Billy O'Shea discutau despre puicuțe și cocoși.

Blaze îl însoțise pe George la două astfel de partide cu miză mare și mai că nu-i venise să creadă câți gologani erau împrăștiați pe masă. Într-un rând, George câștigase cinci miare. Altă dată, pierduse două. Faptul că Oakwood

se afla aproape de proprietatea Gerard îl făcuse pe George să se gândească serios la banii lui Gerard și la micul moștenitor al familiei Gerard.

Parcarea vizitatorilor era întunecată și pustie. Zăpada curățată sclipea în bătaia unui singur neon. Era strânsă în mormane înalte lângă gardul de plasă care despărțea parcarea de cei patru acri de parc pustiu din cealaltă parte.

Blaze coborî din Ford, se duse la ușa din spate și scoase scara. Intrase în acțiune, iar asta era mai bine. Când se mișca, uita de orice problemă.

Aruncă scara peste gardul de plasă. Aceasta ateriză fără zgomot, ridicând zăpada în aer. Se cățără după ea, își agăță pantalonii într-o sârmă desfăcută și căzu cu capul înainte în zăpada adâncă de un metru. Era amețit, era extaziat. Se zvârcoli un moment și, străduindu-se să se ridice, lăsă în zăpadă silueta unui înger.

Vârî un braț printre treptele scării și porni anevoie spre drumul principal. Voia să iasă vizavi de locuința Gerard și asupra acestui lucru se concentra. Nu se gândea la urmele pe care le lăsa în spate – urmele clare și late ale ghetelor lui de armată. George s-ar fi gândit la asta, dar George nu era acolo.

Odată ajuns la drum, se opri și se uită în ambele direcții. Nu venea nimic. De cealaltă parte, un gard viu împodobit cu zăpadă se ridica între el și casa cufundată în beznă.

Traversă drumul în pas alergător, aplecat de spate ca și când așa ar fi putut trece neobservat, și azvârli scara peste gard. Era pe cale să treacă prin gard, croindu-și drum cu mâinile, când o lumină – provenită de la felinarul cel mai apropiat sau poate doar de la stele – făcu să strălucească ceva argintiu între rămurelele desfrunzite. Se uită mai atent și simți că-i stă inima în loc.

Era o sârmă întinsă pe țăruși metalici subțiri. La trei sferturi din înălțimea fiecărui țăruș, sârma trecea printr-un conductor de porțelan. Un fir electrificat, deci, la fel ca la pășunea familiei Bowie. Probabil că te curenta suficient de tare, încât să te facă să-ți dai drumul în pantaloni și, în același timp, activa o alarmă. Șoferul sau valetul sau altcineva ar fi chemat poliția, și cu asta, basta. Uite-așa, țaca-paca.

– George? șopti el.

Undeva – mai sus pe drum? – o voce șopti:

– Sari peste ea, fir-ar să fie.

Se dădu în spate – încă nu venea nimic din nicio direcție – și sprintă către gard. Cu o secundă înainte să ajungă la el, îndoi picioarele și sări într-un fel stângaci, crăcănat. Atinse vârful gardului și ateriză cât era de mare în zăpadă,

lângă scara sa. Piciorul lui, zgâriat superficial de la trecerea peste gardul de plasă al clădirii Oakwood, lăsă picături de sânge AB-negativ atât pe zăpadă, cât și pe mai multe rămurele ale gardului viu.

Se ridică și scrută împrejurimile. Casa era la o sută de metri mai încolo. În spatele ei se afla o clădire mai mică. Poate un garaj sau o casă de oaspeți. Poate clădirea servitorilor. Între cele două construcții era un teren mare acoperit de zăpadă. Acolo avea să fie ușor de reperat, dacă cineva era treaz. Blaze ridică din umeri. Dacă era, era. Nu putea face nimic în privința asta.

Apucă scara și porni cu pași grei spre umbra protectoare a casei. Când ajunse acolo, se ghemui la pământ, recăpătându-și suflul și căutând semne ale eventualei alarme declanșate. Nu văzu nimic. Casa era cufundată în somn.

La etaj erau zeci de geamuri. Care dintre ele? Dacă el și George îl reperaseră – dacă știuse înainte –, acum uitase. Puse mâna pe cărămida zidului, așteptându-se parcă să-i simtă respirația. Trase cu ochiul pe geamul cel mai apropiat și văzu o bucătărie mare, sclipind de curățenie. Semăna cu sala de comandă a navei *Enterprise*. Becul de veghe de deasupra aragazului arunca o lumină blândă peste mobilierul Formica și gresia de pe jos. Blaze se șterse cu palma la gură. Șovăiala încerca să-și facă loc în mintea lui, dar el, pentru a-i zădărnici eforturile, se duse înapoi la scară. Orice acțiune, până și cea mai măruntă. Tremura.

Pe viață, pentru asta! se răsti o voce înlăuntrul său. *Pentru asta primești pedeapsa maximă! Încă mai ai timp, încă mai poți...*

– Blaze.

Fu cât pe ce să-i scape un strigăt.

– Orice geam. Dacă nu-ți amintești, va trebui să cauți dinăuntru.

– Nu pot, George. O să răstorn ceva... or să mă audă și-or să vină și-or să mă împuște... sau...

– Blaze, n-ai încotro. E singura soluție.

– Mi-e frică, George. Vreau să merg acasă.

Niciun răspuns. Dar, într-un fel, *tocmai* acesta era răspunsul.

Respirând sacadat, cu icnete aspre și reținute care scoteau vălătuci de aburi, desfăcu clemele care țineau în loc extensia scării și o întinse la maximum. Trebui să încerce de două ori ca să prindă clemele la loc, deoarece mănușa care îi acoperea mâna lăsa libertate de mișcare doar degetului mare. Stătea deja de mult timp în ninsoare și era alb din cap până-n picioare – un om de zăpadă, un Yeti. Pe cozorocul șepcii, încă întoarsă pe partea norocoasă, avea chiar o dună

mică de zăpadă. Și totuși, cu excepția *clic-clac*-ului produs de cleme și a șuierului moale al respirației sale, era liniște. Zăpada amortiza totul.

Scara era din aluminiu și era ușoară. O ridică fără dificultate. Treapta de sus ajungea chiar sub geamul de deasupra bucătăriei. Va putea ajunge cu mâna la opritorul acelui geam încă de pe penultima sau antepenultima treaptă.

Începu să urce și zăpada se scutură de pe el la fiecare pas. Scara se mișcă o dată, făcându-l să încremenească și să-și țină răsuflarea, dar apoi rămase neclintită. Reîncepu urcarea. Văzu cărămizile cum coborau înaintea ochilor lui, apoi pervazul geamului. După care privi pe fereastra unui dormitor.

Era un pat dublu. Doi oameni dormeau în el. Chipurile lor nu erau decât niște cercuri albe. Doar două pete, la drept vorbind.

Blaze se uită la ele cu uimire. Uitase complet de teamă. Fără absolut niciun motiv – nu se simțea stârnit, ori cel puțin nu credea asta – mădularul începu să i se întărească. Fără-ndoială, se uita la Joseph Gerard al III-lea și la soția lui. Se uita fix la ei, fără ca ei să știe. Le scruta neabătut lumea. Le vedea birourile, noptierele, patul lor dublu, mare. Vedea o oglindă mare, în care încăpeai tot, și în ea se vedea pe el însuși, așa cum stătea acolo afară, unde era frig. Se uita la ei și ei nu știau asta. Trupul lui fremăta de excitare.

Își desprinse ochii și se uită la opritorul de pe interiorul geamului. Era din acela simplu, cu clonț, ușor de deschis cu unealta potrivită, ceea ce George ar fi numit „agățător". Sigur, Blaze nu avea unealta potrivită, însă nici nu avea nevoie de ea. Clonțul era ridicat.

Sunt niște grăsuni, gândi Blaze. Sunt niște republicani grăsuni și cretini. Oi fi eu prost, dar ei îs cretini.

Depărtă cât de mult putu picioarele pe scară, pentru a-și crește stabilitatea, apoi începu să apese cu mâinile pe geam, din ce în ce mai tare. Bărbatul se răsuci în pat de pe o parte pe cealaltă, în somn, și Blaze se opri până când Gerard își reluă traseul viselor. După care apăsă din nou.

Începea să creadă că geamul poate fusese blocat în vreun fel – că de aceea nu era coborât clonțul –, când acesta se deschise puțin de tot. Lemnul scrâșni încet. Blaze luă imediat mâinile de pe sticlă.

Se gândi.

Va trebui să se grăbească: deschide geamul, intră pe el, închide geamul la loc. Altfel, valul de aer rece de ianuarie îi va trezi fără doar și poate. Dar dacă geamul culisant scrâșnea în cadru... ei bine, și asta îi va trezi.

– Dă-i drumul, îl îndemnă George de la baza scării. Fă tot ce poți.

Blaze strecură degetele în crăpătura dintre pervaz și canatul ferestrei, apoi ridică. Geamul culisă fără sunet. Puse un picior înăuntru, trecu apoi tot corpul, se întoarse și închise geamul. Scrâșni într-adevăr la coborâre și bocăni când se închise de tot. Blaze încremeni ghemuit, temându-se să se întoarcă și să se uite spre pat, cu urechile ciulite ca să prindă cel mai slab sunet.

Nimic.

Dar o, ba da, erau. Da, erau multe. Respirația, de pildă. Doi oameni care respirau aproape la unison, de parcă ar fi mers pe o bicicletă cu două locuri. Scârțâitul slab al saltelei. Ticăitul unui ceas. Vuietul gros al aerului – acesta se auzea dinspre horn. Și casa însăși respira. Se așeza cum făcea de cincizeci sau șaptezeci și cinci de ani. La naiba, poate de o sută. Se așeza pe oasele ei de cărămidă și lemn.

Blaze se întoarse și se uită la ei. Femeia era descoperită până la mijloc. Partea de sus a cămășii de noapte se trăsese pe o parte și i se vedea un sân. Blaze îl privi, fascinat de mișcarea lui ascendentă și descendentă, de felul în care sfârcul se întărise atins de curentul scurt de aer...

– Mișcă-te, Blaze! Hristoase!

Traversă încăperea cu pași mari, ca un amant dintr-o caricatură care a stat ascuns sub pat, ținându-și respirația și cu pieptul umflat ca un colonel într-o altă caricatură.

O scânteiere aurie.

Pe unul dintre birouri era un mic triptic, trei fotografii în rame aurii dispuse sub formă de piramidă. În cea de jos apăreau Joe Gerard al III-lea și soția lui narmenă, cu piele măslinie. Deasupra lor era al IV-lea, un prunc fără păr, cu păturica trasă până sub bărbie. Ochii lui negri erau larg deschiși și priveau lumea pe care venise atât de curând.

Blaze ajunse la ușă, răsuci clanța și se opri pentru a arunca o privire în spate. Femeia își acoperise sânul gol cu o mână. Soțul ei dormea mai departe pe spate, cu gura deschisă, și preț de un moment, înainte să sforăie gros și să strâmbe din nas, păru mort. Asta-l făcu pe Blaze să se gândească la Randy și la cum zăcuse Randy pe pământul înghețat, cu puricii și căpușele părăsindu-i corpul.

Dincolo de pat, pe pervazul interior al geamului și pe podea se vedea un strat de zăpadă fină, care deja se topea.

Blaze deschise ușor ușa, pregătit să se oprească la primul scârțâit, dar nu se auzi nimic. Se strecură de cealaltă parte imediat ce deschiderea îi permise. Afară era un soi de combinație de hol și galerie. Pe jos era întins un covor gros, minunat la atingere. Închise ușa de la dormitor în urma sa, se apropie de forma întunecată a balustradei care înconjura galeria și se uită în jos.

Văzu o scară ce urca grațios, făcând două răsuciri, dinspre un hol larg de la intrare, pe care dispărea din vedere. Podeaua lustruită răsfrângea ici-colo raze de lumină. De cealaltă parte a holului era o statuie a unei femei tinere. În fața ei, de partea lui, era o statuie a unui bărbat tânăr.

– Lasă statuile, Blaze, și caută copilul. Scara a rămas proptită de zid, afară...

Una dintre cele două scări cobora la parter pe dreapta, așa că Blaze se întoarse într-acolo și porni de-a lungul holului. Acolo nu se auzea altceva decât șoapta moale a pașilor lui pe covor. Nici măcar vuietul hornului nu-l auzea. Era sinistru.

Deschise încet ușa următoare și se uită într-o cameră cu o masă de scris în mijloc și cărți pe pereți – rafturi întregi de cărți. Pe masă erau o mașină de scris și un teanc de hârtii peste care era așezată o piatră neagră, cu aspect sticlos. Pe perete era un portret. Blaze deslușì un bărbat cu păr alb și încruntat la chip care părea să spună: *Hoțule.* Închise ușa și merse mai departe.

Ușa următoare se deschise spre un dormitor gol cu pat cu baldachin. Cuvertura de pe el părea întinsă gata-gata să plesnească.

Simțind că încep să curgă apele pe el, merse mai departe. De obicei, aproape nu-l interesa trecerea timpului, dar acum era altfel. De cât timp se afla în casa aceea luxoasă și adormită? Cincisprezece minute? Douăzeci?

A treia cameră era ocupată de alt cuplu care dormea. Femeia gemea în somn și Blaze închise ușa repede.

Dădu colțul. Și dacă va trebui să urce la etajul al doilea? Gândul îl umplu de acea groază pe care o simțea în rarele lui coșmaruri (acestea erau de obicei despre Leagănul Hetton sau despre familia Bowie). Ce va spune dacă s-ar aprinde luminile chiar acum și ar fi prins? Ce ar putea spune? Că a venit să fure argintăria? Argintăria nu se afla la primul etaj, și un prostovan știa asta.

Pe latura scurtă a holului era o singură ușă. O deschise și dădu cu ochii de camera copilului.

Rămase prostrat o clipă lungă, nevenindu-i să creadă că ajunsese atât de departe. Nu era o iluzie deșartă. O putea face. Gândul acesta îl făcu să-i vină să fugă.

Pătuțul era aproape identic cu cel pe care îl cumpărase el. Pe pereți erau personaje Disney. Mai erau o masă de schimbat, un raft doldora de creme și unguente și un dulăpior vopsit într-o culoare aprinsă. Poate roșu, poate albastru. Blaze nu-și dădea seama pe întuneric. În pătuț era un copilaș.

Acum era ultima lui șansă să fugă, și știa asta. În clipa aceea, putea încă să se facă nevăzut pe nesimțite, așa cum venise. Ei nu aveau să ghicească niciodată ce a fost pe cale să se întâmple. Dar el va ști. Poate că va intra și va pune mâna sa mare pe fruntea micuță a copilașului, apoi va pleca. În clipa aceea, se văzu peste douăzeci de ani, citind numele lui Joseph Gerard al IV-lea în pagina mondenă a ziarului, ceea ce George numea știri despre curve bogate și gloabe smiorcăite. Va fi și fotografia unui tânăr în smoching la braț cu o fetișcană în rochie albă. Fetișcana va avea în mână un buchet de flori. În articol se va spune unde anume s-au căsătorit și unde vor pleca în luna de miere. El se va uita la poză și își va spune: *O, băiete. O, băiete, n-ai bănuit nicio clipă.*

Dar când intră în cameră, știu că era pe bune.

Uite-așa procedăm noi, George, își spuse.

Copilașul dormea pe burtă, cu capul întors pe o parte. Mânuța îi era pitită sub obraz. Respirația lui mișca sus-jos păturica de pe el în cicluri scurte. Avea căpșorul acoperit cu puf, doar atât. Lângă el, pe pernă, era o suzetă roșie.

Blaze întinse mâna spre el, apoi o trase înapoi.

Dacă începea să plângă?

În aceeași clipă observă ceva care-i ridică inima în gât. Era un interfon mic. Difuzorul probabil se afla în camera mamei sau a bonei. Dacă bebelușul plângea...

Încet, încet, Blaze întinse mâna și apăsă butonul de închidere. Ledul roșu de deasupra se stinse. Atunci, el se întrebă dacă nu exista cumva o sonerie sau altceva care să se declanșeze la închiderea aparatului. Ca avertizare.

Atenție, mamă. Atenție, bonă. Interfonul e scos din funcțiune pentru că l-a închis un răpitor mare și prost. E un răpitor prost în casă. Hai să vezi. Ia arma cu tine.

Dă-i drumul, Blaze. Fă tot ce poți.

Blaze trase adânc aer în piept și îl eliberă. Apoi desfăcu păturica și, ridicând copilul, o înfășură în jurul lui. Îl ținu cu tandrețe în brațe. Pruncul

scânci și se întinse. Întredeschise ochii. Ugui. Apoi închise ochii și trupșorul i se relaxă.

Blaze expiră.

Se întoarse, se duse înapoi spre ușă, ieși înapoi pe coridor și își dădu seama că părăsea camera copilului și, în același timp, traversa o graniță. Nu mai putea spune că era un simplu spărgător. Avea în brațe obiectul fărădelegii lui.

Era imposibil să cobori scara mobilă cu un copil adormit, așa că Blaze nici nu luă varianta aceasta în calcul. Se îndreptă spre casa scărilor. Pe coridor era covor, însă pe trepte, nu. Primul lui pas pe cea dintâi treaptă de lemn lăcuit se auzi tare, grăitor și neamortizat. Se opri cu urechile ciulite, cu simțurile ascuțite de anxietate, dar toți ai casei dormeau în continuare.

Acum însă nervii începeau să-l lase. Copilul părea să-i fie tot mai greu în brațe. Panica îi șubrezea voința. Aproape că vedea mișcări cu colțul ochilor – mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. La fiecare pas se aștepta să simtă copilul că se mișcă și să-i audă plânsetul. Și odată pornit, țipetele lui aveau să trezească toată casa.

– George... murmură el.

– Umblă, zise George de jos. Ca-n bancul ăla vechi. Umblă, nu alerga. Vino spre sunetul vocii mele, Blazeișor.

Blaze începu să coboare scările la pas. Era imposibil să nu faci zgomot, dar măcar pașii lui nu mai scoteau sunetul acela oribil pe care îl scoseseră prima dată. Copilașul se zgâlțâia. Nu-l putea ține perfect nemișcat oricât ar fi încercat. Până acum pruncul nu se trezise, dar în orice minut, în orice *secundă*...

Numără. Cinci pași. Șase. Șapte. Opt lei paralei. Era o scară foarte lungă. Bănuia că fusese făcută pentru ca muieruște împopoțonate în haine viu colorate să o poată urca și coborî cu importanță la baluri cochete ca în *Pe aripile vântului*. Șaptesprezece. Optsprezece. Nouă...

Era ultima treaptă și, luat pe nepregătite, piciorul lui bocăni iarăși: *Buf!* Capul copilașului tresăltă. Scoase un singur scâncet. Sunetul se auzi foarte tare în nemișcarea din casă.

La etaj se aprinse o lumină.

Blaze făcu ochii mari. Simți un val de adrenalină în piept și în pântece, care-l făcu să se crispeze și să strângă pruncul în brațe. Se convinse să se detensioneze – puțin – și păși la umbra scărilor. Acolo, rămase neclintit, cu chipul contorsionat de teamă și groază.

– Mike? răsună o voce adormită.

Picioare în papuci de casă veniră târșâit la balustrada de deasupra lui.

– Mikey-Mike, tu ești? Tu ești, răutate mică?

Vocea era chiar deasupra, vorbea pe un ton forțat șoptit, să-nu-i-trezim-pe-ceilalți. Era o voce de persoană bătrână, o voce rugătoare.

– Dacă spargi vreo vază, mama o să-ți dea bătăiță.

Dacă pruncul plângea acum...

Vocea de deasupra lui Blaze murmură ceva prea horcăit pentru ca el să poată deslușI ce spunea, după care picioarele în papuci de casă se îndepărtară. Urmă o pauză – păru lungă de o sută de ani – și apoi o ușă se închise încet, făcând lumina să dispară.

Blaze rămase nemișcat, încercând să-și controleze instinctul de-a tremura. Dacă tremura îl putea trezi pe prunc. Dacă tremura, mai mult ca *sigur* micuțul s-ar fi trezit. Încotro era bucătăria? Cum va lua scara mobilă și copilul în același timp? Dar gardul electrificat, cum îl va trece? *Ce... cum... unde...*

Pentru a reprima aceste întrebări, se puse în mișcare, strecurându-se pe coridor în sus, aplecat peste copilul înfășat, ca un vagabond care-și poartă sacul de dormit. Văzu o ușă dublă de sticlă întredeschisă. Dincolo de ea sclipea pardoseala de gresie lustruită. Pătrunse pe ea și se văzu într-o sufragerie.

Era o încăpere somptuoasă, cu o masă de mahon făcută să țină curcani de zece kilograme la Ziua Recunoștinței și fripturi aburinde în după-amiezile de duminică. În spatele ușițelor de sticlă ale unui bufet înalt, fistichiu, străluceau porțelanuri. Blaze merse mai departe ca un spectru, fără a se opri, dar și așa vederea mesei celei mari și a scaunelor cu speteze înalte, ca niște străjeri, trezi în sânul lui sămânța revoltei. Cândva frecase podele de bucătărie stând în genunchi, iar George spunea că sunt mulți ca el. Și nu doar în Africa. George spunea că oamenii de teapa soților Gerard se prefăceau că cei ca el nu sunt acolo. Ei bine, n-au decât să pună o păpușă în pătuțul de la etaj și să pretindă că-i un copil adevărat. N-au decât să pretindă asta, dacă știu atât de bine să se prefacă.

În celălalt capăt al sufrageriei era o ușă batantă. Intră pe ea. Apoi se văzu în bucătărie. Uitându-se pe geamul împodobit cu flori de gheață de lângă sobă, văzu picioarele scării sale mobile.

Se uită în jur după un loc unde să așeze copilul până ce el deschidea geamul. Tejghelele erau late, dar poate nu destul de late. Și nu-i plăcea ideea de-a pune un copil pe sobă, chiar dacă soba era stinsă.

Ochii îi căzură pe un coș de cumpărături de modă veche, atârnat într-un cârlig pe ușa cămării. Părea suficient de încăpător și avea toartă. Avea și margini înalte. Îl luă jos și-l puse pe o măsuță cu rotile care stătea lângă un perete. Îl culcuși pe copil în el. Băiețelul abia se mișcă în somn.

Acum geamul. Blaze îl ridică și se trezi nas în nas cu un geam de furtună. La etaj nu fuseseră geamuri de furtună, însă acesta era prins în șuruburi direct în ramă.

Începu să deschidă dulapuri. În cel de sub chiuvetă găsi un teanc ordonat de cârpe pentru șters vasele. Luă una. Avea imprimat pe ea un vultur american. Blaze și-o înfășură pe mâna înmănușată și lovi panoul de jos al geamului de furtună. Sticla se sparse relativ fără zgomot, lăsând o gaură mare, zimțată. Blaze începu să înlăture cioburile care radiau spre centru aidoma unor mari săgeți de sticlă.

– Mike?

Aceeași voce. Strigând în surdină. Blaze încremeni.

Nu se mai auzea de la etaj. Se auzea...

– Mikey, ce-ai răsturnat?

...din capătul holului și se apropia...

– O să trezești toată casa, băiat rău.

...și se tot apropia...

– O să te pun în pivniță înainte să-ți dai în petic.

Ușa se deschise și silueta unei femei intră îndărătul unei lanterne în formă de lumânare. Blaze întrezări ca prin ceață o femeie bătrână, care păși încet, încercând din răsputeri să nu facă zgomot. Avea bigudiuri; capul ei, reliefat de lumină, semăna cu ceva ieșit dintr-un film science fiction. Atunci, femeia îl văzu.

– Cine...

Doar acest cuvânt. După care partea de creier care se ocupa de urgențe, o parte bătrână, dar încă vie, hotărî că, în această situație, nu ajuta să vorbească. Trase aer în piept pentru a țipa.

Blaze o lovi. O lovi la fel de tare cum îl lovise pe Randy, la fel de tare cum îl lovise pe Glen Hardy. Nu se gândi la asta; acționă sub impulsul momentului. Bătrâna căzu grămadă la pământ, cu lanterna sub ea. Se auzi un clinchet înfundat când becul lanternei se sparse. Trupul femeii zăcea răsucit jumătate de-o parte a ușii batante și jumătate de cealaltă.

Se auzi un mieunat slab, rugător. Blaze icni și ridică privirea. Ochi verzi îl scrutau de pe frigider.

Blaze se întoarse din nou spre geam și înlătură cioburile rămase. Când termină, ieși pe gaura pe care o făcuse în jumătatea de jos a geamului de furtună și ascultă.

Nimic.

Încă.

Bucăți de sticlă scânteiau acuzator în zăpadă, ca visul unui răufăcător.

Blaze trase scara de lângă clădire, eliberă clemele, o plie. Aceasta scoase un scrâșnet înfiorător care-l făcu să-i vină să strige. Odată clemele prinse din nou, ridică scara pe sus și porni în alergare. Ieși din umbra casei și era la jumătatea peluzei, când își dădu seama că uitase copilul. Era încă pe măsuța cu rotile. Brațul care ținea scara pierdu orice simț și scara căzu în zăpadă. Blaze se întoarse și se uită pe unde venise.

La etaj era aprinsă o lumină.

Un moment, Blaze fu doi oameni. Unul gonea către drum – *mâncând pământul*, ar fi spus George – și celălalt se întorcea spre casă. Un moment, nu se putu decide. Apoi se întoarse, mișcându-se repede, încălțările lui ridicând în aer norișori de zăpadă.

Își tăie mănușa și se crestă în palmă într-un ciob de sticlă rămas în rama geamului. Mai că nu simți. După care era iarăși înăuntru, bâjbâia după coș. Îl apucă, mișcându-l periculos de tare, aproape scăpând copilul din el.

La etaj, o toaletă răsună ca un tunet.

Coborî coșul pe zăpadă și se duse după el, aruncând o privire îndărăt spre forma inertă de pe podea. Luă coșul și o *zbughi*.

Se opri doar cât să ia scara mobilă la subsuoară. Apoi alergă spre gardul viu. Acolo, se opri și se uită la copil. Acesta încă dormea liniștit. Joe al IV-lea nu avea habar că fusese luat din sânul familiei. Blaze se uită înapoi spre casă. Lumina de la etaj se stinsese.

Puse coșul în zăpadă și aruncă scara peste gard. Un moment mai târziu apărură lumini pe șosea.

Dacă era un polițist? Iisuse, dacă era?

Rămase la umbra gardului, mult prea conștient de urmele pe care le lăsase pe peluză. Precis se vedeau foarte bine, căci erau singurele urme de acolo.

Lumina farurilor crescu, străluci puternic un moment, apoi se stinse fără a încetini.

Blaze se ridică, își luă coșul – acum era coșul lui – și se apropie de gard. Dând la o parte ramurile de sus cu brațul, reuși să ridice coșul pe deasupra și să-l pună jos de cealaltă parte. Doar că nu putu să-l așeze direct pe sol. Trebui să-l lase să cadă vreo jumătate de metru. Coșul bufni surd în zăpadă. Pruncul își găsi degetul mare și începu să-l sugă. La lumina unui felinar, Blaze îi vedea buzele cum se țuguiau și se relaxau. Se țuguiau și se relaxau. Aproape ca o gură de pește. Frigul crunt al nopții nu ajunsese încă la el. Din pătură nu se iteau decât căpșorul și mânuța aceea grăsulie.

Blaze sări peste gard, își luă scara și culese coșul de pe jos. Traversă drumul în pas grăbit, aplecat de spate. Apoi străbătu câmpul pe diagonală, ca la venire. La gardul de plasă care împrejmuia parcarea Oakwood, puse iarăși scara în picioare (de data aceasta nu trebui să o deschidă) și urcă pe ea cu coșul în mână.

Trecu un picior dincolo de gard și rămase așa, parcă în șa, cu coșul în echilibru pe picioarele încordate, conștient că dacă ar fi alunecat, boașele sale ar fi avut o surpriză de zile mari. Trase scara dintr-o singură mișcare iute, strângând din dinți și încordându-și și mai tare picioarele. Scara se clătină un moment, își pierdu echilibrul și căzu de partea cu parcarea. Se întrebă dacă nu-l vedea cineva acolo sus, dar aceasta era o întrebare prostească. Și dacă-l vedea cineva, nu putea să facă nimic. Acum simțea tăietura din palmă. Pulsa.

Îndreptă scara, apoi echilibră coșul pe ultima treaptă, ținându-l cu o mână în timp ce el puse piciorul pe o treaptă inferioară. Scara se mișcă puțin și el se opri. Apoi se așeză.

Coborî scara cu coșul în mână. Jos, luă scara iarăși la subsuoară și traversă spre locul unde era oprit Fordul.

Puse copilul pe scaunul copilotului, deschise portiera din spate și băgă scara înăuntru. După aceea urcă la volan.

Numai că nu-și găsea cheia. Nu era în niciun buzunar de la pantaloni. Nici în cele ale hainei. Se temea că o pierduse când căzuse și că va trebui să treacă iarăși gardul pentru a o căuta, când o văzu în contact. Uitase să o ia cu el. Spera că George nu observase asta. Dacă așa era, Blaze nu avea de gând să-i spună. Nici într-un milion de ani.

Porni mașina și puse coșul în locul pentru picioare din dreapta. Apoi conduse până la ghereta aceea mică. Paznicul ieși din ea.

– Plecați devreme, domnule.

– Am avut cărți proaste, zise Blaze.

– O pățesc și cei mai buni. Noapte bună, domnule. Mult noroc data viitoare.

– Mersi, spuse Blaze.

Se opri la drum, se uită în ambele direcții, apoi vira spre Apex. Respectă cu strictețe toate limitările de viteză, dar nu văzu nici măcar o mașină de poliție.

Tocmai când intra pe aleea casei lui, copilașul Joe se trezi și începu să plângă.

12

Odată întors la Leagănul Hetton, Blaze nu mai făcu probleme. Își ținu capul în pământ și gura închisă. Băieții care erau mari atunci când el și John erau mici fuseseră plasați, plecaseră să lucreze, plecaseră la școli profesionale sau intraseră în Armată. Blaze mai crescu șapte centimetri în înălțime. Îi apăru păr pe piept și-i crescu des în zona inghinală. Asta îi aduse invidia celorlalți băieți. Merse la liceul Freeport. Era în ordine, pentru că acolo nu-l puneau să învețe aritmetică.

Contractul lui Martin Coslaw fu reînnoit și continuă să urmărească mișcările lui Blaze fără să zâmbească, cu ochi de vultur. Nu-l mai chemă pe Blaze în biroul lui, cu toate că Blaze știa că asta îi stătea în puteri. Iar dacă Legea îi spunea să se aplece și să ia bătăiță, Blaze știa că așa va face. Alternativa era Centrul de Reeducare North Windham, adică o școală de corecție. Auzise că la școala de corecție băieții erau de-a dreptul biciuiți – ca pe corăbii – și uneori puși într-o cutie mică de metal numită Conserva. Blaze nu știa dacă lucrurile acestea erau adevărate și nu dorea să afle. Știa doar că îi era teamă de școala de corecție.

Dar Legea nu-l mai chemă niciodată să-i dea bătăiță și Blaze nu-i dădu niciodată vreun motiv pentru asta. Mergea la școală cinci zile pe săptămână și principalul său contact cu directorul deveni vocea Legii, care urla în difuzoare la prima oră a dimineții și înainte de stingere, seara. La Leagănul Hetton, ziua începea mereu cu ceea ce Martin Coslaw numea omilie (*omilie piftie*, zicea uneori John când avea chef de glume) și se încheia cu un verset din Biblie.

Viața merse mai departe. Dacă ar fi vrut, ar fi putut deveni Regele Băieților, dar nu voia asta. Nu era croit pentru a conduce. Numai pentru a conduce

nu era croit. Încerca totuși să se poarte frumos cu ceilalți. Încerca să se poarte frumos cu ei chiar și atunci când îi anunța că le va crăpa capetele dacă nu-l lăsau în pace pe prietenul lui, Johnny. La scurt timp după întoarcerea lui Blaze, ceilalți chiar îl lăsară în pace.

Apoi, într-o noapte de vară când Blaze avea paisprezece ani (și arăta cu șase ani mai bătrân, dacă lumina bătea cum trebuie), se întâmplă ceva.

În fiecare seară de vineri, băieții erau duși în oraș cu un autobuz galben vechi, pe considerentul că, în grup fiind, nu vor avea prea multe AD-uri – abateri disciplinare. Unii hoinăreau pur și simplu fără țintă pe strada principală, sau ședeau în piața centrală, sau se duceau pe o alee ca să fumeze. Era o sală de biliard, dar lor le era interzis accesul. Mai era și un cinematograf cu vechituri, Nordica, iar băieții care aveau destui bani ca să-și cumpere bilet se duceau să vadă cum arătau în tinerețe Jack Nicholson, Warren Beatty sau Clint Eastwood. Unii băieți își câștigau banii împărțind ziare. Alții tundeau peluze vara și curățau zăpada iarna. Unii lucrau chiar la leagăn.

Blaze devenise unul dintre aceștia. Avea statura unui om în toată firea – unul mare – și șeful întreținerii îl angajase pentru trebușoare mărunte. Martin Coslaw poate că s-ar fi împotrivit, dar Frank Therriault nu-i dădea raportul înfumuratului său. Îi plăceau umerii lați ai lui Blaze. Om tăcut el însuși, lui Therriault îi plăcea și felul lui Blaze de-a spune da și nu, și cam atât. Pe deasupra, băiatul nu se ferea de munci grele. Urca scara toată după-masa cu pachete de șindrilă Bird și saci de ciment de cincizeci de kilograme în brațe. Muta mobilierul din sălile de curs și fișete de la un etaj la altul, fără a crâcni. Și nu se dădea bătut. Cel mai bun lucru? Părea absolut mulțumit cu un dolar șaizeci pe oră, ceea ce-i permitea lui Therriault să-și vâre în buzunar șaizeci de dolari în plus în fiecare săptămână. La un moment dat, i-a cumpărat soției lui un sveter de cașmir foarte elegant. Avea gât larg, care expunea umerii. Doamna a fost încântată.

Și Blaze era încântat. Câștiga binișor, treizeci de dolari pe săptămână, adică mai mult decât suficient pentru biletul de cinema, plus popcorn, acadele și sucuri cât putea duce. Îi cumpăra bilet și lui John, vesel, fără să stea pe gânduri. Ar fi fost bucuros să-i ofere și toate bunătățile acelea de mâncat, dar lui John, de obicei, filmul îi ajungea. Îl urmărea cu nesaț, cu gura căscată.

Întors la Hetton, John începea să scrie povești. Erau istorisiri împiedicate, compilate după filmele pe care le viziona cu Blaze, însă începură să-i aducă

o anume popularitate în rândul celor de seama lui. Celorlalți băieți nu le plăcea dacă erai deștept, dar admirau un fel anume de deșteptăciune. Și le plăceau poveștile. Erau înfometați după povești.

Cu ocazia unei astfel de excursii, văzură un film cu vampiri intitulat *A doua venire.* Versiunea lui John Cheltzman a acestui clasic se sfârșea când contele Igor Yorga decapita o tânără seminudă cu „sâni fremătători, mari cât doi pepeni" și sărea în râul Yorba cu căpățâna ei la subsuoară. Numele straniu-patriotic al acestei clasice povești rămase nedescoperită era *Ochii lui Yorga sunt ațintiți asupra ta.*

Dar în seara cu pricina John nu vru să vină, cu toate că rula un alt film horror. Avea pântecăraie. Fusese la toaletă de cinci ori în dimineața și după-amiaza aceea, chiar dacă băuse o jumătate de sticlă de Pepto de la infirmerie (o debara supraevaluată, la primul etaj). Nu credea că terminase încă.

– Haide, îl îndemnă Blaze. Au o budă mișto la Nordica, la parter. M-am căcat și eu o dată acolo. N-o să ne așezăm departe de ea.

Astfel convins, înfruntând furtuna din măruntaiele sale, John urcă în autobuz cu Blaze. Se așezară în față, lângă șofer. În definitiv, acum ei erau aproape „cei mari".

John n-a avut nimic în timpul clipurilor de prezentare a filmelor viitoare, dar tocmai când logoul Warner Bros apăru pe ecran, se ridică în picioare, se strecură pe lângă Blaze și porni pe interval în sus cu un mers împleticit. Blaze îl înțelegea, dar asta era viața. Își întoarse atenția la ecranul unde o furtună de praf sufla într-un loc ce părea să fie deșertul Maine, dar cu piramide. În scurt timp era cufundat adânc în poveste și se încrunta de concentrare.

Când John se așeză iarăși lângă el, abia îl observă până când John începu să-l tragă de mânecă și să-i șoptească:

– Blaze! *Blaze!* Pe toți dracii, Blaze!

Blaze ieși din lumea filmului ca dintr-un somn scurt.

– Care-i baiu'? Ți-e rău? Ai făcut pe tine?

– Nu... nu. Uită-te la asta!

Blaze se uită atent la ceea ce ținea John cu puțin sub nivelul scaunelor. Era un portmoneu.

– Hei! De unde...

– Șșș! făcu cineva din fața lor.

– ...ai *asta?* termină Blaze în șoaptă.

– De la baie! răspunse John tot în șoaptă. Tremura de emoție. Probabil că i-a căzut cuiva din pantaloni când s-a așezat să facă treaba mare! Sunt bani în el! Mulți bani!

Blaze luă portmoneul și îl ținu astfel încât să nu-l vadă nimeni. Deschise compartimentul pentru bancnote. Simți un gol în stomac. Apoi simți golul că se umflă și că i se ridică în gât. Compartimentul pentru bancnote era plin de mălai. Una, două, trei bancnote de cincizeci de dolari. Patru de douăzeci. Două de cinci. Câteva de unu.

– Nu pot să-i număr, șopti el. Câți sunt?

Vocea lui John se ridică într-o notă ușoară de triumf, dar nimeni n-o auzi. Monstrul o urmărea pe fata în pantaloni scurți maro și publicul țipa de fericire.

– Două sute patruzeci și opt de gologani!

– Iisuse, făcu Blaze. Mai ai ruptura aia în căptușeala hainei?

– Sigur.

– Bagă-i acolo. S-ar putea să ne percheziționeze la ieșire.

Dar nu-i percheziționă nimeni. Și John se vindecă de pântecăraie. Probabil că înghețase rahatul în el de frică, găsind atâta amar de bani.

Luni dimineață, John cumpără un exemplar al *Portland Press Herald* de la Stevie Ross, care distribuia presa. El și Blaze se duseră în spatele magaziei de scule și-l deschiseră la rubrica de anunțuri. John spuse că acolo trebuie să se uite. Obiectele pierdute și găsite erau la pagina 38. Și acolo, între un PIERDUT pudel francez și un GĂSIT pereche mănuși femeiești, se afla acest anunț:

PIERDUT Portmoneu bărbătesc de piele neagră
cu inițialele RKF imprimate lângă
compartimentul pentru fotografii. Dacă-l găsiți,
sunați la 555-0928 sau scrieți la redacția acestui ziar.
SE OFERĂ RECOMPENSĂ.

– Recompensă! exclamă Blaze și îl lovi pe John cu pumnul în umăr.

– Mda, zise John. Își masă locul în care îl lovise Blaze. Deci îl sunăm pe tip și el ne dă zece dolari, plus un mângâiat pe creștet. MB.

Asta însemna „mare brânză“.

– Oh!

În mintea lui Blaze, cuvântul RECOMPENSĂ era scris cu litere de aur mari de un metru. Acum se năruí într-un maldăr de moloz.

– Și-atunci ce facem cu el?

Era prima dată când căuta îndrumare din partea lui Johnny. Două sute patruzeci și opt de dolari reprezentau o problemă năucitoare. Dacă aveai douăzeci și cinci de cenți, îți cumpărai o cola. Cu doi dolari intrai la film. Mai mult chiar, cu puțin noroc, Blaze bănuia că puteai lua autobuzul până la Portland și să vezi filmul acolo. Dar pentru o sumă atât de mare, imaginația lui claca. Nu se putea gândi decât la haine. Lui Blaze nu-i păsa de haine.

– Hai să fugim, propuse John. Fața lui îngustă era luminată de emoție.

Blaze se gândi.

– Adică... definitiv?

– Nuu, doar până facem praf banii. Mergem la Boston... mâncăm la restaurante, nu la McDonald's... luăm o cameră de hotel... mergem la un meci al Red Sox... și... și...

Dar nu putea merge mai departe. Îl copleși bucuria. Sări și se agăță de Blaze, râzând și lovindu-l în spate. Trupul lui era plăpând sub haine, ușor și dur. Fața lui ardea lipită de obrazul lui Blaze ca peretele unui cuptor.

– Bine, zise Blaze. Ar fi distractiv. Se gândi puțin. Iisuse, Johnny, Boston? Boston!

– Nu-i așa că-i beton?

Izbucniră în râs. Blaze îl duse pe John în spinare în jurul magaziei de scule, amândoi râzând și lovindu-se reciproc pe spate. John îl făcu până la urmă să se oprească.

– O să audă cineva, Blaze. Sau o să vadă. Lasă-mă jos.

Blaze prinse ziarul, care începuse să zboare prin curte. Îl împături și îl îndesă în buzunar.

– Plecăm acuma, Johnny?

– Nu încă. Poate doar peste trei zile. Tre' să ne facem un plan și tre' să avem grijă. Dacă nu, or să ne prindă peste nici treizeci de kilometri. Or să ne aducă înapoi. Înțelegi ce spun?

– Da, da' io nu-s prea bun la făcut planuri, Johnny.

– Nu contează, deja l-am croit în bună parte. Important este că or să creadă că am spălat pur și simplu putina, pentru că asta fac cei care sunt plasați de la ferma asta de căcat, corect?

– Corect.

– Numai că noi avem bani, corect?

– Corect.

Blaze se simți copleșit din nou de splendoarea situației și-l lovi pe Johnny peste spate până când aproape îl doborî din picioare.

Așteptară până în seara zilei de miercuri a celeilalte săptămâni. Între timp, John sună la autogara Greyhound din Portland și află că era autobuz de Boston în fiecare dimineață, la ora șapte. Plecară de la Leagănul Hetton puțin după miezul nopții, John gândind că ar fi mai sigur să parcurgă pe jos cei douăzeci și cinci de kilometri până în oraș, decât să atragă atenția făcând autostopul. Doi puști teleleu pe drum după miezul nopții nu puteau fi decât fugari. Punct.

Coborâră pe scara de incendiu, cu inima tresărindu-le la fiecare scrâșnet de rugină, și săriră de pe platforma inferioară. Alergară peste terenul de joacă, unde Blaze încasase primele bătăi în calitate de nou-venit, cu ani în urmă. Blaze îl ajută pe John să se cațere peste gardul de plasă. Traversară drumul sub luna caldă de august și începură să meargă la pas, aruncându-se în șanț de câte ori farurile unei mașini se vedeau la orizont sau în spatele lor.

La ora șase erau deja pe Congress Street, Blaze încă odihnit și emoționat, John cu ochii încercănați. Blaze ducea teancul de bani în jeanși. Portmoneul îl aruncaseră în pădure.

Când ajunseră la autogară, John se prăbuși pe o bancă și Blaze se așeză lângă el. Obrajii lui John erau îmbujorați din nou, dar nu de emoție. Părea să aibă probleme cu respirația.

– Du-te și ia bilete dus-întors pentru ora șapte, îi spuse lui Blaze. Dă-i una de cincizeci. Nu cred că-i mai mult, dar să ai pregătită una de douăzeci, pentru orice eventualitate. Să o ții în mână. Nu cumva să vadă teancul.

De ei se apropie un polițist, bocănind cu bastonul. Blaze simți că i se scurg intestinele. Acolo se sfârșea totul, înainte să-nceapă măcar. Aveau să rămână fără bani. Polițaiul poate că avea să-i declare sau poate că avea să-i țină pentru el. Cât despre ei, aveau să fie duși înapoi la leagăn, poate încătușați. Viziuni sumbre cu Centrul de Reeducare North Windham îi apărură în fața ochilor. Și Conserva.

– 'Neața, băieți. Nu-i cam devreme pentru voi?

Ceasul de pe peretele autogării anunța ora 6.22.

– Ba da, recunoscu John. Înclină din cap spre ghișeul de bilete. Acolo tre' să mergi ca să-ți iei un bilet?

– Categoric, zise polițistul, zâmbind puțin. Încotro mergeți?

– Boston, răspunse John.

– O? Unde vi-s părinții?

– O, nu suntem rude, noi doi, zise John. Ăsta-i retardat. Îl cheamă Martin Griffin. E și surdo-mut, pe deasupra.

– Serios? Polițistul se așeză și-l studie pe Blaze. Nu părea contrariat; arăta doar ca unul care n-a văzut niciodată un om cu trei defecte deodată: surd, mut și retardat.

– Maică-sa a murit săptămâna trecută, spuse John. Stă cu noi. Părinții mei lucrează, dar cum acuma e vacanța de vară, m-au întrebat dacă nu vreau să-l duc eu și eu am spus că-l duc.

– Grea treabă pentru un copil, opină polițistul.

– Mi-e puțin teamă, mărturisi John și Blaze era convins că spunea adevărul. Și el se temea. Se temea tare.

Polițistul înclină din cap spre Blaze și spuse:

– Înțelege...?

– Ce s-a întâmplat cu ea? Nu prea bine.

Polițistul păru întristat.

– Îl duc la mătușă-sa. O să stea acolo câteva zile. John se lumină la față. Și eu poate am ocazia să merg la un meci Red Sox. Ca un fel de recompensă pentru... știți...

– Ei, sper să ai noroc, fiule. Orice rău cu partea lui bună.

Tăcură amândoi, reflectând la asta. Blaze, proaspăt amuțit, tăcea și el.

Apoi polițistul spuse:

– Da' știu că-i mare. Crezi că te descurci cu el?

– E mare, dar ascultă. Vreți să vedeți?

– Păi...

– Ia, îl fac să se ridice. Priviți.

John făcu o serie de gesturi aiuristice cu degetul în fața ochilor lui Blaze. Când se opri, Blaze se ridică în picioare.

– Impresionant! zise polițistul. Te-ascultă întotdeauna? Pentru că un băiat așa mare într-un autobuz plin de oameni...

– Naa, m-ascultă-ntotdeauna. E neputincios ca o pungă de hârtie.

– Bine. Te cred pe cuvânt. Polițistul se ridică în picioare. Își săltă centura și îl apăsă pe Blaze pe umeri. Blaze se așeză înapoi pe bancă. Ai grijă de tine, tinere. Știi numărul de telefon al mătușii lui, dacă dai de vreo problemă?

– Da, domnule, sigur că da, spuse John.

– Bine, fruntea sus, sergent.

Îl salută milităreşte pe John și ieși din autogară cu pas ușor.

După ce plecă, ei se priviră reciproc și aproape izbucniră în râs. Dar vânzătoarea de bilete se uita deja la ei și, în schimb, ei coborâră privirea în podea, Blaze mușcându-și interiorul buzelor.

– Aveți undeva o toaletă? strigă John spre vânzătoare.

– Pe acolo.

Femeia arătă cu degetul.

– Haide, Marty, zise John, și Blaze abia se ținu să nu hohotească la asta. Când ajunseră la toaletă, se prăbușiră unul în brațele celuilalt.

– Te-ai descurcat minunat, spuse Blaze când putu vorbi fără să râdă. De unde ți-a venit numele ăsta?

– Când l-am văzut, nu m-am putut gândi decât la cum va pune iar mâna pe noi Legea. Iar Griffin e numele unei păsări mitologice[1] – mai știi, te-am ajutat la povestea aia din cartea de engleză...

– Da, spuse Blaze cu încântare, neamintindu-și defel de grifon. Da, sigur, așa-i.

– Dar vor ști că noi am fost când vor afla că am plecat din Casa Iadului, spuse John. Redevenise serios. Polițaiu' ăla o să-și amintească în mod sigur. O să fie nervos, pe deasupra. Hristoase, ce nervos!

– O să fim prinși, așa-i?

– Naa. John arăta obosit în continuare, dar discuția cu polițistul îi readusese licărul în ochi. Odată ajunși la Boston, dispărem de pe radar. N-or să caute cu prea mare atenție după doi copii.

– O, ce bine!

– Dar să cumpăr biletele. Tu fă-n continuare pe mutul, până ajungem la Boston. E mai sigur așa.

– Bine.

[1] Grifon (n. tr.).

Așa că Johnny cumpără biletele și urcară amândoi în autobuzul ce părea plin mai mult cu tipi în uniformă și cu femei tinere cu copilași. Șoferul avea pântece proeminent și fund flasc, dar pantalonii cenușii ai uniformei erau călcați la dungă. Lui Blaze i se părea ca lumea. Se gândea că i-ar plăcea să se facă șofer de autobuz Greyhound, când va crește mare.

Ușile se închiseră cu un șuierat. Masivul motor hurui, prinzând viață. Autobuzul ieși cu spatele din locul de parcare și viră pe Congress Street. Erau în mișcare. Mergeau undeva. Blaze nu-și credea ochilor.

Traversară un pod și ieșiră pe Route 1. Apoi începură să meargă cu viteză. Trecură pe lângă rezervoare de benzină și panouri publicitare care făceau reclamă la moteluri și la PROUTY'S, CEL MAI BUN RESTAURANT DIN MAINE CU SPECIALITĂȚI PE BAZĂ DE HOMAR. Trecură pe lângă case și Blaze văzu un bărbat care-și uda peluza. Bărbatul purta bermude și nu se ducea nicăieri. Lui Blaze i se făcu milă de el. Trecură pe lângă lanțuri de blocuri cu apartamente deasupra cărora zburau pescărușii. Ceea ce John numea Casa Iadului rămăsese în urma lor. Era vară și se lumina de ziuă.

În cele din urmă se întoarse spre John. Dacă nu spunea cuiva cât de bine se simțea, credea că va exploda. Dar John adormise cu capul pe o parte. Așa adormit, părea bătrân și obosit.

Blaze căzu pe gânduri un moment – neliniștit –, apoi întoarse ochii spre geamul autobuzului Scenicruiser. Îl atrăgea ca un magnet. Admiră peisajul și uită de John o vreme, urmărind derularea înzorzonatei Seacoast Strip dintre Portland și Kittery. În New Hampshire, intrară pe autostradă și apoi ajunseră în Massachusetts. Nu mult după aceea, traversară podul cel mare, după care el bănui că se aflau în Boston.

Erau kilometri întregi de panouri cu neoane, mii de mașini și autobuze, și clădiri în toate direcțiile. Și totuși autobuzul merse mai departe. Trecură pe lângă un dinozaur portocaliu care păzea o parcare. Trecură pe lângă un vapor uriaș. Trecură pe lângă o ciurdă de vaci din plastic în fața unui restaurant. Văzu oameni peste tot. Îl înspăimântau. Dar îi și iubea, pentru că erau străini pentru el. John dormea neabătut, sforăind ușor.

Apoi urcară un deal și traversară un pod *și mai mare*, și dincolo de el văzu clădiri și mai mari, zgârie-nori care se înălțau spre cer ca niște săgeți argintii și aurii. Blaze își feri ochi, de parcă ar fi asistat la explozia unei bombe atomice.

– Johnny, zise el, aproape tânguindu-se. Johnny, trezește-te. Tre' să vezi asta.

– Hă? Ce? John se trezi încet, frecându-se la ochi. Apoi văzu și el ce vedea Blaze pe geamul mare al autobuzului și făcu ochii mari. Maică Precistă!

– Știi unde trebuie să mergem? șopti Blaze.

– Da, așa cred. Doamne, o să trecem podul ăla? Îl trecem, așa-i?

Era podul peste râul Mystic, și-l traversară. Urcară mai întâi până la cer, după care coborâră sub pământ, ca o versiune gigantică a montagnes-russes-ului Wild Mouse de la bâlciul Topsham. Iar când ieșiră în cele din urmă din nou la lumina soarelui, acesta strălucea între clădiri atât de înalte, încât nu le puteai vedea vârful pe geamurile autobuzului Greyhound.

Când Blaze și Johnny coborâră la autogara de pe Tremont Street, primul lucru pe care îl făcură fu să se uite în jur după copoi. Zadarnică străduanie. Autogara era uriașă. De sus răsunau anunțuri, ca vocea lui Dumnezeu. Călătorii roiau ca peștii. Blaze și Johnny rămaseră lipiți unul de celălalt, umăr la umăr, parcă speriați că fluxurile de călători ce veneau din sens opus îi vor despărți și nu se vor mai regăsi niciodată.

– Încolo, spuse Johnny. Haide.

Se îndreptară spre pâlcul de telefoane. Toate erau ocupate. Așteptară lângă unul din capăt până când bărbatul de culoare care îl folosea termină convorbirea și plecă.

– Ce avea pe cap? întrebă Blaze, holbându-se fascinat după bărbatul negru.

– Ă, aia-i ca să-i țină părul drept. Ca un turban. Cred că i se spune plasă. Nu te benocla, arăți ca un țărănoi. Stai lângă mine.

Blaze se conformă.

– Acuma dă-mi zece... drăcia dracului, prostia asta cere o monedă de douășcinci. John clătină din cap. Nu înțeleg cum pot oamenii să locuiască aici. Dă-mi una de douășcinci, Blaze.

Blaze se conformă.

Pe raftul cabinei era o carte de telefon cu coperte tari de plastic. John o consultă, introduse moneda și formă. Când vorbi, își îngroșă vocea. Când închise, zâmbea.

– Avem două nopți la YMCA de pe Huntington Avenue. Douăzeci de dolari pentru două nopți! Fir-aș să fiu!

Ridică palma.

Blaze o lovi cu palma lui, apoi spuse:

– Dar nu putem cheltui aproape două sute de dolari în două zile, așa-i?

– Într-un oraș în care un telefon costă douășcinci de cenți? Mă crezi prost?

John se uită în jur cu lumină în ochi. Parcă ale lui ar fi fost autogara și toate din ea. Blaze nu avea să mai vadă pe cineva cu aceeași expresie în ochi foarte mult timp – până să-l cunoască pe George.

– Ascultă, Blaze, hai să mergem acum la meci? Ce spui?

Blaze se scărpină în cap. Totul se desfășura prea repede pentru el.

– Cum? Nici nu știm să ajungem acolo.

– Orice taximetrist din Boston știe să ajungă în Fenway.

– Taxiurile costă. Noi nu avem...

Îl văzu pe Johnny surâzând și surâse și el. Realitatea îl lovi năprasnic. Ba *aveau*. *Aveau* bani. Și la asta erau buni banii: să lași prostiile deoparte.

– Dar... dacă nu se joacă nimic azi?

– Blaze, tu de ce crezi că am ales ziua asta ca să plecăm?

Blaze începu să râdă. Apoi se strânseră iar în brațe, exact ca în Portland. Se loviră reciproc peste spate și își râseră în față. Blaze nu uită niciodată asta. Îl ridică pe John și-l răsuci de două ori prin aer. Oamenii se întoarseră să se uite, majoritatea zâmbind la vederea uriașului aceluia și a amicului său pirpiriu.

Ieșiră și luară un taxi, iar când taximetristul îi lăsă în Lansdowne Street, John îi dădu bacșiș un dolar. Era unu fără un sfert și oamenii – puțini la număr, fiind în timpul zilei – începeau să se adune. Meciul fu senzațional. Boston îi bătură pe cei de la Birds în a zecea repriză cu 3 la 2. Boston avea pe teren o echipă slabă anul acela, dar în acea după-amiază jucară ca niște campioni.

După meci, băieții hoinăriră prin centru, căscând gura și încercând să evite polițiștii. Pe-atunci, umbrele se lungeau deja și lui Blaze îi chiorăiau mațele. John înfulecase doi hotdogi la meci, dar Blaze fusese prea entuziasmat de spectacolul oferit de jucătorii de pe teren – oameni reali cu ceafa asudată – pentru a mânca. Și pe el îl uimise numărul spectatorilor, mii de oameni adunați în același loc. Dar acum îi era foame.

Intrară într-un local îngust și slab luminat numit Lindy's Steak House care mirosea a bere și friptură de vită arsă. Câteva cupluri stăteau în separeurile tapisate cu piele roșie. În stânga era un bar lung, zgâriat și găurit, dar încă strălucind ca și când lemnul ar fi radiat lumină. Cam din metru în metru erau boluri cu alune sărate și covrigei. În spatele barului erau fotografii

cu jucători de baseball, unele cu autografe, și un tablou cu o femeie goală-goluță. Barmanul era un tip foarte mare. Se aplecă spre ei.

– Ce preferați, băieți?

– Ăă, făcu John. Pentru prima dată în ziua aceea părea pus în dificultate.

– Friptură! spuse Blaze. Două fripturi mari, și lapte lângă ele.

Uriașul rânji, arătându-și dinții formidabili. Părea în stare să facă ferfeniță o carte de telefon cu dinții ăia.

– Aveți bani?

Blaze trânti o bancnotă de douăzeci pe tejghea.

Uriașul o luă și o studie la lumină. Trase de bancnotă între degete. Apoi o făcu să dispară.

– Bine, spuse.

– Nu primim rest? întrebă John.

Uriașul spuse:

– Nu, și n-o să vă pară rău.

Se întoarse, deschise un frigider și scoase cele mai mari și mai roșii hălci de carne pe care Blaze le văzuse în viața lui. La capătul barului era un grătar și, când uriașul trânti hălcile pe el, aproape cu dispreț, se aprinseră flăcările.

– Special pentru venetici, imediat sunt gata, anunță el.

Turnă câteva beri, așeză boluri cu alune, apoi făcu salate și le puse pe gheață. După ce termină cu salatele, întoarse fleicile și veni înapoi la John și Blaze. Puse pe tejghea mănușile înroșite de apa de la vase și spuse:

– Îl vedeți, băieți, pe individul de la capătul tejghelei, ăla care stă singur cuc?

Blaze și John se uitară. Individul de la capătul tejghelei era îmbrăcat într-un costum albastru ordonat și sorbea îmbufnat dintr-o bere.

– Ăla e Daniel J. Monahan. *Detectivul* Daniel J. Monahan, unul dintre cei mai buni din Boston. Bănuiesc că nu v-ar tenta să vorbiți cu el despre cum se face că doi venetici ca voi au douăzeci de dolari de dat pe niște fripturi de primă calitate.

John Cheltzman se întunecă brusc la față. Se clătină puțin pe scaun. Blaze întinse mâna ca să-l echilibreze. Se îmbărbătă în gând.

– Am câștigat cinstit banii ăia, spuse el.

– Nu zău! De la cine i-ați furat cinstit? Sau ați jefuit cinstit pe careva?

– Am câștigat cinstit banii ăia. I-am găsit. Și dac-o să ne faceți probleme, lui Johnny și mie, o să vă trag una de nu vă vedeți.

Bărbatul din spatele barului se uită la Blaze cu un amestec de surpriză, admirație și dispreț.

– Oi fi tu mare, da' ești mare degeaba, băiete. Strânge numa' pumnu' și-o să te trezești pe lună.

– Dacă ne stricați vacanța, vă trag una de nu vă vedeți, domnule.

– De unde sunteți? De la școala de corecție New Hampshire? De la North Windham? Nu din Boston, asta-i sigur. Aveți paie-n păr.

– Suntem de la Leagănul Hetton, spuse Blaze. Nu suntem pungași.

Detectivul bostonian de la capătul tejghelei își terminase berea. Făcu un semn cu paharul gol să i se mai aducă una. Uriașul văzu și surâse pe dată.

– Stați așa amândoi. Nu-i cazu' s-o ștergeți.

Uriașul îi mai duse lui Monahan o bere și spuse ceva care-l făcu pe acesta să râdă. Fu un sunet aspru, fără prea mult umor în el.

Barmanul-bucătar se întoarse.

– Și unde-i leagănul ăsta Hetton?

Acum i se adresa lui John.

– În Cumberland, Maine, spuse John. Ne lasă să mergem la film în Freeport vinerea seara. Am găsit un portmoneu în toaleta bărbaților. Erau bani în el. Așa că am fugit într-o vacanță, exact cum a spus Blaze.

– Ați găsit din întâmplare un portmoneu, hă?

– Da, domnule.

– Și cât era în portmoneul ăsta buclucaș?

– Cam două sute cincizeci de dolari.

– Iisuse Hristoase, și pun pariu că-i aveți pe toți în buzunar.

– Cum altfel? John părea dezorientat.

– Iisuse Hristoase, repetă uriașul. Se uită în sus spre tavanul din tablă ondulată. Își dădu ochii peste cap. Și mai spuneți asta unui străin. Fără să stați pe gânduri.

Uriașul se aplecă în față cu degetele răschirate pe tejghea. Chipul lui îndurase vitregiile vremii, însă nu era un chip aspru.

– Vă cred, spuse. Aveți prea multe paie-n păr ca să fiți niște mincinoși. Da' polițaiu' ăla de-acolo... băieți, l-aș putea asmuți asupra voastră ca pe-un câine

asupra unui șobolan. V-ați trezi într-o celulă înainte ca el și cu mine să apucăm măcar să-mpărțim banii-ntre noi.

– Vă trag una de nu vă vedeți, zise Blaze. Sunt banii noștri. Eu și Johnny i-am găsit. Asta-i. Noi am fost în locul ăla și nu-i un loc plăcut. Un tip ca dumneata poate crede că știe ceva, dar... ah, nu contează. Sunt *câștigul* nostru!

– O să fii spaima tuturor când o să crești mare, zise uriașul, aproape pentru sine. Apoi se uită la John. Prietenului tău, aici de față, lui îi lipsesc câteva șuruburi. Știi asta, nu?

John își revenise. Nu spuse nimic, ci întoarse doar aprig privirea uriașului.

– Ai grijă de el, îl sfătui uriașul și surâse pe neașteptate. Adu-l înapoi aici când o să fie mare. Vreau să văd cum arată atunci.

John nu răspunse la surâs – păru mai grav ca oricând, la drept vorbind –, dar Blaze răspunse. Înțelese că totul se rezolvase.

Uriașul scoase o bancnotă de douăzeci de dolari – păru să apară din neant – și i-o întinse lui John.

– Fripturile astea sunt din partea casei, băieți. Luați-vă banii și mergeți mâine la un meci de baseball. Dacă n-o să vă golească cineva buzunarele până atunci.

– Am fost astăzi, spuse John.

– A fost bun? întrebă uriașul.

Și acum John zâmbi.

– A fost cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Da, făcu uriașul. Sigur că a fost. Ai grijă de amicul tău.

– O să am.

– Pentru că amicii își poartă de grijă.

– Știu.

Uriașul aduse fripturile, și salate Caesar, și fasole verde, și munți de cartofi prăjiți, și pahare gigantice de lapte. Ca desert le aduse felii de plăcintă cu cireșe peste care se topeau globuri de înghețată cu vanilie. La început, mâncară încet. Apoi detectivul Monahan, unul dintre cei mai buni detectivi din Boston, plecă (fără să plătească, din câte văzu Blaze) și amândoi începură să se îndoape. Blaze mâncă două felii de plăcintă și bău trei pahare de lapte și, când uriașul îi umplu a treia oară paharul, Blaze râse cu toată ființa lui.

Când plecară, panourile cu neoane de pe stradă începeau să se aprindă.

– Duceți-vă la hotel, zise uriașul înainte ca ei să plece. Duceți-vă chiar acum. Nu-i bine ca doi copii să umble brambura prin oraș noaptea.

– Da, domnule, spuse John. Am sunat deja și am făcut rezervare.

Uriașul zâmbi.

– Ești strașnic, puștiule. Ești de treabă. Ține-l pe urs aproape și ascunde-te după el dacă vine cineva și-ncearcă să te bată. Mai ales puștii în haine colorate. Știi tu, cu jachetele cine știe cărei găști.

– Da, domnule.

– Aveți grijă unul de celălalt.

Acesta fu ultimul lui cuvânt.

A doua zi se plimbară cu metroul până când se săturară, după care merseră la film, după care merseră iar la un meci de baseball. Era târziu când ieșiră, aproape unsprezece, și cineva îi vârî mâna în buzunar lui Blaze, însă Blaze își pusese partea lui de bani în chiloți, așa cum îi spusese Johnny să facă, și hoțul rămase cu mâna goală. Blaze nu apucă să-l vadă la față, văzu doar un spate îngust care-și croia șerpuit drum prin mulțimea care ieșea pe Poarta A.

Mai rămaseră două zile și mai văzură câteva filme și o piesă de teatru pe care Blaze nu o înțelese, cu toate că lui Johnny îi plăcu. Stătură în ceva numit lojă, de cinci ori mai sus ca balconul de la cinematograful Nordica. Intrară într-o cabină fotografică dintr-un magazin universal și își făcură poze: unele cu Blaze, altele cu Johnny, altele cu amândoi împreună. În cele în care apăreau amândoi, râdeau. Se mai plimbară cu metroul până când lui Johnny i se făcu rău și vărsă pe tenișii. Atunci veni un negru la ei și le strigă ceva despre sfârșitul lumii. Părea să spună că e vina lor, dar Blaze nu era sigur. Johnny spuse că tipul are pitici la mansardă. Johnny spuse că sunt mulți nebuni la oraș.

– Se-nmulțesc aici ca puricii, spuse Johnny.

Încă mai aveau niște bani și Johnny fu cel care propuse tușa finală. Luară un Greyhound până la Portland, apoi cheltuiră restul banilor pe un taxi. John flutură bancnotele rămase în fața șoferului năuc – aproape cincizeci de dolari în foi mototolite de cinci și de unu, unele păstrând mirosul aromat al chiloților lui Clayton Blaisdell Jr. – și-i spuse că vor să ajungă la Leagănul Hetton, în Cumberland.

Șoferul porni taximetrul. Și la două și cinci minute într-o după-amiază însorită de vară târzie, ajunseră în fața porții. John Cheltzman făcu șase pași pe alee către clădirea mohorâtă de cărămidă și căzu leșinat la pământ. Avea reumatism articular acut. Muri doi ani mai târziu.

13

Până când Blaze reuși să ducă bebelușul în baracă, Joe începuse să strige din toți rărunchii. Blaze se holba la el, năuc. Era furios! Avea fruntea și obrajii roșii, dar și șaua nasului. Strângea din ochi. Pumnii lui trasau cercuri mici de furie în aer.

Blaze se simți pe dată cuprins de panică. Dacă îi era rău copilului? Dacă avea gripă sau ceva? Copiii fac gripă în fiecare zi. Uneori mor din cauza asta. Și nu putea să-l ducă pur și simplu la cabinetul doctorului. Ce știa el despre copii, până la urmă? Nu era decât un prostovan. Abia putea să-și poarte singur de grijă.

Simți pe dată o dorință nestăvilită de a duce copilul înapoi în mașină. Să-l ducă în Portland și să-l lase în pragul ușii cuiva.

– George! se văicări el. George, ce să fac?

Se temea că George plecase din nou, dar George răspunse din baie.

– Dă-i de mâncare. Dă-i ceva dintr-un borcănaș din ăla.

Blaze dădu fuga în dormitor. Trase o cutie de sub pat, o deschise și alese un borcan la întâmplare. Se întoarse cu el în bucătărie și găsi o lingură. Puse borcanul pe masa de lângă coșul de nuiele și deschise capacul. Ce era înăuntru arăta îngrozitor, semăna cu voma. Poate era stricat. Îl mirosi cu reținere. Mirosea bine. Mirosea a mazăre. Nu era, deci, stricat.

Totuși, ezită. Ideea de-a pune mâncare în gura aceea deschisă care țipa părea cumva... ireversibilă. Dacă nenorocitul ăla mic se îneca? Dacă pur și simplu n-o voia? Dacă era, cine știe cum, mâncarea nepotrivită pentru el și... și...

Mintea lui încercă să-i arate cuvântul OTRAVĂ, dar Blaze refuză să se uite la el. Vârî jumătate de lingură de mazăre rece în gura copilașului.

Strigătele încetară pe dată. Ochii băiețelului se deschiseră și Blaze văzu că erau albaștri. Joe scuipă o parte din mazăre și Blaze îndesă pasta înapoi cu vârful lingurii, fără a se gândi la asta, doar făcând-o. Copilul clefăi mulțumit.

Blaze îi mai dădu o lingură plină. O acceptă. Și încă una. În șapte minute, era gata tot borcanul de Gerber Peas. Blaze avea un junghi la spate după cum stătuse aplecat peste coșul de nuiele. Joe râgâi și scoase un firișor de spumă verzuie. Blaze o șterse de pe obrăjorul lui cu poalele cămășii sale.

– Mândră-i corabia, meșter cârmaciul, zise, repetând una dintre remarcile spirituale ale lui George.

Joe clipi la sunetul vocii lui. Blaze îl privi și el, fascinat. Pielea copilașului era curată și fără cusur. Pe cap avea o chică surprinzător de bogată de păr blond. Însă pe Blaze ochii lui îl atrăgeau. I se părea că sunt, cumva, ochi bătrâni, ochi înțelepți. Aveau albastrul spălăcit al cerului din deșert, într-un film western. Colțurile răsucite puțin în sus, ca ochii chinezilor. Îl priveau cu o expresie aprigă. Aproape o privire de războinic.

– Ești luptător? întrebă Blaze. Ești luptător, mititelule?

Joe își vârî degetul mare de la o mână în gură și începu să-l sugă. La început, Blaze crezu că vrea biberon (și el încă nu apucase să vadă ce era cu drăcia aia Playtex Nurser), dar pentru moment copilul părea mulțumit de deget. Era încă rumen în obraji, dar nu de la plâns acum, ci de la drumul de noapte pe care îl făcuse.

Pleoapele începură să-i cadă și colțurile ochilor își pierdură oblicitatea crâncenă. Încă nu-și desprindea privirea de la omul acela, uriașul acela de doi metri și cinci cu păr castaniu vâlvoi, ca de sperietoare de ciori, care stătea aplecat deasupra lui. Apoi ochii se închiseră. Degetul îi căzu din gură. Adormi.

Blaze se îndreptă și spatele îi pocni. Se întoarse și porni spre dormitor.

– Hei, tâmpitel, zise George din baie. Unde crezi că te duci?

– În pat.

– Ba nu. O să te duci să vezi care-i treaba cu biberonul ăla și-o să-i pregătești copilului patru sau cinci, pentru când se trezește.

– Poate se acrește laptele.

– Numai dacă nu-l pui în frigider. Îl încălzești când ai nevoie de el.

– Oh.

Blaze luă setul Playtex Nurser și citi instrucțiunile. Le citi de două ori. Avu nevoie de o jumătate de oră. Nu înțelese aproape nimic de prima dată și nici pe atât a doua.

– Nu pot, George, zise el până la urmă.

– Ba sigur că poți. Aruncă instrucțiunile alea și treci direct la practică.

Așa că Blaze aruncă instrucțiunile în sobă și apoi începu să dibuiască dispozitivul, așa cum făceai cu un carburator montat greșit. Până la urmă, descoperi că trebuie să pui tetina peste gura sticlei și s-o apeși până rămâne fixată.

Bingo. Destul de ușor. Pregăti patru sticle, le umplu cu lapte pasteurizat, după care le puse în frigider.

– Acuma pot merge în pat, George? întrebă.

Niciun răspuns.

Blaze se duse în pat.

Joe îl trezi la prima revărsare a zorilor. Blaze se împletici din pat și se duse în bucătărie. Lăsase copilul în coș, iar acum coșul se mișca înainte și-napoi pe masă sub forța furiei lui Joe.

Blaze îl ridică și îl așeză la umăr. Văzu imediat o parte a problemei. Copilul era ud leoarcă.

Îl duse în dormitor și îl puse cu grijă pe pat. Arăta uimitor de mic, întins acolo în urma lăsată de corpul lui Blaze. Purta pijamale albastre și lovea indignat din picioare.

Blaze îi dădu jos pijamalele și pantalonașii de cauciuc de dedesubt. Puse o mână pe burtica lui Joe pentru a-l ține nemișcat. Apoi se aplecă pentru a vedea cum erau prinse scutecele. Le dădu jos și le aruncă în colțul camerei.

Observă penisul lui Joe și se simți pe dată încântat. Nu cu mult mai lung ca unghia de la degetul lui mare, dar stătea drept în sus. Simpăticuț.

– Ai o puțișoară pe cinste, piticuț, zise el.

Joe abandonă plânsul în favoarea unei priviri surprinse, cu ochi larg deschiși, spre Blaze.

– Am spus că ai o puțișoară pe cinste.

Joe surâse.

– Gu-gu, făcu Blaze. Simți colțurile buzelor ridicându-se într-un rânjet tâmp.

Joe gânguri.

– Gu-gu-copilaș, zise Blaze.

Joe râse tare.

– Gu-gu-copiii-lașșș, făcu Blaze bucuros.

Joe făcu pișu pe fața lui.

Cu pamperșii fu o altă luptă. Măcar aceștia nu aveau ace, ci doar benzi adezive, și păreau să aibă propriii lor pantalonași de cauciuc – de plastic, de fapt –, dar Blaze distruse două perechi până să reușească să tragă pe el una care să semene cu poza de pe cutie. Când termină, Joe era complet treaz și își

morfolea buricele degetelor. Blaze bănuia că-i trebuia ceva de mâncare și se gândi că cel mai bine ar fi un biberon.

Îl încălzea sub jetul de apă caldă la chiuveta din bucătărie, rotindu-l întruna, când George spuse:

– L-ai diluat așa cum ți-a spus dama de la magazin?

Blaze se uită la sticlă.

– Hă?

– Ăla-i lapte pasteurizat nediluat, așa-i?

– Sigur, direct din cutie. E stricat, George?

– Nu, nu-i stricat. Dar dacă nu iei capacul și nu torni niște apă peste, o să-l scoată înapoi pe gură.

– Oh.

Blaze desfăcu tetina cu unghiile și turnă cam un sfert de sticlă în chiuvetă. Adăugă destulă apă cât să o umple la loc, amestecă lichidul cu o lingură și puse tetina înapoi.

– Blaze.

George nu părea nervos, ci foarte obosit.

– Ce-i?

– Tre' să-ți iei o carte despre îngrijirea copiilor mici. Ceva din care să înveți ce ai de făcut. Cum e cartea tehnică a unei mașini. Pentru că uiți întruna diverse lucruri.

– Bine, George.

– N-ar strica să iei și un ziar. Numa' nu cumpăra astea prea aproape de aici. Cumpără-le dintr-un magazin mare.

– George?

– Ce-i?

– Cine o să aibă grijă de copil în lipsa mea?

Urmă o pauză lungă, una atât de lungă, încât Blaze crezu că George plecase din nou. Apoi el spuse:

– Am eu.

Blaze se încruntă.

– Da' nu poți, George. Tu ești...

– Am spus că am eu. Acuma mișcă-ți fundu' și dă-i să mănânce!

– Dar... dacă băiatul pățește ceva... se sufocă sau ceva și eu sunt plecat...

– *Dă-i să mănânce, fir-ar să fie!*

– Bine, George, sigur.

Se duse în cealaltă cameră. Joe se mișcotea și dădea din picioare pe pat, încă morfolindu-și degetele. Blaze scoase aerul din sticlă așa cum îi arătase vânzătoarea, înfigând degetul în plasticul ei până când se formă o picătură de lapte pe tetină. Se așeză lângă copil și îi scoase încet degetele din gură. Joe începu să plângă, dar când Blaze îi dădu în schimbul degetelor tetina, buzele o apucară și începură să sugă. Obrăjorii lui se umflau și se afundau.

– Așa e bine, zise Blaze. Așa e bine, gogoloi mic.

Joe îl bău tot. Când îl ridică Blaze ca să-l râgâie, băiețelul regurgită puțin și niște lapte ajunse pe bluza combinezonului izotermic al lui Blaze. Pe Blaze nu-l deranjă. Oricum voia să-l schimbe în hainele noi. Își spuse că voia doar să vadă dacă i se potrivesc.

I se potriveau. După ce termină cu asta, își dădu și el jos bluza și mirosi lichidul regurgitat de copil. Mirosea vag a brânză. Poate că laptele, își spuse, era totuși încă puțin prea gros. Sau poate că trebuia să se oprească și să-l râgâie pe copil la jumătatea sticlei. George avea dreptate. Îi trebuia o carte.

Se uită în jos la Joe. Pruncul strânsese o bucată de pătură în mâini și o examina. Era un ochios frumușel. Joe Gerard al III-lea și soția lui aveau să-și facă griji pentru el. Probabil se gândeau că băiatul a fost vârât într-un sertar, lăsat să strige și să facă foame, cu scutecele murdare. Sau și mai rău, aruncat într-o groapă superficială săpată în pământul înghețat, un boț de om care icnește, trăgând ultimele lui guri de aer și expirând vapori înghețați. Apoi într-o pungă de plastic verde...

De unde-i venise ideea asta?

George. George spusese asta. Vorbea despre răpirea copilului familiei Lindbergh. Numele răpitorului era Hopa-man, Hoppman sau așa ceva.

– George? George, să nu-i faci nimic cât sunt plecat.

Niciun răspuns.

Auzi știrea la televizor, în timp ce pregătea micul dejun. Joe era pe podea, pe o pătură pe care o întinsese el. Se juca cu unul dintre ziarele lui George. Îl făcuse cort deasupra capului și lovea vesel din picioare.

Prezentatoarea tocmai terminase de vorbit despre un senator republican care luase mită. Blaze spera că auzea și George. Lui George îi plăceau lucrurile de felul ăsta.

– Știrile locale se deschid cu o aparentă răpire comisă în Ocoma Heights, zise prezentatoarea. Blaze nu mai învârti cartofii în tigaie și ascultă cu atenție. Joseph Gerard al IV-lea, moștenitorul sugar al averii Gerard, a fost răpit de la domeniul familiei Gerard din Ocoma Heights fie târziu noaptea trecută, fie devreme în această dimineață. Una dintre surorile lui Joseph Gerard, străbunicul băiețelului – cunoscut odinioară drept „băiatul-minune al comerțului maritim american" – a fost găsită în stare de inconștiență pe podeaua bucătăriei de către bucătarul familiei, în această dimineață, devreme. Norma Gerard, în vârstă de aproximativ șaptezeci și cinci de ani, a fost dusă la Maine Medical Center, unde starea sănătății sale a fost evaluată ca fiind critică. Întrebat dacă a cerut ajutorul FBI, șeriful districtului Castle, John D. Kellahar, a declarat că nu poate face la acest moment niciun comentariu. De asemenea, a refuzat să comenteze asupra posibilității existenței unui bilet de răscumpărare...

O, da, reflectă Blaze. Tre' să trimit un bilet d-ăsta.

– ...însă a anunțat totuși că poliția are o serie de indicii pe care le cercetează în momentul de față.

Cum ar fi? se întrebă Blaze și zâmbi puțin. Întotdeauna spuneau așa. Ce indicii ar putea avea, dacă bătrâna era *el zonko?* Luase cu el până și scara mobilă. Așa spuneau ei, atâta tot.

Își luă micul dejun pe podea și se jucă cu copilul.

Când se pregăti să iasă din casă în acea după-masă, pruncul era deja hrănit și proaspăt schimbat și dormea în pătuț. Blaze mai adăugase niște apă în lapte și de data aceasta îl râgâise la jumătatea sticlei. Funcționă foarte bine. Funcționă ca prin minune. Îi schimbase și scutecele. La început, rahatul ăla verde îl speriase, dar apoi își adusese aminte. Mazărea.

– George? Acuma plec.

– Bine, răspunse George din dormitor.

– Să vii aici și să stai cu ochii pe el. În caz că se trezește.

– Vin, nu-ți face griji.

– Mda, făcu Blaze fără convingere. George era mort. Vorbea cu un om mort. Îi cerea unui om mort să facă pe bona. Hei, George. Poate ar trebui să...

– Ar trebui, n-ar trebui. Du-te, pleacă odată.

– George...

– Du-te, am spus! Valea!

Blaze se duse.

Era o zi luminoasă, scânteietoare și puțin mai caldă. După o săptămână de temperaturi foarte scăzute, minus șase grade părea un val de căldură. Însă lumina soarelui nu-i făcea nicio plăcere, cum nicio plăcere nu-i făcea nici să străbată drumurile lăturalnice până la Portland. Nu avea încredere în George cu copilul. Nu știa de ce, însă așa era. Pentru că, hm, acum George era o parte din el, iar el cel mai probabil lua toate părțile cu sine atunci când pleca undeva, chiar și partea numită George. Nu era logic așa?

Lui Blaze i se părea că da.

Și apoi începu să se gândească la soba cu lemne. Dacă ardea casa?

Imaginea aceasta morbidă îi intră în cap și nu se lăsă înlăturată. Un incendiu de horn pornit de la soba pe care o burdușise cu lemne tocmai pentru ca lui Joe să nu-i fie frig dacă se dezvelea cumva. Scântei țâșnind din horn pe acoperiș. Majoritatea stingându-se, însă una găsind o țiglă uscată și înroșindu-se, ajungând la șindrila uscată ca iasca de dedesubt. Flăcările lingând apoi grinzile. Copilul începând să plângă tocmai când primele fuioare de fum se îngroșau din ce în ce mai tare...

Atunci își dădu seama că accelerase Fordul la o sută zece. Eliberă pedala. Așa era și mai rău.

Opri în parcarea de pe Casco Street, îi dădu paznicului doi dolari și o coti spre Walgreens. Luă un *Evening Express*, apoi se duse la raftul cu cărți necartonate de lângă dozatorul de suc. O grămadă de romane western. Gotice. Polițiste. Science fiction. Și apoi, pe raftul de jos, un volum gros cu un copilaș zâmbăreț și pleșuv pe copertă. Silabisi imediat titlul; nu conținea niciun cuvânt dificil. *Îngrijirea bebelușilor și a copiilor mici*. Pe coperta a patra era imaginea unui bătrânel înconjurat de țânci. Probabil tipul care scrisese cartea.

Își achită cumpărăturile și deschise ziarul în drum spre ieșire. Se opri ca trăsnit pe trotuar, cu gura deschisă.

Pe prima pagină era o imagine cu el.

Nu o fotografie, observă cu ușurare, ci un portret-robot, unul din acelea pe care le fac la poliție. Nici măcar nu era așa de reușit. Nu prezenta adâncitura de la frunte. Ochii aveau forma greșită. Buzele lui nu erau nici pe departe atât de groase. Însă, cumva, aducea totuși cu el.

Bătrâna trebuia deci să se fi trezit. Însă subtitlul izgoni această idee, și încă repede.

FBI INTRĂ PE FIRUL CĂUTĂRII RĂPITORILOR
Norma Gerard a decedat în urma traumei cerebrale

În exclusivitate pentru *Evening Express*
de James T. Mears

Imaginea celui care conducea mașina cu care a fost răpit copilul familiei Gerard – probabil singurul răpitor – este cea afișată pe această pagină, în exclusivitate pentru *Evening Express.* Desenul a fost executat de artistul John Black, pentru departamentul de poliție din Portland, conform unei descrieri oferite de Morton Walsh, paznic de noapte la Oakwood, un complex rezidențial construit recent la o jumătate de kilometru distanță de domeniul familiei Gerard.

În această dimineață, Walsh le-a declarat reprezentanților poliției din Portland și adjuncților șerifului ținutului Castle că suspectul a spus că vine în vizită la Joseph Carlton, un nume aparent fictiv. Suspectul conducea un Ford sedan albastru și Walsh a declarat că avea o scară pe bancheta din spate. Walsh este reținut ca martor principal, asupra lui planând bănuiala că nu s-a interesat mai bine cu privire la intențiile șoferului, dată fiind ora târzie (aproximativ două noaptea).

O sursă apropiată anchetei a sugerat că „apartamentul misterios" al lui Joseph Carlton ar putea avea legături cu crima organizată, avansând posibilitatea ca răpirea nou-născutului să fie un „renghi" criminal bine pus la punct. Nici agenții FBI (acum aflați la fața locului), nici reprezentanții poliției locale nu au vrut să comenteze această posibilitate.

În momentul de față există alte indicii, cu toate că n-a fost anunțată primirea unei scrisori sau a unui telefon de răscumpărare. Unul dintre răpitori e posibil să fi lăsat pete de sânge la locul faptei, probabil în urma unei tăieturi rezultate la trecerea peste gardul parcării Oakwood, un gard din plasă de sârmă. Șeriful John D. Kellahar a declarat că acesta este „alt fir al lațului care până la urmă se va strânge în jurul gâtului acestui om sau al acestui grup de oameni".

Pe de altă parte, Norma Gerard, mătușa de gradul trei a băiețelului răpit, a decedat la Maine Medical Center în timpul unei operații de eliberare a presiunii asupra (urmare în p. 2, col. 5)

Blaze întoarse la pagina a doua, dar nu găsi mare lucru acolo. Dacă polițiștii aveau altceva la mână, țineau totul secret. Era o poză cu „Casa răpirii" și alta cu „Pe unde au intrat răpitorii". Era o casetă mică în care scria *Apel către răpitori din partea tatălui, pagina 6.* Blaze nu întoarse la pagina 6. Timpul fugea întotdeauna de el când citea, și nu-și permitea asta acum. Deja era plecat de prea mult timp, aveau să mai treacă cel puțin alte patruzeci și cinci de minute până să ajungă acasă, și pe deasupra...

Pe deasupra, mașina era un pericol pe roți.

Walsh, nemernicul ăla de doi bani. Blaze aproape spera că organizația îi va veni de hac nemernicului ăluia de doi bani pentru că le deconspirase apartamentul. Între timp, însă...

Între timp, va trebui pur și simplu să-și asume riscurile. Poate va reuși să se întoarcă fără probleme. Lucrurile ar sta mult mai rău dacă ar părăsi pur și simplu mașina. Amprentele lui erau peste tot – ceea ce George numea „mânjeli". Poate că știau însă numărul de înmatriculare; poate că Walsh îl notase. Întoarse asta în gând cu atenție și hotărî că Walsh nu avea cum să-l fi notat. Probabil. Totuși, știau că este un Ford, unul albastru... dar sigur, la început fusese verde. Înainte să-l vopsească el. Poate că asta conta cât de cât. Poate că va fi totuși bine. Poate nu. Era greu să știi.

Se apropie de parcare cu ochii în patru, furișându-se până acolo, dar nu văzu polițiști, iar paznicul citea o revistă. Asta era bine. Urcă în mașină, porni Fordul și se așteptă să vadă polițiștii apărând dintr-o sută de ascunzători. Nu apăru niciunul. Când ieși din parcare, paznicul îi luă biletul galben de sub ștergătorul de parbriz fără să-i arunce măcar o privire.

I se păru că durează o veșnicie să scape din Portland și apoi din Westbrook. Era puțin ca și când ar fi condus cu o sticlă de vin destupată între picioare, doar că mai rău. Era convins că fiecare automobil care se apropia de el din spate era o mașină de poliție fără însemne oficiale. La drept vorbind, văzu doar o singură mașină de patrulă în drum spre ieșirea din oraș, una care traversa intersecția Route 1 cu Route 25, gonind pe urma unei ambulanțe cu sirena

și girofarul pornite. Îl liniști să vadă asta. În felul ăsta, o asemenea mașină de poliție era inconfundabilă.

După ce lăsă Westbrook în urmă, viră pe un drum secundar, apoi pe o șosea cu două benzi asfaltate care se transformară în două benzi de pământ înghețat și șerpuiră prin pădure către Apex. Nici atunci nu se simți complet în siguranță, iar când intră pe aleea lungă ce ducea la baracă, simți că i se ia o piatră mare de pe inimă.

Conduse Fordul în șopron și își spuse că acolo poate să rămână până când iadul va deveni un ring de patinaj. Știuse că o răpire e o chestie serioasă, și că lucrurile se vor încinge, dar acum trăia un adevărat pârjol. Desenul, sângele pe care îl lăsase, modul rapid și necugetat în care portarul acela neghiob divulgase cuibul de nebunii al organizației...

Dar toate aceste gânduri se risipiră imediat ce Blaze coborî din mașină. Joe striga. Îl auzea de afară. Brăzdă curtea în alergare și dădu buzna în casă. George făcuse ceva, George...

Dar George nu făcuse nimic. George nu era nicăieri. George era mort și el, Blaze, lăsase copilul singur.

Leagănul se mișca sub forța furiei copilului, iar când Blaze ajunse la el, văzu de ce. Pruncul vomitase aproape toată sticla de la ora zece și lapte rânced, puturos, pe jumătate uscat, era întins pe fața lui și i se îmbiba în bluza de pijama. Era de-un vinețiu îngrozitor la față și era plin de broboane de sudoare.

Într-un fel de stop-cadru, Blaze își văzu propriul tată, un uriaș mătăhălos cu ochi roșii și mâini mari aducătoare de durere. Imaginea îl umplu agonic de vinovăție și groază; nu se mai gândise la tatăl lui de ani de zile.

Smulse copilul din leagăn cu atâta forță, încât Joe roti fără voia lui din cap. Se opri din plâns mai mult de speriat ce era decât de altceva.

– Ușurel, îngână Blaze, începând să se plimbe prin cameră cu copilașul pe umăr. Ușurel, ușurel. M-am întors. Da, sunt aici. Ușurel, ușurel. Nu mai plânge. Sunt aici. Chiar aici.

Copilul adormi înainte ca Blaze să fi făcut trei tururi complete prin cameră. Atunci îl schimbă, punându-i scutecele mai repede ca înainte, îl încheie la nasturi și îl așeză înapoi în leagăn.

Apoi se așeză ca să gândească. Să gândească de-adevăratelea, de data aceasta. Ce urma? Un bilet de răscumpărare, așa-i?

– Așa-i, spuse el.

Să-l compună din litere decupate din reviste; așa făceau în filme. Strânse un teanc de ziare, reviste pentru femei și benzi desenate. Apoi începu să decupeze litere.

COPILUL E LA MINE.

Poftim. Era un început bun. Se duse la fereastră, deschise radioul și-l găsi pe Ferlin Husky care cânta „Wings of a Dove". Era un cântec frumos. Unul vechi, da' frumos. Scotoci până când găsi carnețelul cu foi A4 pe care îl cumpărase George de la Renny's și apoi amestecă niște făină și apă până rezultă o pastă. În timp ce lucra, fredona piesa de la radio. Era un sunet ruginit, scrâșnit ca o poartă veche care se mișcă în balamale rupte.

Se întoarse la masă și lipi literele pe care le avea până acum. Îl fulgeră un gând: puteau rămâne amprente pe hârtie? Nu știa, dar nu părea foarte probabil. Mai bine să nu riște, însă. Mototoli hârtia pe care lipise literele și găsi mănușile de piele ale lui George. Erau prea mici pentru el, dar le forță să-i intre pe mâini. Apoi căută iarăși aceleași litere și le lipi:

COPILUL E LA MINE.

Începură știrile. Ascultă cu atenție și auzi că cineva sunase la domiciliul Gerard și ceruse două mii de dolari ca răscumpărare. Asta îl făcu pe Blaze să se încrunte. Apoi crainicul spuse că un adolescent dăduse telefonul de la o cabină telefonică din Wyndham. Poliția depistase apelul. Când l-au prins, băiatul a spus că voia doar să joace o farsă.

Spune-le că-i o farsă până-ți răcești gura, da' tot or să te bage la răcoare, puștiulică, gândi Blaze. O răpire e lucru complicat.

Se încruntă, gândi, decupă alte litere. Începu prognoza meteo. Cer senin și temperaturi ceva mai scăzute. Ninsoare în scurt timp.

COPILUL E LA MINE. DACĂ VREȚI SĂ-L REVEDEȚI ÎN VIAȚĂ

Dacă vreți să-ți revedeți în viață, ce? *Ce?* În mintea lui Blaze se stârni confuzia. Sunați cu taxă inversă, operatorii sunt pe poziție? Stați în cap și fluierați Dixie? Trimiteți două capace și o monedă de cincizeci de cenți? Cum procedai să obții mălaiul fără să fii prins?

– George? Nu-mi amintesc partea asta.

Niciun răspuns.

Își sprijini bărbia într-o mână și se puse bine de tot pe gândit. Trebuia să fie foarte calm. Calm ca George. Calm cum fusese John Cheltzman în ziua

aceea în autogară, când fugeau la Boston. Trebuia să-ți folosești scăfârlia. Trebuia să-ți folosești tărtăcuța, tărtăcuță.

Va trebui să pretindă că face parte dintr-un grup, asta era sigur. Așa nu-l puteau aresta când se ducea să ridice mălaiul. Dacă-l arestau, le spunea că trebuie să-i dea drumul, altfel partenerii lui îl ucideau pe prunc. Să joace la cacealma. La naiba, să apeleze la înșelătorie.

– Așa procedăm noi, șopti el. Corect, George?

Mototoli a doua încercare și căută alte litere, decupându-le în pătrate perfecte.

COPILUL E LA GRUPUL NOSTRU. DACĂ VREȚI SĂ-L REVEDEȚI ÎN VIAȚĂ

Asta era bine. Asta era la fix. Blaze admiră cuvintele o vreme, apoi se duse să vadă ce făcea copilul. Băiețelul dormea. Avea capul întors și un pumnișor vârât sub obraz. Avea gene foarte lungi și mai închise la culoare decât părul. Lui Blaze îi plăcea de el. N-ar fi spus nicicând că un sugar poate fi frumușel, dar acesta era.

– Ești un armăsar, Joey, zise el și ciufuli părul copilului. Mâna lui era mai mare decât tot capul pruncului.

Se întoarse la revistele, ziarele și tăieturile împrăștiate pe masă. Cumpăni o vreme, morfolind în același timp puțin din pasta de apă și făină, apoi se reapucă de treabă.

COPILUL E LA GRUPUL NOSTRU. DACĂ VREȚI SĂ-L REVEDEȚI ÎN VIAȚĂ STRÂNGEȚI 1 MILION DE DOLARI ÎN BANCNOTE CURATE. PUNEȚI BANII ÎN VALIZĂ. FIȚI GATA DE PLECARE ÎN ORICE CLIPĂ. CU SINCERITATE, RĂPITORII LUI JOE GERARD 4.

Poftim. Îi înștiința de unele lucruri, dar nu de multe. Și-și lăsa și lui timp să ticluiască un plan.

Găsi un plic vechi și murdar și puse scrisoarea în el, apoi decupă litere pentru a scrie acestea:

FAM GERARD
OCOMA
IMPORTANT!

Nu știa cum, mai exact, va expedia scrisoarea. Nu voia să-l lase pe copil din nou cu George și nu îndrăznea să folosească Fordul, dar nici nu voia să o trimită din Apex. Totul ar fi fost mult mai ușor dacă George ar fi fost cu

el. Nu l-ar fi deranjat să-i dea lui Joe de mâncare și să-l schimbe și toate lucrurile astea. Nu l-ar fi deranjat deloc. Îi și plăcea, într-un fel.

Ei bine, nu conta. Poșta oricum nu pleca până luni dimineață, așa că avea timp să pună la cale un plan. Sau să și-l amintească pe al lui George.

Se ridică și se uită iarăși la copil, dorindu-și ca televizorul să nu fi fost stricat. Uneori găseai idei bune la televizor. Joe încă dormea. Blaze își dorea să se trezească, astfel încât să se poată juca cu el. Să-l facă să zâmbească. Copilașul arăta ca un băiat adevărat când zâmbea. Și acum era îmbrăcat, așa că Blaze se putea prosti cu el fără teamă că Joe va face iarăși pipi pe el.

Totuși, pruncul dormea și nu putea face nimic în privința asta. Blaze închise radioul și se duse în dormitor să facă planuri, dar adormi și el.

Înainte să-l fure somnul, îi trecu prin gând că se simțea într-un fel bine. Pentru prima dată de când murise George, se simțea într-un fel bine.

14

Era la un carnaval – poate la bâlciul Topsham, unde băieții de la Leagănul Hetton aveau voie să meargă o dată pe an cu autobuzul cel albastru, hârbuit – și Joe era pe umărul lui. Simțea o teroare amețitoare în timp ce pășea pe culoarul din mijloc al bâlciului, pentru că în scurt timp *ei* aveau să-l vadă și totul se va termina. Joe era treaz. Când trecură pe lângă o oglindă din-acelea care te alungesc, Blaze văzu că pruncul se uita cu ochi mari în toate părțile. Blaze merse mai departe, mutându-l pe Joe de pe un umăr pe celălalt atunci când îl simțea greu, fiind în același timp cu ochii în patru după polițiști.

În jurul lui, carnavalul fremăta în lumina maiestuoasă și bolnăvicioasă a neoanelor. Din dreapta se auzea vocea amplificată a unui vestitor:

– *Veniți aici, aici le-avem pe toate, șase fete frumoase, șase minunății dulci, toate venite direct de la clubul Diablo din Boston, fetele astea or să vă scoată din minți, or să vă facă să credeți că sunteți în Veselul Paris!*

Ăsta nu-i un loc pentru copii mici, gândi Blaze. Ăsta e ultimul loc din lume pentru copiii mici.

La stânga era Casa Veseliei, cu clovnul ei mecanic în față, legănându-se înainte și înapoi pe arcuri în accese de râs dezlănțuit. Avea buzele răsucite în sus

într-o expresie de umor atât de mare, încât era ca o grimasă de durere. Râsetul lui descreierat răsuna iar și iar de pe banda rulată în buclă și afundată adânc în măruntaiele lui. Un bărbat uriaș cu o ancoră albastră tatuată pe biceps arunca mingi de gumă tare în sticle de lapte din lemn așezate în piramidă; părul lui lins și dat pe spate sclipea sub becurile colorate, ca blana unei vidre. Șoarecele Sălbatic urca și apoi se avânta zăngănind în jos, trăgând după el țipetele fetelor de la țară strânse în bustiere elastice și fuste scurte. Racheta Lunară se răsucea în sus, în jos și în toate părțile, iar viteza ei întindea fețele pasagerilor în măști de drăcușori. Un Babel de mirosuri se ridica în aer: cartofi prăjiți, oțel, taco, popcorn, ciocolată, moluște prăjite, pizza, ardei, bere. Aleea mediană era o limbă maronie plată, plină de-o mie de ambalaje goale și un milion de chiștoace de țigări. În bătaia puternică a luminilor, toate fețele erau plate și grotești. Pe lângă ei trecu un bătrân căruia îi atârnau muci verzi la nas și care mânca un măr candel. Apoi un băiat cu un semn din naștere vinețiu care-i acoperea tot pometele unui obraz. O bătrână de culoare cu o perucă blondă, mare ca un stup de albine, pe cap. Un om gras în bermude, cu picioare varicoase, purtând un tricou pe care scria PROPRIETATE A ECHIPEI BRUNSWICK DRAGONS.

– Joe, striga cineva. Joe.... *Joe!*

Blaze se întoarse și încercă să repereze vocea în mulțime. Și atunci o văzu – îmbrăcată în aceeași cămașă de noapte, cu sânii aproape căzându-i din sutienul de dantelă. Tânăra și frumușica mamă a lui Joe.

Îl cuprinse teroarea. Avea să-l vadă. Nu putea să nu-l vadă. Și atunci va lua copilul de la el. Îl strânse pe Joe mai tare, de parcă îmbrățișându-l putea fi sigur că-i aparține. Copilașul era cald și căldura lui era liniștitoare. Simțea la pieptul lui freamătul inimii băiețelului.

– Acolo! strigă doamna Gerard. Acolo e! Omul care mi-a furat copilul! Puneți mâna pe el! Prindeți-l! Dă-mi copilul înapoi!

Oamenii se întoarseră să se uite. Blaze era aproape de carusel acum și muzica de flașnetă era asurzitoare. Tresălta și reverbera.

– Opriți-l! Opriți omul ăla! Opriți răpitorul de copii!

Bărbatul cu tatuaj și păr dat pe spate porni la pas spre el și acum, în sfârșit, Blaze izbuti să alerge. Dar dimensiunile aleii mediane crescuseră. Se întindea acum pe kilometri întregi, un nesfârșit Bulevard al Veseliei. Și erau toți în urma lui: băiatul cu semn din naștere, negresa cu perucă blondă, grăsanul în bermude. Clovnul mecanic râdea și iar râdea.

Blaze alergă pe lângă alt vestitor, care stătea alături de un individ uriaș îmbrăcat în ceva ce semăna cu o piele de animal. Pancarta de deasupra capului său îl anunța ca fiind Omul-Leopard. Vestitorul ridică microfonul și începu să vorbească. Vocea lui amplificată se rostogoli pe aleea mediană ca tunetul.

– *Repede, repede, repede! Ați ajuns la țanc pentru a-l vedea pe Clayton Blaisdell Jr., celebrul răpitor de copii! Pune pruncul ăla jos, amice! E chiar aici, oameni buni, direct din Apex, unde locuiește pe Parker Road, și mașina furată e ascunsă în șopronul din spate! Repede, repede, repede, vedeți pe viu răpitorul de copii, chiar aici...*

Alergă mai repede, respirând sacadat, dar ei câștigau teren. Se uită în spate și văzu că mama lui Joe era în fruntea urmăritorilor. Chipul ei se schimba. Se albea, cu excepția buzelor. Ele se înroșeau. Dinții se alungeau în jos peste ele. Degetele se transformau în gheare cu vârfuri roșii. Devenea Soția lui Yorga.

– Puneți mâna pe el! Prindeți-l! Ucideți-l! Răpitorul de copii!

Apoi George îi șopti dintre umbre:

– Aici, Blaze! Repede! *Mișcă-te*, fir-ar să fie!

Viră în direcția vocii și se trezi în Labirintul Oglinzilor. Aleea mediană fu brusc frântă în mii de bucăți distorsionate. El înaintă pe coridorul îngust, lovindu-se la tot pasul, gâfâind ca un câine. Apoi George apăru în fața lui (și în spatele lui, și de ambele părți ale lui) și George spuse:

– Trebuie să-i faci să-i arunce din avion, Blaze. Din avion. Fă-i să-i arunce din avion.

– Nu pot să ies, se tângui Blaze. George, ajută-mă să ies.

– Asta încerc să fac, cretinule! *Fă-i să-i arunce din avion!*

Toți erau afară acum, și se uitau înăuntru, dar oglinzile făceau să pară că erau toți în jurul lui.

– *Prindeți-l pe răpitorul de copii!* urlă soția lui Gerard. Dinții ei erau acum uriași.

– Ajută-mă, George.

Apoi George zâmbi și Blaze văzu că și el avea dinți lungi. Prea lungi.

– Te ajut, spuse el. Dă-mi copilul.

Dar Blaze nu i-l dădu. Blaze se dădu în spate. Un milion de George înaintară spre el, întinzând mâinile pentru a lua copilul. Blaze se întoarse și o luă la fugă pe alt coridor scânteietor, lovindu-se de pereți ca o bilă de pinball, încercând să-l protejeze pe Joe în brațe. Ăsta nu era un loc pentru copii.

15

Blaze se trezi la prima geană de lumină a zilei, la început nesigur unde se afla. Apoi își aminti totul și se prăbuși pe o rână, respirând greu. Patul era leoarcă de transpirație. Hristoase, ce vis îngrozitor!

Se ridică și se împletici în bucătărie ca să vadă ce făcea copilul. Joe dormea adânc, cu buzele țuguiate, de parcă s-ar fi gândit intens la ceva serios. Blaze se uită la el până când observă mișcarea înceată și egală a pieptului lui. Mișcă și din buze, și Blaze se întrebă dacă nu visa cumva la biberon sau la țâțișoara mamei lui.

După aceea puse de cafea și se așeză la masă în izmene. Ziarul pe care îl cumpărase ieri era tot acolo, printre bucățile mesajului de răscumpărare. Începu să citească din nou articolul despre răpire și ochii îi căzură iarăși peste caseta din josul paginii 2: *Apel către răpitori din partea tatălui, pagina 6.* Întoarse la pagina aceea și găsi, ocupând jumătate din pagină, o coloană evidențiată cu chenar negru. Citi:

CELOR LA CARE SE AFLĂ COPILUL NOSTRU!

VOM RESPECTA ORICE SOLICITARE, CU CONDIȚIA SĂ NE OFERIȚI DOVADA CĂ JOE ESTE ÎNCĂ ÎN VIAȚĂ. AVEM GARANȚIA BIROULUI FEDERAL DE INVESTIGAȚII (FBI) CĂ NU VEȚI FI ÎMPIEDICAȚI SĂ VĂ RIDICAȚI BANII DE RĂSCUMPĂRARE, ÎNSĂ *NE TREBUIE DOVADA CĂ JOE ESTE ÎN VIAȚĂ!*

MĂNÂNCĂ DE TREI ORI PE ZI, CONSERVE PENTRU BEBELUȘI ȘI LEGUME URMATE DE $^{1}/_{2}$ BIBERON. PÂNĂ ACUM A BĂUT LAPTE PASTEURIZAT ȘI APĂ FIARTĂ, STERILIZATĂ, ÎNTR-O PROPORȚIE DE 1:1.

VĂ RUGĂM SĂ NU-I FACEȚI RĂU, PENTRU CĂ ÎL IUBIM FOARTE, FOARTE TARE.

JOSEPH GERARD AL III-LEA

Blaze închise ziarul. Îl întristase să citească asta, ca atunci când o asculta pe Loretta Lynn cântând „Your Good Girl's Gonna Go Bad".

– O, Iisuse, bu-hu, făcu George atât de brusc, încât Blaze tresări.

– Șș, o să-l trezești.

– La naiba cu asta, zise George. Nu mă poate auzi.

– Oh, făcu Blaze. Asta așa era. Ce-i aia pro-porție, George? Zice să-i fac biberonul într-o pro-porție de unu-cu-unu.

– Lasă asta, zise George. Își fac mari griji pentru el, așa-i? „Mănâncă de trei ori pe zi, apoi o jumate de biberon... nu-i faceți rău, pen' că-l iubim-iubim-iubim." Mamă, asta ridică mult miza.

– Ascultă... începu Blaze.

– Ba nu, nu ascult! Nu-mi spune să ascult! E tot ce au pe lume, așa-i? El și vreo patruzeci de milioane de biștari! Ar trebui să iei banii și apoi să trimiți copilu' înapoi pe bucăți. Întâi un deget de la mână, apoi unu de la picior, apoi mititica lui...

– *Tacă-ți gura*, George!

Șocat, își trânti o palmă peste gură. Tocmai îi spusese lui George să tacă. La ce-i stătea capul? Ce problemă avea?

– George?

Niciun răspuns.

– George, îmi pare rău. Doar că n-ar trebui să spui lucruri, înțelegi, de astea. Încercă să zâmbească. Trebuie să dăm copilul înapoi viu, așa-i? Ăsta-i planul. Așa-i?

Niciun răspuns și, acum, Blaze începu să se simtă cu adevărat chinuit.

– George? George, care-i problema?

Niciun răspuns mult timp. Apoi, atât de încet, încât poate nici nu auzi, atât de încet, încât poate nu fu decât un gând de-ale lui:

– Va trebui să lași copilul cu mine, Blaze. Mai devreme sau mai târziu.

Blaze se șterse la gură cu palma.

– Să nu cumva să-i faci ceva, George. Să nu cumva. Te avertizez.

Niciun răspuns.

La ora nouă, Joe era deja treaz, schimbat, hrănit și se juca pe podeaua bucătăriei. Blaze ședea la masă și asculta radioul. Strânsese bucățile de hârtie și aruncase pasta de făină întărită, și singurul lucru de pe masă era scrisoarea lui către familia Gerard. Încerca să găsească o modalitate de a o expedia.

Auzise știrile de trei ori. Poliția reținuse un om pe nume Charles Victor Pritchett, un hoinar din ținutul Aroostook care-și pierduse slujba la un gater

cu o lună în urmă. Apoi fusese eliberat. Probabil că Walsh, portarul ăla uscățiv, nu-l putuse identifica, se gândi Blaze. Păcat. Un suspect solid ar fi liniștit puțin lucrurile o vreme.

Se foi agitat în scaun. Trebuia să pună în mișcare mecanismul răpirii ăsteia. Trebuia să gândească un plan de expediere a scrisorii. Ei aveau un portret-robot de-al său și știau de mașină. Știau și de culoarea ei – tot din vina nemernicului ăluia de Walsh.

Mintea lui se mișca încet și greoi. Se ridică, mai făcu niște cafea, apoi despături iar ziarul. Se încruntă la desenul care-l reprezenta. O față mare, cu maxilare pătrate. Nas lat, turtit. Chică deasă de păr, nu mai fusese tuns de-o vreme (George îl tunsese ultima dată, îl ciupelise indiferent cu foarfeca de bucătărie). Ochi înfundați în orbite. Doar aluzia unui gât lung, și probabil că nu aveau idee cât era de lung, de-adevăratelea. Oamenii nu observau niciodată asta atunci când el ședea, pentru că picioarele erau partea lui cea mai lungă.

Joe începu să plângă și Blaze încălzi un biberon. Copilul îl refuză, așa că Blaze îl legănă absent în poală. Joe tăcu pe dată și începu să se uite atent în jur, de sus: cele trei postere deocheate din cealaltă parte a încăperii, scutul unsuros de azbest prins pe perete în spatele sobei, geamurile murdare pe interior și înghețate pe exterior.

– Nu prea seamănă cu locul din care vii tu, hă? întrebă Blaze.

Joe zâmbi, apoi încercă să râdă în felul lui straniu, neexersat, care lui Blaze îi aduse un surâs pe buze. Mititelul avea doi dinți, vârfurile lor tocmai scoteau capul prin gingii. Blaze se întrebă dacă disconfortul pe care îl simțea nu era cauzat de alți dinți care încercau să iasă la iveală; Joe își morfolea mult mâinile și uneori scâncea în somn. Acum începu să saliveze și Blaze îl șterse la gură cu un șervețel vechi pe care îl ținea mototolit în buzunar.

Nu putea lăsa copilul cu George din nou. George părea că era gelos sau ceva. Era aproape ca și când George ar fi vrut să...

Probabil că încremeni, pentru că Joe întoarse capul spre el cu o expresie interogativă comică, de genul *Ce-i cu tine, amice?* Blaze nici nu observă. Deoarece treaba era că... acum *el* era George. Iar asta însemna că partea aceea din el voia să...

Se crispă iarăși la această idee și, când făcu asta, mintea lui chinuită găsi altceva de care să se agațe.

Dacă *el* se ducea undeva, și *George* se ducea undeva. Dacă el era George acum, asta era perfect logic. A duce la B, mai simplu nu se poate, ar fi spus John Cheltzman.

Dacă *el* se ducea, se ducea și *George.*

Ceea ce însemna că George nu-i putea face rău lui Joe, oricât de mult își dorea asta.

Ceva în el se desprinse. Încă nu-i plăcea ideea de a lăsa copilul singur, dar era mai bine să-l lase singur decât cu cineva care i-ar putea face rău... și, pe deasupra, nu avea încotro. Era singur.

Dar cu siguranță i-ar fi prins bine să se deghizeze, cum ei aveau desenul cu el și toate alea. Ceva de genul ciorapului de nailon, doar că natural. Dar ce?

Îi veni o idee. Nu-i veni ca un fulger, ci încet. I se ridică în minte ca o bulă care se ridică la suprafața unei ape atât de dense, încât aproape că este noroi.

Îl așeză pe Joe înapoi pe podea, apoi se duse la baie. Scoase foarfeca și un prosop. Apoi scoase aparatul de ras Norelco al lui George din dulăpiorul cu medicamente, unde dormita de trei luni cu cablul înfășurat în jurul lui.

Își tăie părul fără milă, în mănunchiuri mari, tăie până ce-i rămaseră doar smocuri țepoase. Atunci introduse aparatul Norelco în priză și le rase și pe acestea. Plimbă aparatul electric încoace și încolo până când i se încălzi în mână și scalpul lui proaspăt chelit se înroșise de iritație.

Își privi imaginea în oglindă cu curiozitate. Scobitura din frunte se vedea mai clar ca oricând, complet descoperită pentru prima dată în ani de zile, și *era* într-un fel oribilă la vedere – părea aproape destul de adâncă să adăpostească o ceașcă de cafea, dacă Blaze ar fi stat întins pe spate –, dar în rest nu i se părea că semăna prea tare cu răpitorul nebun din portretul poliției. Semăna cu un străin din Germania sau Berlin sau cine știe de unde. Dar ochii, ochii erau aceiași. Dacă îl trădau ochii?

– George are ochelari de soare, zise el. Asta-i soluția... nu?

Își dădu vag seama că, în loc să se facă mai greu de observat, se făcea mai ușor, dar poate că asta era în regulă. Ce altceva puteai face, totuși? Nu putea să nu mai aibă doi metri și ceva. Putea doar să încerce să-și transforme trăsăturile într-un avantaj.

În mod categoric nu știa că se deghizase mult mai bine decât s-ar fi putut deghiza George vreodată, așa cum nu știa nici că George era acum creația unei minți care funcționa la un nivel de agitație febrilă aflat dincolo de pojghița

arsă a imbecilității. Ani la rând se identificase cu un prostovan, ajungând să accepte asta ca pe o altă parte a vieții lui, ca adâncitura de la frunte. Și totuși ceva continuase să funcționeze dincolo de pojghița aceea arsă. Funcționase cu instinctul letal al vietăților – cârtițe, viermi, microbi – aflate dincolo de suprafața unei pajiști arse. Aceasta era partea care ținea totul minte. Fiecare suferință îndurată, fiecare act de cruzime, fiecare nedreptate pe care i-o făcuseră cei din jur.

Mergea cu pas sprinten de-a lungul drumului lăturalnic spre Apex, când un transportor de lemne mult prea încărcat frână lângă el. Șoferul era grizonant și purta cămașă izotermică pe sub o haină de lână în carouri.

– Urcă! strigă acesta.

Blaze sări pe treaptă și apoi urcă în cabină. Spuse mulțumesc. Șoferul încuviință din cap și zise:

– Merg la Westbrook.

Blaze încuviință și el și ridică degetul mare. Șoferul băgă în viteză și camionul o luă iar din loc. Fără prea multă tragere de inimă.

– Te-am mai văzut undeva, așa-i? strigă camionagiul peste huruitul de motor. Geamul din partea lui era spart și pale de vânt rece de ianuarie pătrundeau în cabină, luptându-se cu aerul încins scos de radiator. Locuiești pe Palmer Road?

– Da! strigă Blaze înapoi.

– Acolo locuia și Jimmy Cullum, zise camionagiul și întinse spre Blaze un pachet de Lucky incredibil de mototolit. Blaze luă o țigară.

– Strașnic om, zise el. Noua lui chelie nu se putea vedea; purta o căciulă roșie împletită.

– A plecat la sud Jimmy. Ia zi, mai e p-aci amicu' tău?

Blaze înțelese că se referea la George.

– Naa, făcu el. A găsit de lucru în New Hampshire.

– Da? zise camionagiul. Mi-ar plăcea să-mi găsească și mie ceva.

Ajunseră pe culmea dealului și camionul începu să coboare, acumulând viteză pe drumul desfundat, hurducându-se și clătinându-se. Blaze aproape că simțea cum îi împinge din spate încărcătura ilegală. El însuși condusese camioane încărcate cu prea multe lemne; dusese o dată un transport cu brazi de Crăciun în Massachusetts care probabil că depășea cu o jumătate de tonă

limita admisă de lege. Asta nu-l îngrijorase niciodată înainte, dar acum îl îngrijora. Înțelese îngrozit că doar el îl despărțea pe Joe de moarte.

După ce ieșiră pe drumul principal, șoferul aduse vorba de răpire. Blaze se încordă puțin, dar nu fu deosebit de surprins.

– Dacă-l găsesc pe tipu' care l-a răpit pe copilaș, ar trebui să-l spânzure de boașe, opină camionagiul. Schimbă în a treia, făcând transmisia mașinii să scrâșnească lugubru.

– Cam da, zise Blaze.

– Începe să fie rău, ca atunci cu avioanele alea deturnate. Ți-amintești?

– Aha.

Nu-și amintea.

Șoferul aruncă chiștocul pe geam și își aprinse imediat altă țigară.

– Tre' să înceteze. Ar trebui să se legalizeze pedeapsa capitală obligatorie pentru cei ca ăștia. Un pluton de execuție, poate.

– Crezi că or să pună mâna pe el? întrebă Blaze. Începea să se simtă ca un spion într-un film.

– Are papa pălărie înaltă? întrebă șoferul, virând pe Route 1.

– Cam da.

– Ce vreau să zic se-nțelege de la sine. Sigur c-or să-l prindă. Întotdeauna îi prind. Da' copilu' o să fie mort, ascultă asta de la mine.

– O, știu și eu, zise Blaze.

– Da? Păi, *eu* știu. Și numa' ideea e-o nebunie. Să răpești în ziua de azi? FBI o să marcheze bancnotele sau o să le copieze seria sau o să lase semne invizibile pe ele, din alea pe care le vezi doar la lumină ultravioletă.

– Cam da, zise Blaze, simțindu-se încurcat. Nu se gândise la genul ăsta de lucruri. Totuși, dacă avea să vândă banii în Boston tipului pe care îl cunoștea George, ce importanță mai avea asta? Începu să se simtă mai bine din nou. Crezi că familia aia, Gerard, o să strângă de-adevăratelea peste un milion de verzișori?

Șoferul fluieră.

– Atâta au cerut recompensă?

Blaze simți în clipa aceea că mai bine și-ar fi mușcat limba și ar fi înghițit-o.

– Da, zise el. Și gândi: *Oh, George.*

– Asta-i ceva nou, zise șoferul. Nu scria în ziarul de dimineață. Ai auzit la radio?

George spuse cât se poate de clar:

– Ucide-l, Blaze.

Șoferul făcu mâna căuș la ureche:

– Poftim? N-am înțeles bine.

– Am spus da, la radio.

Coborî privirea la mâinile sale împreunate în poală. Erau mâini mari, puternice. Una dintre ele rupsese gâtul unui collie dintr-o singură lovitură, iar pe atunci nici măcar nu se dezvoltase complet.

– Poate c-or să pună mâna pe recompensă, spuse șoferul, aruncând al doilea chiștoc și aprinzând a treia țigară, dar n-or să apuce să cheltuiască banii. Nu, dom'le. Nici *poveste*.

Acum înaintau pe Route 1, treceau pe lângă mlaștini înghețate și barăcile culegătorilor de moluște, oblonite peste iarnă. Camionagiul evita autostrada și stațiile de cântărire de acolo. Blaze nu-l învinuia.

Dacă-l lovesc drept în gât, unde-i mărul lui Adam, o să se trezească în rai înainte să-și dea seama că e mort, gândi Blaze. Atunci aș putea apuca volanul și să trag pe dreapta. Să-l sprijin în partea pasagerului. Oricine l-ar vedea ar crede că doar trage un pui de somn. Sărmanul, își va spune, probabil că a condus toată noa...

– ...mergi?

– Hă? întrebă Blaze.

– Am zis, unde mergi? Am uitat.

– Oh. Westbrook.

– Păi, eu tre' să ies pe Marah Road peste un kilometru jumate. Mă-ntâlnesc cu un amic.

– O, făcu Blaze. Da.

Și George spuse:

– Tre' s-o faci acum, Blaze. E timpul potrivit, e locul potrivit. Așa procedăm noi.

Așa că Blaze se întoarse spre șofer.

– Mai vrei o țigară? întrebă acesta. Te tentează?

Vorbind, înclină puțin din cap. Îi oferea o țintă perfectă.

Blaze se crispă puțin. Mâinile îi zvâcniră în poală. Apoi spuse:

– Nu. Încerc să mă las.

– Da? Bravo ție. E frig de-ngheață pietrele aici, așa-i?

Șoferul schimbă într-o treaptă inferioară, așteptând să cotească, și de sub ei se auziră o serie de explozii răstite, când motorul scoase rateuri pe țeava de eșapament.

– Radiatoru-i stricat.[1] Și radiou' la fel.

– Păcat, zise Blaze. Își simțea gâtul ca și când cineva i-ar fi vârât pe el o lingură de praf.

– Da, da, viața-i un rahat pe care ți-l pui pe colivă. Acționă frânele. Acestea țipară ca niște suflete îndurerate. Tre' să cobori din mers; scuze, da' se gripează într-a-ntâia.

– Sigur, zise Blaze. Acum, că momentul venise și trecuse, îi era rău la stomac. Și se temea. Își dorea să nu-l fi văzut niciodată pe șofer.

– Salută-l pe amicu' tău când îl vezi, spuse șoferul și mai coborî cu o treaptă de viteză, când camionul supraîncărcat coti pe ceea ce Blaze bănuia că era Marah Road.

Blaze deschise portiera și sări pe marginea înghețată a drumului, trântind ușa în urma lui. Șoferul claxonă o dată, după care camionul trecu dealul huruind într-un nor de eșapament sufocant. În scurt timp, nu mai era decât un sunet evanescent.

Blaze porni pe Route 1 în sus cu mâinile îndesate în buzunare. Se afla într-o zonă extravilană la sud de Portland și, după doi sau trei kilometri, ajunse la marele centru comercial cu magazine și un complex cinematografic. Acolo, era o spălătorie purtând numele de The Giant Kleen Kloze U-Wash-It. În fața spălătoriei era o cutie poștală și de acolo își expedie el biletul de răscumpărare.

Înăuntru era un debit de ziare. Intră ca să-și ia unul.

– Uite, mami, zise un copilaș către mama lui, care scotea haine curate dintr-o mașină de uscat cu monede. Omu' ăla ale-o gaulă-n cap.

– Taci, spuse mama.

Blaze îi zâmbi băiatului, care se ascunse imediat după piciorul mamei. Din acea ascunzătoare, continuă să-l studieze cu atenție.

Blaze luă ziarul și ieși cu el afară. Un incendiu la un hotel împinsese știrea răpirii în josul primei pagini, dar portretul-robot era la locul lui. CĂUTAREA RĂPITORILOR CONTINUĂ, anunța titlul. Blaze îndesă ziarul

[1] Sic! – Inconsecvența îi aparține autorului (n. tr.).

în buzunarul de la spate. Nimic senzațional. Traversând parcarea către drum, observă un Mustang vechi cu cheile în contact. Fără să stea pe gânduri, Blaze urcă și plecă la volanul lui.

16

Clayton Blaisdell Jr. deveni suspectul principal în cazul răpirii mezinului familiei Gerard la ora 4.30 în aceeași cenușie după-amiază de ianuarie, cam după o oră și jumătate după ce pusese scrisoarea în cutia poștală din fața spălătoriei Giant Kleen Kloze U-Wash-It. Surveni o „descoperire importantă", cum le place să spună organelor de apărare a legii. Dar chiar și înaintea apelului telefonic primit de FBI la numărul publicat în articolul din ziua aceea despre răpire, identificarea lui devenise doar o chestiune de timp.

Poliția deținea o mulțime de informații. Era descrierea oferită de Morton Walsh (pe care îl aștepta perdaful angajatorilor lui din Boston imediat ce agitația se va fi stins). Erau câteva fire albastre culese de pe gardul de plasă care înconjura parcarea vizitatorilor de la Oakwood, identificate ca provenind de la o pereche de jeanși D-Boy, o marcă ieftină. Erau fotografii și mulaje ale unor urme de bocanci foarte grăitoare în privința pasului. Era o mostră de sânge, tip AB, Rh negativ. Erau fotografii și mulaje ale picioarelor unei scări extensibile, acum identificată ca fiind o Craftwork Lightweight Supreme. Erau fotografii ale amprentelor de bocanc din interiorul casei, prezentând aceeași apăsare a pasului. Și mai era declarația Normei Gerard făcută pe patul de moarte, care spunea că portretul-robot semăna binișor cu omul care o atacase.

Înainte să intre în comă, femeia adăugase un amănunt care lui Walsh îi scăpase: omul avea o adâncitură mare la frunte, de parcă ar fi fost lovit cândva cu o cărămidă sau o bucată de țeavă.

Foarte puține dintre informațiile acestea ajunseseră la presă.

În afara adânciturii de la frunte, pe anchetatori îi interesau în mod deosebit două lucruri. Primul, jeanșii D-Boy se vindeau la doar câteva zeci de magazine din nordul New England. Al doilea, și cel mai interesant lucru, Craftwork Ladders era o companie mică din Vermont care furniza scări mobile doar magazinelor de menaj independente. Nu la Ames, nu la Mammoth

Mart, nu la Kmart. O mică armată de ofițeri începu să facă vizite acestor dealeri independenți. În ziua în care Blaze expedie scrisoarea, nu ajunseseră încă la Apex Hardware („Ajutor garantat!"), dar asta nu mai era decât o chestiune de ore.

La reședința Gerard fusese instalat echipament de urmărire a convorbirilor telefonice. Tatăl lui Joseph Gerard al IV-lea fusese atent instruit cum să reacționeze când va primi inevitabilul apel. Mama lui Joe era la etaj, îndopată cu tranchilizante.

Niciun ofițer de poliție nu primise ordin de a-i captura pe răpitori în viață. Experții criminaliști estimau că unul dintre răufăcători (poate singurul făptaș) era înalt de cel puțin un metru nouăzeci și cinci și cântărea în jur de o sută zece kilograme. Fractura de craniu amintită de Norma Gerard era dovada puterii și brutalității lui – dacă mai era nevoie de vreo dovadă în plus.

Apoi, la 4.30 în acea după-amiază cenușie, agentul special însărcinat cu supravegherea derulării anchetei Albert Sterling primi un telefon din partea lui Nancy Moldow.

De îndată ce Sterling și partenerul lui, Bruce Granger, păși în magazinul cu articole pentru sugari, Nancy Moldow spuse:

– Ceva nu e cum trebuie în portretul pe care îl aveți. Omul pe care îl căutați are o gaură mare în mijlocul frunții.

– Da, doamnă, zise Sterling. Informația aceasta nu am făcut-o publică.

Femeia căscă ochii.

– Ca el să nu știe că știți.

– Corect.

Femeia gesticulă spre tânărul de lângă ea. Acesta purta un șort de nailon albastru, papion roșu și o expresie de încântare pe chip.

– El e Brant. L-a ajutat pe... pe... el să-și ducă la mașină cumpărăturile.

– Numele complet? îl întrebă agentul Granger pe puștiul în șort albastru. Își deschise carnețelul.

Băiatului i se mișcă mărul lui Adam sus-jos ca o maimuță pe băț.

– Brant Romano. Domnule. Tipu' conducea un Ford. Spuse anul de producție cu ceea ce Sterling luă ca fiind o mare siguranță de sine. Doar că nu era albastru, cum zice în ziar. Era verde.

Sterling se întoarse spre Moldow.

– Ce a cumpărat omul acesta, doamnă?

Femeia râse puțin.

– Păcatele mele, ce *n-a* cumpărat. Tot ce trebuie unui copilaș, desigur, că doar asta vindem aici. Un pătuț, un leagăn, o masă de schimbat, haine... tot ce vrei și ce nu vrei. A cumpărat chiar și un set de tacâmuri.

– Aveți o listă completă? întrebă Granger.

– Sigur că da. N-am crezut nicio clipă că se gândește la ceva urât. Sinceră să fiu, părea un om destul de simpatic, chiar dacă adâncitura aia de la frunte... *gaura* aia...

Granger înclină din cap înțelegător.

– Și nu părea foarte ager la minte. Dar presupun că a fost destul de ager cât să mă păcălească. A spus că face cumpărături pentru un nepoțel și prostuța de Nana l-a crezut.

– Și era mare.

– Păcatele mele, un uriaș! Era ca un... un... Scoase un râset pițigăiat, crispat. Un taur într-un magazin pentru nou-născuți!

– Cât de mare?

Ea ridică din umeri.

– Eu am unu șaizeci și cinci și-i ajungeam doar până la piept. Asta înseamnă că el avea...

– Poate nu vă vine să credeți, întrerupse Brant, dar mi s-a părut că are, cum să zic, doi și cinci. Poate chiar doi și zece.

Sterling se pregăti să pună ultima întrebare. O păstrase la urmă pentru că era aproape sigur că nu va duce nicăieri.

– Doamnă Moldow, cum a plătit omul acesta cumpărăturile?

– Cu banii jos, răspunse ea cu promptitudine.

– Înțeleg.

Se uită la Granger. Era răspunsul la care se așteptau.

– Să fi *văzut* câți bani avea în portmoneu!

– I-a cheltuit aproape toți, spuse Brant. Mi-a dat bacșiș cinci, dar pe-atunci aproape-i sufla vântu-n buzunare.

Sterling ignoră această remarcă.

– Și cum a achitat în bani pești, nu aveți un înscris cu numele omului.

– Nu. N-avem. Peste câțiva ani presupun că Hager's își va instala camere de supraveghere...

– Peste câteva secole, o corectă Brant. Locul ăsta e zgârcenia întruchipată.

– Ei, atunci, zise Sterling, închizându-și carnețelul, noi plecăm. Dar vreau să vă dau cartea mea de vizită în caz că vă amintiți ce...

– Întâmplător, *îi știu* numele, spuse Nancy Moldow.

Se întoarseră amândoi spre ea.

– Când a deschis portmoneul ca să scoată teancul de cărți, i-am văzut permisul de conducere. Mi-amintesc numele în parte pentru că se întâmplă o dată în viață să cumpere cineva atâtea lucruri deodată de la tine, dar în principal pentru că era un nume atât de... pompos. Nu i se potrivea. Mi-amintesc că mi-am spus că pe un om ca el ar trebui să-l cheme Barney sau Fred. Știți, ca în *Familia Flintstone.*

– Cum îl chema? întrebă Sterling.

– Clayton Blaisdell. De fapt, cred că era Clayton Blaisdell Jr.

Până la cinci treizeci în seara aceea, își dibuiseră omul. Clayton Blaisdell Jr., alias Blaze, fusese arestat de două ori, o dată pentru ultraj împotriva directorului leagănului de copii la care stătea – un loc pe nume Hetton – și încă o dată, după câțiva ani, pentru înșelătorie și fraudă. Un presupus complice, George Thomas Rackley, alias Hâră, scăpase basma curată pentru că Blaze refuzase să depună mărturie împotriva lui.

Potrivit arhivei poliției, Blaisdell și Rackley formau o echipă de cel puțin opt ani, când Blaisdell fusese arestat pentru înșelătorie, care fusese o lucrătură „religioasă" puțin prea complexă pentru talentele mentale limitate ale uriașului. La centrul de detenție South Portland dăduse un test de inteligență și luase un punctaj destul de scăzut încât să se înscrie într-o categorie numită „la limită". Pe margine, cineva notase cu litere mari, roșii: RETARDAT.

Sterling găsea amuzante amănuntele înșelătoriei. În scenetă erau un uriaș în scaun cu rotile (Blaisdell) și un tip pirpiriu care îl împingea și care se prezenta victimelor drept reverendul Gary Crowell (aproape sigur Rackley). Reverendul Gary (cum își spunea) spunea că strânge bani pentru un pelerinaj prin Japonia al adepților teoriei renașterii. Dacă victimele – majoritatea femei în vârstă cu ceva economii la bancă – se dovedeau greu de convins, reverendul Gary înfăptuia un miracol. Îl făcea pe uriașul din scaunul cu rotile să umble din nou, grație puterii tămăduitoare a lui Iisus.

Împrejurările arestării erau și mai amuzante. O octogenară pe nume Arlene Merrill intrase la bănuieli și sunase la poliție în timp ce reverendul Gary și

„asistentul“ lui erau în camera de zi. Apoi se întorsese în living pentru a-i ține la povești până la venirea poliției.

Reverendul Gary se prinsese de mișcare și spălase putina. Blaisdell rămăsese. În raport, ofițerul care operase arestarea notă: *Suspectul a declarat că nu a fugit deoarece nu fusese încă vindecat.*

Sterling luă toate acestea în calcul și ajunse la concluzia că, până la urmă, erau doi răpitori. Cel puțin doi. Rackley trebuia să fie implicat și el; un tip așa de slab cu duhul ca Blaisdell în mod sigur nu se putea descurca singur.

Ridică receptorul, dădu un telefon. Câteva minute mai târziu, primi înapoi un telefon care îl surprinse. George Thomas „Hâră“ Rackley murise cu un an în urmă. Fusese găsit înjunghiat într-o zonă de la docurile Portland frecventată de jucătorii de zaruri.

La naiba. Altcineva, atunci?

Cineva care îl ghida pe goliat așa cum, fără îndoială, îl ghidase Rackley?

Altfel nu se putea, nu?

La șapte în seara aceea era deja emis un mandat de reținere la nivelul statului – ceea ce peste câțiva ani avea să se numească BOLO[1] – pe numele lui Clayton Blaisdell Jr.

Pe atunci descoperise și Jerry Green din Gorham că i-a fost furat Mustangul. Mașina figura pe lista de căutare a poliției statale cam de patruzeci de minute.

Tot cam pe atunci, Sterling primise de la departamentul de poliție din Westbrook numărul de telefon al unei femei pe nume Georgia Kingsbury. Doamna Kingsbury citea ziarul de seară când fiul ei i se uitase peste umăr, arătase spre portretul-robot și întrebase:

– De ce apale în zial omu' ăla de la spălătolie? Și cum de nu are gaulă în flunte?

Doamna Kingsbury îi spuse lui Sterling:

– Am aruncat o privire și am zis „Doamne-Dumnezeule“.

La 7.40, Sterling și Granger ajunseră la locuința Kingsbury. Arătară mamei și fiului o copie a portretului de deținut a lui Clayton Blaisdell Jr. Copia era neclară, dar cei doi Kingsbury îl recunoscură imediat pe Blaze. Sterling bănuia că odată ce l-ai văzut pe Blaisdell, nu-l mai uiți. Faptul că huiduma

[1] Acronim pentru *Be on (the) Look Out* – „fii cu ochii în patru“ (n. tr.).

aceea era ultima persoană pe care Norma Gerard o văzuse în casa în care trăise de-o viață îl îmbolnăvea pe Sterling de furie.

– Mi-a jâmbit, spuse băiețelul.

– Frumos, fiule, zise Sterling și-i ciufuli părul.

Băiatul se feri.

– Ai mâna lece, spuse el.

În mașină, Granger spuse:

– Nu ți se pare ciudat că șeful a trimis un tip ca ăla să cumpere articole pentru sugar? Un tip atât de ușor de ținut minte?

Acum, că se gândea la asta, da, lui Sterling i se părea într-adevăr puțin ciudat, dar năvala lui Blaisdell la cumpărături mai sugera un lucru. Era ceva optimist, așa că preferă să se concentreze asupra acestui lucru. Toate articolele alea pentru bebeluși sugerau că intenționau să-l țină pe copil în viață, cel puțin pentru o vreme.

Granger continua să se uite la el, așteptând un răspuns.

Așa că Sterling spuse:

– Cine știe ce-i motivează pe tâmpiții ăștia? Hai să mergem.

Identificarea aproape unanim pozitivă a lui Blaisdell ca unul dintre răpitori ajunse la secțiile statale și locale de poliție la ora 8.05 seara. La 8.20, Sterling primi un telefon de la agentul de poliție statală Paul Hanscom, de la cazarma din Portland. Hanscom raportă că un Mustang 1970 fusese furat din același mall în care Georgia Kingsbury îl văzuse pe Blaisdell și la aproximativ aceeași oră. Voia să știe dacă FBI nu vrea cumva ca informația aceasta să fie adăugată mandatului de reținere. Sterling spuse că FBI dorește asta foarte mult.

Acum Sterling era sigur că știa răspunsul la întrebarea agentului Granger. Era, la drept vorbind, un răspuns simplu. Strategul operațiunii era mai deștept decât Blaisdell – suficient de deștept cât să nu iasă la rampă, mai ales având pe deasupra scuza că se ocupa de copil –, dar nu *atât* de deștept.

Iar acum trebuia de fapt doar să aștepte să se strângă năvodul. Și să spere...

Dar Albert Sterling decise că putea face mai mult decât să aștepte. La 10.15 în acea seară, se duse la capătul coridorului, la toaleta bărbaților, și verifică toate cabinele și pisoarele. Nu era nimeni. Asta nu-l surprindea. Biroul lor de acolo era mic, un simplu colțișor purtând înscrisul FBI pe ușă. Totodată, era târziu.

Intră într-o cabină, se lăsă în genunchi și împreună mâinile așa cum făcea în copilărie.

– Doamne-Doamne, aici Albert. Dacă pruncul acela mai e în viață, te rog veghează asupra lui, bine? Și dacă va fi să ajung aproape de ucigașul Normei Gerard, te rog să-l pui să facă ceva care să-mi dea voie să-l ucid. Mulțumesc. Mă rog în numele Fiului Tău, Iisus Hristos.

Și dacă tot era goală toaleta bărbaților, spuse și un *Ave Maria*. Ca să fie sigur.

17

Copilul îl trezi din somn la patru fără un sfert dimineața și biberonul nu-i aduse pacea. Când văzu că nu se oprea din plâns, pe Blaze îl cuprinse puțin panica. Puse mâna pe fruntea lui. Pielea părea rece, însă țipetele pe care le scotea erau înfiorător de puternice. Blaze se temea să nu cumva să i se spargă vreun vas de sânge sau ceva.

Îl puse pe Joe pe masa de schimbat. Îi dădu jos scutecele și nu găsi nici acolo sursa problemei. Erau ude de pipi, dar nu și murdare de caca. Blaze pudră fundul băiețelului și-i puse scutece curate. Țipetele continuară. Blaze începu să se simtă nu numai speriat, ci și disperat.

Săltă pruncul urlător pe umăr. Începu să-l plimbe în cercuri largi prin bucătărie.

– Șșș, copilaș, zise el. E bine. Totul e bine. Te *legeni*. Dormi. Nani-nani-copilaș. Șșș, copilaș, șșș. O să trezești ursu' din zăpadă și-o să vină să ne mănânce. Șșș.

Poate îl liniști plimbatul. Poate sunetul vocii lui Blaze. În orice caz, strigătele lui Joe se scurtară, apoi încetară. Încă două-trei ture prin bucătărie și căpșorul copilului căzu pe gâtul lui Blaze. Respirația i se lungi pe aripile catifelate ale somnului.

Blaze îl așeză cu grijă în leagăn și începu să-l legene. Joe se foi, dar nu se trezi. Mânuța lui își găsi drumul spre gură și copilașul începu să molfăie îndârjit. Blaze se simțea deja mai bine. Poate că, până la urmă, nu era nicio problemă. În carte scria că își morfoleau mânuțele în felul acela atunci când le ieșeau dinții sau le era foame, iar el era mai mult ca sigur că lui Joe nu-i era foame.

Se uită în jos la copil și își spuse, mai convins de data aceasta, că Joe era simpăticuț. Dar și frumușel. Oricine putea să vadă asta. Ar fi fost interesant să-l vadă trecând prin toate etapele despre care vorbea doctorul în *Îngrijirea bebelușilor și a copiilor mici.* Joe mai avea puțin și începea să meargă de-a busilea. De mai multe ori de când Blaze îl adusese în baracă, mucosul stătuse în mâini și genunchi. Apoi avea să umble... și din toată gângureala aia aveau să se desprindă cuvinte... și apoi... apoi...

Apoi va *avea* pe cineva.

Gândul acesta era neliniștitor. Blaze nu mai putea să doarmă. Se ridică și deschise radioul, menținând volumul scăzut. Căută prin sporovăiala dinaintea răsăritului a o mie de posturi concurente până găsi semnalul puternic al WLOB.

Știrile de la ora patru nu anunțau nimic despre răpire. Era bine așa; familia Gerard avea să primească scrisoarea lui doar mai târziu în ziua aceea. Poate doar mâine, în funcție de când se ridica poșta de la mall. Pe deasupra, nu vedea vreun motiv pentru care poliția să aibă indicii. Avusese grijă și, cu excepția tipului ăluia de la Oakwood (Blaze îi uitase deja numele), credea că pusese în scenă ceea ce George ar fi numit o „lovitură curată lună și bec".

Uneori, după câte o înșelătorie reușită, el și George cumpărau o sticlă de vin Four Roses. Apoi mergeau la un film și îndoiau vinul cu cola cumpărată de la standul cu răcoritoare al cinematografului. Dacă era un film lung, pe când se scurgea genericul de final George era uneori atât de beat, încât abia se mai ținea pe picioare. Era mai mic de statură și se abțiguia mai repede de la alcool. Acelea fuseseră vremuri bune. Îl duceau pe Blaze cu gândul la vremurile când el și bunul Johnny Cheltzman făceau echipă și mergeau la filmele alea vechi care rulau la Nordica.

La radio reîncepu muzica. Joe dormea liniștit. Blaze se gândi să se întoarcă și el în pat. Avea multe de făcut a doua zi. Sau poate chiar în ziua aceea. Voia să trimită familiei Gerard alt bilet de răscumpărare. Îi venise o idee bună pentru recuperarea banilor. Îi venise într-un vis – unul aiuritor – pe care îl avusese cu o noapte în urmă. Atunci nu reușise să-i înțeleagă sensul, dar somnul dulce, greu, fără vise din care tocmai îl trezise plânsetul copilului părea să-l fi clarificat. Le va spune să arunce banii de răscumpărare din avion. Unul mic care să nu zboare foarte sus. În scrisoare va scrie că avionul trebuie să zboare spre sud, de-a lungul Route 1, de la Portland către granița cu Massachusetts, și să caute semnul unei lumini roșii.

Blaze știa și cum să facă asta: torțe de semnalizare rutieră. Va cumpăra șase de la magazinul de menaj din oraș și le va așeza laolaltă în locul pe care îl va alege. Acestea aveau să producă o lumină suficient de puternică. Avea în gând și locul: un drum forestier la sud de Ogunquit. Era un luminiș pe drumul acela, unde camionagiii opreau uneori ca să-și mănânce merindele la prânz sau să tragă un pui de somn în paturile pe care le aveau în partea din spate a cabinei. Luminișul era aproape de Route 1 și un pilot care zbura deasupra autostrăzii nu putea să nu vadă acolo torțele de semnalizare, toate laolaltă și luminând ca o lanternă roșie uriașă. Blaze știa că asta tot nu-i va da mult timp, dar spera să fie suficient. Acel prim drum forestier ducea la o rețea de drumeaguri nemarcate care purtau nume precum Boggy Stream Road și Bumpnose Road[1]. Blaze le știa pe toate. Unul ducea la Route 41 și de acolo se putea întoarce din nou în nord. Să găsească o ascunzătoare până ce se vor fi potolit lucrurile. Se gândise chiar la Leagănul Hetton. Era gol și bătut în scânduri acum, cu un indicator DE VÂNZARE în față. Blaze fusese acolo de mai multe ori în ultimii câțiva ani, atras ca un copilaș care a văzu cândva ceva înfricoșător în casa despre care se zvonește în cartier că ar fi bântuită.

Doar că pentru el, Leagănul Hetton era cu adevărat bântuit. Știa asta sigur, doar el era una dintre fantome.

În orice caz, totul avea să fie bine, asta conta. Fusese speriat o vreme și îi părea rău de doamna aceea bătrână (căreia-i uitase și ei numele), dar acum totul devenea o lovitură curată lună și be...

– Blaze.

Întoarse privirea spre baie. Era George, sigur că da. Ușa de la baie era întredeschisă, așa cum o lăsa George întotdeauna când voia să stea de vorbă cât timp făcea treaba mare. „Iese rahat prin ambele părți", spusese o dată când făcea asta, și râseseră amândoi. Știa să fie haios când voia, dar în dimineața aceasta nu părea să aibă chef de glume. De asemenea, Blaze credea că închisese ușa aceea, când ieșise din baie ultima dată. Bănuia că era posibil s-o fi redeschis un curent de vânt, însă nu simțea niciun curent de...

– Aproape că te-au identificat, Blaze, spuse George. Apoi, cu un fel de mârâit înfricoșător: Căcat cu ochi prost ce ești.

– Cine m-a identificat? întrebă Blaze.

---

[1] Aprox., Drumul Pârâului Mlăștinos și Drumul Nas-Umflat (n. tr.).

– Copoii. La cine crezi că mă refeream, la Comitetul Național al Partidului Republican? FBI-ul. Poliția statală. Până și nătărăii locali în albastru.

– Ba nu-i așa. M-am descurcat foarte bine, George. Sincer. E-o lovitură curată. Îți spun cum am procedat, câtă grijă am av...

– Dacă nu pleci din baraca asta, până mâine la prânz or să pună laba pe tine.

– Cum... ce...

– Ești așa de prost, că te calci singur în picioare. Nici nu știu de ce mă sinchisesc. Ai făcut o mulțime de greșeli. Dacă ai noroc, până acum polițiștii n-au găsit decât șase sau opt dintre ele.

Blaze lăsă bărbia în piept. Simțea că se încinge la față.

– Ce să fac?

– Cară-te din magherniță asta. Chiar acum.

– Unde...

– Și scapă de copil, zise George. Aproape ca o idee de pe urmă.

– *Cum?*

– M-am bâlbâit cumva? Scapă de el. E-un lest. Poți lua recompensa fără el.

– Dar dacă-l duc înapoi, de unde să...

– Nu-ți spun să-l duci înapoi! se răsti George. Ce crezi că-i el, o sticlă reciclabilă, futu-i? Îți spun să-l omori! Fă-o acum!

Blaze își schimbă greutatea pe picioare. Inima îi bătea tare și spera că George va ieși repede din baie, pentru că trebuia să facă pipi și nu putea să facă pipi în prezența unei fantome afurisite.

– Stai... tre' să mă gândesc. George, poate dacă te-ai duce la o plimbare scurtă... când te-ai întoarce am putea rezolva problema asta.

– Tu nu *poți* să gândești! se ridică vocea lui George până ce fu aproape un urlet. Parcă l-ar fi durut ceva. E nevoie să vină polițiștii și să-ți tragă un glonț în bolovanul ăla pe care-l porți pe umeri ca să înțelegi asta? Tu *nu* poți să gândești, Blaze! Dar eu *pot!*

Vocea lui scăzu. Deveni cumpătată. Aproape mătăsoasă.

– Acuma doarme, așa că n-o să simtă nimic. Ia perna ta – care-ți poartă mirosul și asta lui o să-i placă – și pune-i-o peste față. Apas-o tare de tot. Pun pariu că părinții sunt siguri că asta s-a întâmplat deja. Probabil că s-au apucat de lucru la făcut un mic republican de rezervă, futu-i, în noaptea următoare. După aia îți poți încerca norocul cu recuperatul recompensei. Și du-te undeva unde e cald. Întotdeauna ne-am dorit asta. Corect? Corect?

Era corect. Undeva de genul Acapulco sau Bahamas.

– Ce spui, Blazeișor? Am dreptate sau am dreptate?

– Ai dreptate, George. Cred.

– Știu că am. Așa procedăm noi.

Dintr-odată, nimic nu mai era simplu. Dacă George spunea că poliția era aproape și se apropia tot mai mult, probabil că așa era. George avusese întotdeauna mirosul bine dezvoltat pentru sticleți. Iar pruncul *l-ar ține* în urmă, dacă ar pleca de acolo în grabă – George avea dreptate și în privința asta. Datoria lui acum era să recupereze banii ăia nenorociți de răscumpărare și apoi să se ascundă undeva. Dar să-l ucidă pe copil? Să-l ucidă pe *Joe?*

Lui Blaze îi trecu brusc prin gând că, dacă *chiar* îl ucidea – și asta cu mare, mare blândețe –, Joe va ajunge direct în rai și acolo va fi un înger-copil. Așa că poate George avea dreptate și în privința asta. Blaze însuși era aproape sigur că va ajunge în iad, ca majoritatea oamenilor, de altfel. Lumea era un loc murdar și, cu cât trăiai mai mult, cu atât te murdăreai mai tare.

Apucă perna și se duse cu ea în camera principală, unde Joe dormea lângă sobă. Mânuța îi căzuse din gură, dar degetele lui încă purtau urmele molfăitului. Lumea era și un loc al durerii. Nu doar al murdăriei, ci și al durerii. Când îți ieșeau dinților, nu simțeai decât prima și cea mai slabă dintre dureri.

Blaze se aplecă peste leagăn, ținând perna în mână, iar fața ei era încă neagră de la straturile de balsam împotriva calviției pe care le lăsase pe ea. Asta pe când încă avea pe ce să se dea cu balsam.

George avea mereu dreptate... mai puțin atunci când nu avea. Lui Blaze, ăsta încă i se părea un lucru greșit.

– Iisuse, zise el, și cuvântul avu o calitate lichidă.

– Fă-o repede, îl îndemnă George din baie. Nu-l face să sufere.

Blaze îngenunche și puse perna peste fața bebelușului. Stătea cu coatele în leagăn, așezate de-o parte și de cealaltă a pieptului aceluia mic și-l simți pe Joe cum trase aer de două ori... se opri... mai trase o dată... se opri din nou. Pruncul se agită și se arcui de spate. În același timp răsuci capul și reîncepu să respire. Blaze apăsă perna mai tare.

Nu plângea. Blaze se gândi că ar fi mai bine dacă pruncul ar plânge. Că să moară în tăcere, ca o insectă, părea mai mult decât jalnic. Era oribil. Blaze îndepărtă perna.

Joe întoarse capul, deschise ochii, îi închise, zâmbi și își vârî degetul mare în gură. Apoi, cât ai zice peşte, adormi la loc.

Blaze respira sacadat. Pe fruntea lui adâncită, transpirația ieșise în broboane. Se uită la perna pe care încă o strângea în mâini și o aruncă de parcă ar fi fost încinsă. Începu să tremure și se apucă de pântece ca să se liniștească. Tremuratul nu voia să se oprească. În scurt timp, se cutremura din tot corpul. Mușchii îi zbârnâiau ca firele de telegraf.

– Termină ce ai început, Blaze.

– Nu.

– Dacă n-o faci, nu mă mai vezi.

– Du-te, atunci.

– Crezi că o să-l păstrezi, așa-i? În baie, George râse. Sună ca gâlgâitul unui burlan de scurgere. Sărman nerod. Dacă-l lași în viață, când o să fie mare o să te urască din tot sufletul. Or să aibă ei grijă de asta. Oamenii ăia de bine. Milionarii ăia republicani de bine, găozarii ăia bogați. N-ai învățat nimic de la mine, Blaze? Dă-mi voie să-ți spun în cuvinte pe care și un tolomac le înțelege: dacă ai fi în flăcări, nu s-ar opri nici să se pișe pe tine.

Blaze coborî privirea în podea, unde zăcea perna aceea oribilă. Încă tremura, dar acum îi ardea și fața. Știa că George avea dreptate. Totuși, spuse:

– N-am de gând să iau foc, George.

– Tu n-ai de gând *nimic!* Blazeișor, când păpușica aia dulcică a ta va fi om în toată firea, va face un ocol și de cinșpe kilometri numa' ca să-ți tragă dracului o flegmă pe mormânt. Îți spun ultima dată, *omoară pruncul ăla!*

– Nu.

Cât ai clipi, George dispăru. Și poate că într-adevăr fusese acolo, pentru că Blaze era sigur că simți ceva – o prezență – părăsind baraca. Nu se deschise niciun geam și nu se trânti nicio ușă, dar da: baraca era mai goală decât înainte.

Blaze se duse la ușa băii și o deschise cu o lovitură de bocanc. Nu era nimic acolo în afara chiuvetei, a dușului ruginit și a „tronului".

Încercă să adoarmă la loc și nu putu. Ceea ce fusese pe cale să facă îi atârna peste minte ca o cortină. Și ceea ce spusese George. *Aproape că te-au identificat. Dacă nu pleci din baraca asta, până mâine la prânz or să pună laba pe tine.*

Și cel mai rău: *Când va fi om în toată firea, va face un ocol și de cinșpe kilometri numa' ca să-ți tragă dracului o flegmă pe mormânt.*

Pentru prima dată, Blaze se simțea de-adevăratelea vânat. Într-un fel, se simțea deja prins... ca o insectă care se zbate într-o pânză din care nu poate scăpa. Replici din filme vechi începură să-i vină în minte. *Aduceți-l viu sau mort. Dacă nu ieși acum, intrăm noi, și intrăm deschizând focul. Sus mâinile, lepră – s-a terminat povestea.*

Se ridică în șezut, lac de sudoare. Se apropia de cinci, trecuse cam o oră de când îl treziseră strigătele copilului. Zorii erau în prag, dar deocamdată la linia orizontului nu se vedea decât o strălucire palid-portocalie. Pe cer, stelele se mișcau pe vechiul lor ax, indiferente la orice.

Dacă nu pleci din baraca asta, până la prânz or să pună laba pe tine.

Dar unde să se ducă?

La drept vorbind, cunoștea răspunsul la această întrebare. Îl cunoștea de câteva zile bune.

Se ridică și se îmbrăcă repede, cu mișcări smucite: izmene izotermice, cămașă de lână, două perechi de șosete, Levi's, bocanci. Copilul încă dormea și Blaze avu timp doar să-i arunce o privire. Scoase pungi de hârtie de sub chiuvetă și începu să le umple cu scutece, biberoane Playtex Nurser, cutii cu lapte.

Când pungile se umplură, le duse afară la Mustangul parcat lângă Fordul furat. De la portbagajul Mustangului măcar avea cheia, așa că puse pungile acolo. Alergă cât îl țineau picioarele. Acum, că se hotărâse să plece, panica îi încingea călcâiele.

Luă altă pungă și o umplu cu hăinuțele lui Joe. Plie masa de schimbat și o luă și pe ea, gândind incoerent că lui Joe îi va plăcea să o aibă într-un loc nou, pentru că se obișnuise cu ea. Portbagajul Mustangului era mic, dar după ce mută câteva pungi pe bancheta din spate, reuși să îndese în el masa de schimbat. Leagănul putea să stea și el pe bancheta din spate, își spunea. Piureurile pentru sugari puteau să stea în locul pentru picioare al pasagerului, cu câteva pături pentru bebeluși aruncate deasupra. Lui Joe începeau să-i placă tare mult piureurile, le înfuleca fără să stea pe gânduri.

Mai făcu un drum, după care porni Mustangul și deschise radiatorul pentru a încălzi aerul din mașină. Era cinci treizeci. Lumina zilei se apropia. Stelele păliseră; acum, doar luceafărul strălucea cu putere.

Întors în casă, Blaze îl ridică pe Joe din leagăn și îl puse în pătuț. Copilul gânguri, dar nu se trezi. Blaze duse leagănul la mașină.

Se întoarse înăuntru și se uită debusolat în jur. Luă radioul de pe pervaz, îl scoase din priză, înfășură cablul în jurul lui și-l puse pe masă. În dormitor, scoase de sub pat vechea lui valiză maro – scâlciată și zgâriată atât de tare, încât era albă la colțuri. Își aruncă în ea toate hainele, claie peste grămadă. Deasupra lor puse două reviste deocheate și câteva benzi desenate. Duse valiza și radioul la mașina în care aproape nu mai era loc. După aceea se întoarse în casă pentru ultima dată.

Întinse o pătură, îl așeză pe Joe în ea și îl înfășură. Ghemotocul îl culcuși înăuntrul jachetei sale. Apoi trase de fermoar în sus. Joe era treaz acum. Se uita afară din coconul lui ca un gerbil.

Blaze îl duse la mașină, urcă la volan și-l așeză pe scaunul din dreapta.

– Ei, să nu te rostogolești acolo, țâcă, zise el.

Joe zâmbi și își trase imediat pătura peste cap. Blaze chicoti ușor, pufnind pe nas, și în clipa aceea se văzu punând perna peste fața copilașului. Îl trecu un fior.

Ieși cu spatele din șopron, întoarse mașina și porni încet pe alee în jos... și chiar dacă n-o știa, scăpă la mustață, cu un avans de mai puțin de două ore, de un cordon al poliției care avea să instituie filtre pe toate drumurile din zonă.

Folosi drumuri lăturalnice și secundare pentru a ocoli Portlandul și suburbiile lui. Huruitul molcom al motorului și zbârnâitul radiatorului îl trimiseră pe Joe în lumea viselor aproape imediat. Blaze acordă radioul pe postul lui preferat de muzică country, care începea să emită la răsărit. Ascultă scriptura de dimineață, apoi buletinul fermierului, apoi un editorial de dreapta, de la Freedom Line din Houston, care ar fi iscat din partea lui George un potop de sudalme. Într-un sfârșit, începură știrile.

– Operațiunile de căutare a răpitorilor lui Joseph Gerard al IV-lea continuă, zise pe un ton grav crainicul, și e posibil să fi apărut cel puțin un element nou.

Blaze ciuli urechile.

– O sursă apropiată investigației susține că la Autoritatea Poștală Portland a sosit azi-noapte o posibilă cerere de răscumpărare. Plicul a fost trimis direct cu mașina la domiciliul Gerard. Nici autoritățile locale, nici agentul FBI însărcinat cu derularea acestei anchete, Albert Sterling, nu au vrut să facă vreun comentariu.

Blaze nu dădu atenție acelei părți. Familia Gerard primise scrisoarea, asta era o veste bună. Data viitoare va trebui să le telefoneze. Oricum, nu-și amintise

să ia vreun ziar sau plicuri sau ceva din care să facă pastă. Și un telefon era întotdeauna de preferat. Era mai rapid.

– Iar acum datele meteo. Se așteaptă ca frontul de presiune atmosferică joasă de deasupra zonei nordice a statului New York să-și schimbe direcția spre est și să aducă în statul New England cel mai puternic viscol al sezonului. Serviciul Național de Meteorologie a lansat avertizări de viscol, iar ninsoarea ar putea începe chiar de astăzi, de la prânz.

Blaze viră pe Route 136, apoi, după trei kilometri, ieși pe Stinkpine Road. Când trecu pe lângă iazul – acum înghețat – unde el și Johnny priviseră odată castorii cum își clădeau un dig, îl încercă o neclară, dar puternică senzație de *déjà-vu*. Acolo era casa de fermă abandonată în care el și Johnny și un puști cu alură de italian intraseră cu forța. Într-un dulap găsiseră un teanc de cutii de pantofi. Într-una erau poze deocheate – bărbați și femei care făceau de toate, femei și femei, chiar și una cu o femeie și un cal sau măgar – și le priviseră toată după-amiaza animați de sentimente care treceau de la uimire la poftă trupească la dezgust. Blaze nu-și amintea numele adevărat al puștiului cu alură de italian, doar că toți îl strigau Toe-Jam.

După un kilometru, când ajunse la bifurcație, Blaze viră la dreapta și intră pe un drumeag plin de hârtoape care fusese curățat de zăpadă în dorul lelii (și pe o fâșie îngustă), apoi lăsat de izbeliște să se înzăpezească la loc. După o jumătate de kilometru, după o curbă pe care băieții o numeau Curbura Iubitei (Blaze știuse de ce mai demult, dar acum îi scăpa), ajunse la un lanț întins de-a latul drumului. Coborî, se duse la el și, cu o mișcare ușoară, scoase lacătul ruginit din belciug. Mai fusese acolo înainte, și atunci trebuise să tragă de câteva ori bine ca să forțeze mecanismul învechit al lacătului.

Acum, puse lanțul jos și scrută drumul dincolo de el. Nu fusese curățat de zăpadă de la ultima furtună încoace, dar credea că Mustangul se va descurca bine dacă mai întâi va da în spate și va prinde puțin viteză. Se va întoarce mai târziu să întindă lanțul la loc de-a curmezișul drumului; n-o făcea pentru prima dată. Locul acela îl atrăgea.

Îmbucurător era și faptul că se apropia o ninsoare și zăpada avea să-i acopere urmele.

Se lăsă cu toată greutatea în scaunul șoferului, băgă schimbătorul în marșarier și se dădu în spate o sută de metri. Scoase la liber și apăsă pedala de accelerație. Mustangul făcu precum animalul căruia-i purta numele. Motorul

hurui și acul turometrului instalat de proprietar ajunse în porțiunea roșie, așa că Blaze introduse maneta într-a doua cu latul palmei, spunându-și că va putea schimba într-a-ntâia dacă poneiul acela mic începea să obosească.

Ajunse la zăpadă. Mustangul încercă să derapeze, dar el răsuci de volan și botul mic al mașinii reveni pe linie dreaptă. Conducea ca un om într-o amintire care este pe jumătate vis, bizuindu-se pe visul acela ca să nu intre în șanțurile ascunse pe marginile drumului, unde Mustangul ar fi rămas împotmolit. Zăpada sărea în evantaie de ambele părți ale mașinii în viteză. Ciorile se ridicau de pe ramurile pinilor și zburau spre cerul alb ca spuma laptelui.

Ajunse pe culmea primului deal. Dincolo de el, drumul cotea la stânga. Mașina încercă să derapeze iar, dar Blaze o controlă încă o dată, abia-abia; un moment, volanul se răsuci singur sub mâinile lui, dar apoi, când roțile își recâștigară cât de cât aderența, Blaze reuși să-l stăpânească. Zăpada sări în sus și acoperi parbrizul. El acționă ștergătoarele, însă pentru o clipă conduse orbește, râzând de groază și veselie. Când parbrizul se curăță la loc, văzu poarta principală drept în față. Era închisă, dar era prea târziu ca să mai facă altceva decât să pună mâna pe pieptul copilului, pentru a-l ține în loc, și să se roage. Mustangul înainta cu șaizeci la oră și era afundat în zăpadă până la șasiu. Se auzi un zdrăngănit urât care zdruncină caroseria și fără-ndoială dereglă pentru totdeauna direcția mașinii. Scândurile se rupseră și zburară în aer. Mustangul baleie... se roti... se opri.

Blaze întinse mâna să pornească iar motorul, dar mâna ezită și-i căzu în poală.

Acolo, în fața lui, se înălța amenințător Leagănul Hetton: trei niveluri de cărămidă înnegrită de funingine. Se uită crucit la ferestrele bătute în scânduri. Așa arăta și data trecută când venise acolo. Amintiri vechi se treziră, căpătară culoare, începură să miște. John Cheltzman făcând temele în locul lui. Legea aflând. Portmoneul descoperit. Nopțile lungi petrecute făcând planuri pentru cum să cheltuiască banii din portmoneu, șoptind între paturi după ora stingerii. Mirosul de petrosin și cretă. Imaginile amenințătoare de pe pereți, cu ochi care păreau că te urmăresc.

Pe ușă erau două inscripții. Una spunea: TRECEREA INTERZISĂ PRIN ORDINUL ȘERIFULUI, ȚINUTUL CUMBERLAND. Cealaltă zicea: DE VÂNZARE SAU ÎNCHIRIERE. VIZITAȚI SAU SUNAȚI AGENT IMOBILIAR GERALD CLUTTERBUCK, CASTLE ROCK, MAINE.

Blaze porni Mustangul, schimbă în prima viteză și înaintă încet. Roțile încercau întruna să devieze de la curs și el trebui să țină volanul către stânga pentru a menține direcția, însă mașina era în continuare docilă și el reuși să-și croiască încet drum pe partea estică a clădirii principale. Între ea și magazia lungă și joasă de alături era un spațiu îngust. Conduse Mustangul acolo, apăsând pedala de accelerație până la podea pentru a-l ține în mișcare. Când opri motorul se lăsă o tăcere asurzitoare. Nu trebuia să-i spună nimeni că Mustangul își încheiase perioada de funcționare, cel puțin în ceea ce-l privea pe el; avea să rămână acolo până la primăvară.

Blaze tremură, deși nu era frig în mașină. Simțea că venise acasă.

Definitiv.

Forță ușa din spate și-l duse pe Joe înăuntru, înfășurat bine în trei păturele de-ale lui. Înăuntru părea să fie mai frig decât afară. Părea că frigul se instalase chiar în măduva clădirii.

Îl duse pe copil sus, în biroul lui Martin Coslaw. Numele fusese răzuit de pe panoul de sticlă jivrată și încăperea era o cutie goale. Nu se mai simțea deloc prezența Legii acolo. Blaze încercă să-și aducă aminte cine venise după el și nu reuși. El era plecat pe atunci, în orice caz. Plecat la North Windham, unde ajungeau băieții cei răi.

Îl puse pe Joe pe jos și începu să colinde clădirea. Mai erau câteva pupitre, câteva bucăți de lemn risipite, câteva hârtii mototolite. Culese un braț plin, se înapoie cu ele în birou și clădi focul în șemineul minuscul încastrat în perete. Când flăcările ardeau mulțumitor, iar el se asigurase că hornul avea tragere, se întoarse la Mustang și începu să descarce.

Până la prânz, totul era pus în ordine. Copilul era în leagăn și continua să doarmă (deși dădea semne că ar vrea să se trezească). Scutecele și piureul lui erau aranjate frumos pe rafturi. Blaze găsise un scaun pentru el și întinsese două pături în colț, în chip de pat. În încăpere era puțin mai cald, însă tot se mai simțea răcoarea. Frigul ieșea din pereți și sufla pe sub ușă. Va trebui să țină copilul înfășurat bine de tot.

Blaze își trase jacheta pe umeri și ieși din cameră, mai întâi pe drum în jos până la lanț. Îl întinse la loc și îl bucură să vadă că lacătul, deși stricat, încă se închidea. Trebuia să dai de-a dreptul cu nasul de el ca să vezi că ceva nu

era în regulă. Apoi făcu cale întoarsă spre poarta principală distrusă. Acolo, propti în picioare bucățile mai mari cât de bine putu. Arăta de toată jalea, dar măcar când înfipse bucățile în zăpadă cât de adânc reuși (transpira abundent deja), acestea rămaseră drepte. Și la naiba – dacă cineva se apropia atât de tare, oricum dăduse de dracu'. Era el prost, dar nici chiar *atât* de prost.

Când se întoarse, Joe era treaz și urla cât îl țineau plămânii. Asta nu-l mai îngrozea pe Blaze ca la început. Îl îmbrăcă în hăinuța lui (verde – și frumușică), apoi îl așeză pe podea, să se fâțâie cât poftea. Cât timp Joe încercă să meargă de-a bușilea, Blaze desfăcu un borcănaș cu carne de vită. Nu reuși să găsească lingura aia afurisită – probabil că avea să dea peste ea până la urmă, așa se întâmpla cu majoritatea lucrurilor – așa că-i dădu copilului să mănânce de pe buricul degetului său. Îl bucură să descopere că lui Joe îi mai ieșise un dinte în cursul nopții. Cu acesta, avea deja trei.

– Scuze că e rece, zise Blaze. O să găsim noi o soluție, bine?

Lui Joe nu-i păsa că mâncarea era rece. O înfulecă pe nerăsuflate. Apoi, după ce termină, începu să plângă din cauza durerilor de burtă. Blaze știu că asta era; știa acum să facă diferența între plânsul din cauza durerilor de burtă, cel din cauza dințișorilor și cel din cauza oboselii. Îl puse pe Joe pe umăr și îl plimbă prin cameră, frecându-l pe spate și cântându-i. Joe începu atunci să și tremure, așa că Blaze îl înfășură într-o pătură și-i trase colțul peste cap ca o glugă.

Urcă la etajul al doilea și intră în Sala 7, unde el și Martin Coslaw se întâlniseră prima dată la cursul de aritmetică. Rămăseseră trei pupitre, puse unul peste altul în colț. Pe cel de deasupra, ascunse bine în încâlceala de graffiti mai noi (inimi, organe sexuale masculine și feminine, îndemnuri la supt și aplecat în față), văzu inițialele CB crestate de mâna lui cu majuscule groase.

Cu un aer de uimire, își dădu jos mănușa și urmări cu degetele acele crestături vechi. Un băiat pe care abia și-l amintea fusese acolo înaintea lui. Era incredibil. Și, într-un fel ciudat care îl ducea cu gândul la păsări singure pe fire de telefon, trist. Crestăturile erau vechi, marginile lor – netezite de trecerea timpului. Lemnul le acceptase, le adoptase ca parte din sine.

I se păru că aude un chicot în spate și se întoarse pe călcâie.

– George?

Niciun răspuns. Cuvântul se transformă într-un ecou care se întoarse la urechile lui. Parcă batjocoritor. Părea să spună că milionul de dolari nu există,

ci doar sala aceea. Sala în care el fusese făcut de rușine și speriat. Sala în care el nu putuse să învețe.

Joe se mișcă pe umărul lui și strănută. Avea nasul roșu. Începu să plângă. Sunetul era fragil în clădirea friguroasă și goală. Cărămizile jilave păreau să-l absoarbă.

– Șșș, îl alină Blaze. E bine, nu plânge. Sunt aici. E bine. Ești bine. Sunt bine.

Copilul tremura din nou și Blaze hotărî să-l ducă înapoi în biroul Legii. Voia să-l pună în leagănul lui, lângă șemineu. Și să-l mai acopere cu o pătură.

– E în ordine, scumpule. E bine. Totul e bine.

Dar Joe continuă să plângă până la epuizare și, nu mult după aceea, afară începu să ningă abundent.

18

În vara de după aventura lor bostoniană, Blaze și Johnny Cheltzman merseră la strâns de afine cu câțiva băieți de la Leagănul Hetton. Omul care îi angajase, Harry Bluenote, era dintr-o bucată. Nu în sensul acela disprețuitor în care Blaze avea mai târziu să-l audă pe George că folosește expresia, ci în cea mai bună tradiție a lordului Bade-Powell[1]. Deținea o plantație de afine întinsă pe o suprafață de cincizeci de acri, în West Harlow, pe care o incendia o dată la două primăveri. În fiecare iulie, angaja o echipă formată din două duzini de tineri fără căpătâi pentru a strânge roadele. Din asta, el nu se alegea cu altceva decât cu puținii bani pe care îi câștiga orice mic fermier de pe urma vânzării directe a recoltei. Ar fi putut să angajeze băieți de la Leagănul Hetton și fete de la Casa Wiscassett pentru Fete cu Probleme și să le dea trei cenți pe sticla de un litru; aceștia ar fi luat banii și s-ar fi considerat norocoși că stăteau afară, la aer curat. În schimb, el le dădea șapte, atât cât cereau și primeau copiii din zonă. Banii pentru transportul cu autobuzul îi scotea din propriul buzunar.

Era un yankeu bătrân înalt, deșirat, cu riduri adânci pe față și ochi deschiși la culoare. Dacă te uitai prea mult în ochii lui, ajungeai să te convingi că

[1] Lord Bade-Powell (1857–1941) – locotenent-general în Armata Britanică, scriitor și fondator al Mișcării Cercetașilor (n. tr.).

omul era nebun. Nu făcea parte din Grange sau altă asociație a fermierilor. Oricum, acestea nu l-ar fi acceptat. Pe el, un om care angaja infractori la culesul afinelor. Și *chiar* erau infractori, fir-ar să fie, că aveau șaisprezece sau șaizeci și unu de ani. Când veneau într-un orășel liniștit, liniștiții lui locuitori simțeau că trebuie să-și încuie ușile. Trebuiau să fie cu ochii în patru la adolescenții aceia ciudați care hoinăreau pe drumuri. Băieți *și* fete. Dacă-i puneai pe toți într-o oală – băieți infractori și fete infractoare – rezultatul nu era cu nimic mai bun decât Sodoma și Gomora. Toți spuneau asta. Nu era normal. Mai ales când încercai să-ți crești propriii copii în ideea binelui.

Sezonul ținea din a doua săptămână a lunii iulie până în a treia sau a patra din august. Bluenote construise zece barăci pe malul râului Royal, care trecea chiar prin mijlocul proprietății lui. Erau șase barăci pentru băieți și, grupate la mică distanță, patru pentru fete. Datorită amplasării lor de-a lungul cursului râului, cartierul băieților era numit Riffle Cabins, iar al fetelor Bend Cabins.[1] Unul dintre fiii lui Bluenote – Douglas – stătea cu băieții. În fiecare iunie, Bluenote căuta să angajeze o femeie care să stea la Bend Cabins, cineva care putea îndeplini dublul rol de „mamă în tabără" și bucătăreasă. O plătea bine, bani pe care îi scotea tot din propriul buzunar.

Scandalosul aranjament fu adus în discuție la o întâlnire a consiliului orășenesc dintr-un an, când o coaliție din Southwest Bend încercă să forțeze recalcularea impozitelor asupra proprietății Bluenote. Ideea părea a fi aceea de a-i reduce din profit destul cât să-i sufoce stângistele programe de întrajutorare a săracilor.

Bluenote nu spuse nimic până la încheierea dezbaterii. Dougie, fiul lui, și doi sau trei prieteni din partea lui de oraș îi ținuseră cu îndârjire partea. Apoi, tocmai când domnul președinte se pregătea să anunțe închiderea discuției, Bluenote se ridică și ceru să i se dea cuvântul. Care i se dădu. Fără tragere de inimă.

El spuse:

– Nici măcar unuia dintre voi nu i-a dispărut ceva în timpul culesului de afine. Nu s-a produs nici măcar un singur furt de mașină sau spargere sau incendiu de hambar. Nu s-a furat nici măcar o lingură de supă. Vreau doar să le arăt copiilor ăstora care sunt beneficiile unui comportament onest. Ce vor face după aia depinde numai de ei. N-ați fost niciunul la ananghie vreodată

[1] *Riffle* – „vad", *bend* – „cotitură" (n. tr.)

și ați avut nevoie de-o mână de ajutor? N-am să vă întreb cum puteți fi în favoarea acestei hotărâri și totuși să vă numiți creștini, pentru că unul dintre voi îmi va răspunde cu duhul blândeții ceva din ceea ce eu numesc Biblia Așa-Cum-O-Vreau-Eu. Dar, Iisuse Doamne! Cum puteți citi parabola Bunului Samaritean duminica și apoi, luni seara, să spuneți că sunteți în favoarea acestei hotărâri?

La aceasta, Beatrice McCafferty explodă. Ridicându-se anevoie din scaunul ei pliant (care poate că scoase și un scârțâit de recunoștință) și fără a aștepta măcar o înclinare din cap din partea domnului președinte pentru a lua cuvântul, trompetă:

– Bine, dacă e pe-așa! *Hâța-hâța!* Vrei să ne spui cu toată seninătatea, Harry Bluenote, că între băieții din grupul ăla de barăci și fetele din celălalt n-a fo' niciodată nimic? Se uită în jur cu o încruntare fioroasă. Mă întreb dacă domnul Bluenote nu s-a născut ieri. Mă întreb ce crede el că se întâmplă la adăpostul nopții, dacă nu-i vorba de jafuri sau incendieri de hambare.

Harry Bluenote nu se așeză în timpul acestei tirade. Rămase în picioare în celălalt capăt al sălii de consiliu cu degetele mari agățate la bretele. Fața lui avea culoarea arămie și prăfoasă a feței oricărui fermier. Ochii lui ciudați, albicioși, poate că aveau colțurile coborâte puțintel a amuzament. Sau poate că nu. Când fu sigur că femeia terminase, că-și zisese pasul până la capăt, vorbi cu calm și monoton:

– N-am tras niciodată cu ochiul, Beatrice, da-s absolut sigur că nu e vorba de violuri.

Și cu aceasta, chestiunea a fost „întreruptă cu intenția de-a fi reluată altă dată". Ceea ce în nordul New Englandului este un fel politicos de-a spune că nu va fi reluată niciodată.

John Cheltzman și ceilalți băieți de la Leagănul Hetton au fost de la început entuziasmați de această excursie, însă Blaze avea unele îndoieli. Când era vorba de „muncă în aer liber", își amintea mult prea bine de soții Bowie.

Toe-Jam nu mai înceta să vorbească despre cum va găsi el o fată cu care „să se dea în bărci". Blaze nu credea că el, unul, va trebui să-și facă mult timp probleme în privința asta. Încă se mai gândea la Marjorie Thurlow, dar ce rost avea să se gândească la celelalte? Fetelor le plăceau băieții duri, cei care le puteau juca pe degete cum făceau tipii din filme.

Pe lângă asta, fetele îl înspăimântau. Îi ajungea să se ducă la toaletă, la Leagănul Hetton, cu preaadoratul exemplar *Girl Digest* al lui Toe-Jam și să se masturbeze. Asta îl calma atunci când nu-și găsea astâmpărul. Din câte își putuse da seama din discuțiile celorlalți băieți, senzația pe care o trăiai când te masturbai și senzația pe care o trăiai când ți-o băgai erau cam una și aceeași, iar masturbarea avea un avantaj de netăgăduit: o puteai face de patru sau cinci ori pe zi.

La cincisprezece ani, Blaze nu mai avea mult de crescut. Avea unu nouăzeci și opt în înălțime și sfoara pe care John i-o întinsese într-o zi de la un umăr la celălalt măsura șaptezeci și unu de centimetri. Avea părul castaniu, aspru, des și unsuros. Palmele lui erau două scatoalce, care măsurau treizeci de centimetri de la degetul mare la cel mic, atunci când răschira degetele. Ochii lui erau verzi ca sticla, scânteietori și răpitori – deloc ochii unui prostovan. Îi făcea pe ceilalți băieți să pară niște pigmei, și totuși aceștia îl tachinau cu o ușurință imprudentă. Îl acceptaseră pe John Cheltzman – cunoscut acum ca JC sau Jeepers Cripe – drept totemul personal al lui Blaze, și datorită aventurii lor în Boston amândoi deveniseră eroi populari în cadrul societății închise de la Leagănul Hetton. Blaze dobândise un loc chiar mai special. Oricine văzuse vreodată copilași strânși grămadă în jurul unui Saint Bernard știa care era acela.

Când ajunseră la ferma Bluenote, Dougie Bluenote îi aștepta ca să îi ducă la barăci. Le spuse că vor locui la Riffle Cabins în vara aceea alături de alți șase băieți de la centrul de detenție South Portland. Auzind această veste, băieții strânseră din buze. Cei de la South Portland erau cunoscuți ca bătăuși de prim rang.

Blaze era în Baraca 3 cu John și Toe-Jam. John slăbise de la excursia în Boston încoace. Reumatismul lui articular acut fusese diagnosticat de doctorul de la leagăn (un bășinos bătrân care fuma Camel și pe care îl chema Donald Hough) drept o simplă gripă severă. Diagnosticul acesta avea să-l ducă pe John în mormânt, însă abia un an mai târziu.

– Iată baraca voastră, zise Doug Bluenote. Avea fața de fermier a tatălui său, însă nu și ochii deschiși la culoare ai acestuia. Aici au locuit mulți băieți înaintea voastră. Dacă vă place, aveți grijă de ea, ca să o mai poartă folosi mulți alții după voi. Dacă se face frig noaptea, aveți o sobă cu lemne, da' probabil că nu va fi. Sunt patru paturi, așa că puteți alege. Dacă mai aducem un băiat, va sta în patul rămas. Aveți o plită pentru încălzit mâncarea și cafeaua.

Înainte să plecați dimineața, nu uitați să o scoateți din priză. La fel, nu uitați de ea seara, înainte de culcare. Sunt scrumiere. Acolo vă lăsați chiștoacele. Nu pe podea. Nu în curte. E interzis să beți și să jucați pocher. Dacă eu sau tata vă prindem bând sau jucând pocher, s-a zis cu voi. Nu aveți a doua șansă. Micul dejun la șase, în casa mare. La prânz primiți dejunul și-l veți mânca uite-acolo. Flutură din mână în direcția câmpurilor de afine. Cina la șase, în casa mare. Începeți culesul mâine la șapte. Vă doresc o zi bună, domnilor.

După ce plecă, ei își vârâră nasul peste tot. Nu era un loc urât. Soba era un model Invincible vechi, cu cuptor olandez. Paturile erau toate pe podea – pentru prima dată după ani de zile nu aveau să stea unul peste celălalt, ca monedele într-un fișic. Pe lângă bucătărie și cele două dormitoare, era și o cameră de zi destul de mare. Aveau și o bibliotecă făcută dintr-o ladă de portocale Pomona. Conținea Biblia, un manual de sex pentru tineri, *Zece nopți într-o sală de bal* și *Pe aripile vântului.* Pe podea era un covor de iută spălăcit. Podeaua în sine era din scânduri, foarte diferită de cele din gresie și lemn lăcuit de la Leagănul Hetton. Când călcai pe ele, scândurile bocăneau.

Cât timp ceilalți își făcură patul, Blaze ieși pe verandă ca să vadă râul. Râul era acolo. În acel loc al cursului său, trecea printr-o depresiune ușoară, dar nu mult în amonte auzea vuietul ademenitor al apei curgând peste praguri. Arbori noduroși, stejari și sălcii, se aplecau peste apă ca pentru a-și vedea reflexia. Libelule și țânțari zburau la suprafața ei, uneori atingând-o. De departe venea zumzet aspru de cicade.

Blaze simți că ceva se desprinde în el.

Se așeză pe ultima treaptă a verandei. După un timp, John ieși și se așeză lângă el.

– Unde-i Toe? întrebă Blaze.

– Citește cartea despre sex. Caută poze.

– A găsit vreuna?

– Nu încă.

Rămaseră tăcuți o vreme.

– Blaze?

– Da?

– Nu-i așa de rău, nu?

– Nu.

Dar lui tot îi amintea de familia Bowie.

La cinci treizeci, coborâră la casa mare. Cărarea urma cursul râului și-i aduse în scurt timp la Bend Cabins, unde șase fete stăteau laolaltă.

Băieții de la Hetton și bătăușii de la South Portland își văzură mai departe de drum, ca și când ar fi stat toată ziua bună ziua în preajma fetelor – fete cu *sâni*. Fetele li se alăturară, unele dându-se cu ruj în timp ce sporovăiau între ele, ca și când prezența băieților – băieți cu *început de barbă* – ar fi fost ceva la fel de comun ca omorâtul mușchilor. Una sau două purtau ciorapi de damă; celelalte purtau șosete. Șosetele erau toate pliate în exact aceeași poziție pe glezne. Toate cusururile fețelor fuseseră acoperite cu fond de ten – în unele cazuri aplicat gros ca glazura pe o brioșă. O fată, spre invidia necuprinsă a celorlalte, purta fard de pleoape verde. Toate stăpâneau la perfecție genul de mers cu unduiri din șold pe care John Cheltzman îl botează mai târziu Pas de Cămilă.

Unul dintre bătăușii de la South Portland horcăi și scuipă. Apoi rupse un fir de lucernă și îl vârî între dinți. Ceilalți băieți priviră aceasta cu atenție și încercară să se gândească la ceva – *orice* – ce ei înșiși să facă pentru a-și demonstra nonșalanța în preajma sexului slab. Majoritatea se mulțumiră să horcăie și să scuipe. Unii, mai originali, își îndesară mâinile în buzunarele de la spate. Alții făcură și una, și alta.

Băieții de la South Portland aveau probabil un avantaj față de băieții de la Hetton; în privința fetelor, la oraș găseai mai multe. Poate că mamele băieților de la South Portland erau bețive, narcomane și prostituate pe zece dolari, iar surorile lor făceau felații pe doi dolari, însă bătăușii, în majoritatea cazurilor cel puțin, înțelegeau *ideea* de fete.

Băieții de la Hetton trăiau într-o societate aproape exclusiv masculină. Educația lor sexuală consta în lecții ținute ocazional de fețe bisericești din zonă. Majoritatea acelor preoți de țară îi învățau pe băieți că masturbarea îți fură mințile și că printre riscurile contactului sexual se numără acela al penisului care se înnegrește și începe să pută. Mai aveau la dispoziție și revistele deocheate ale lui Toe-Jam (*Girl Digest*, cea din urmă și mai bună). Ideea despre conversația cu o fată o deprinseseră din filme. Despre contactul sexual propriu-zis nu aveau nicio idee, pentru că – după cum Toe observase cu tristețe într-un rând – futaiuri nu se văd decât în filmele franțuzești. Singurul film franțuzesc pe care îl văzuseră vreodată era *Filiera franceză.*

Așa se face că drumul de la Bend Cabins până la casa mare fu parcurs, în bună parte, într-o tăcere încordată (dar nu și încruntată). Dacă nu i-ar fi preocupat

atât de tare străduania de a face față noii situații, poate că l-ar fi învrednicit cu o privire pe Dougie Bluenote, care încerca din răsputeri să nu râdă.

Când intrară, Harry Bluenote stătea sprijinit de ușa sălii de mese. Băieți și fete deopotrivă se holbară la tablourile de pe pereți (Currier & Ives, N.C. Wyeth), la mobilierul vechi și primitor, la masa lungă cu două bănci, pe una stând scris LUAȚI LOC și pe cealaltă VENIȚI FLĂMÂNZI, PLECAȚI SĂTUI. Mai mult ca la orice se uitară la uriașul portret în ulei de pe peretele estic. Aceea era Marian Bluenote, răposata soție a lui Harry.

Poate că se considerau duri – în unele feluri, chiar erau –, însă în realitate nu erau decât niște copii care abia începeau să înflorească din punct de vedere sexual. Se așezară instinctual în șirurile care le marcaseră toată viața. Bluenote îi lăsă. Apoi strânse mâna fiecăruia, pe măsură ce ei intrau în încăpere. Încuviință curtenitor din cap spre fete, fără a lăsa cumva să se înțeleagă că erau gătite ca niște păpuși de bâlci.

Blaze era ultimul. Era mai înalt decât Bluenote cu cincisprezece centimetri, însă își târșâia picioarele și ținea privirea în podea și își dorea să fie înapoi la Hetton. Era prea greu să facă asta. Era îngrozitor. Avea limba lipită de cerul gurii. Întinse mâna fără să se uite.

Bluenote o strânse.

– Hristoase, da' știu că ești mare. Nu ești făcut pentru cules afine, însă.

Blaze îl privi tâmp.

– Vrei să conduci o camionetă?

Blaze înghiți în sec. I se părea că i se înțepenise ceva în gât.

– Nu știu să conduc, domnule.

– Te învăț eu, spuse Bluenote. Nu-i prea greu. Du-te înăuntru și bucură-te de mâncare.

Blaze se duse. Masa era de mahon. Strălucea ca un luciu de apă. Pe ambele părți, cât era ea de lungă, fuseseră așezate vesela și tacâmurile. Blaze luă loc, simțind că-i era frig și cald. În stânga lui stătea o fată, și asta îi agravă și mai mult confuzia. De câte ori întorcea capul într-acolo, ochii îi cădeau pe umflătura sânilor acesteia. Încercă să se abțină de la asta, dar nu era cu putință. Sânii erau pur și simplu... *acolo*. Ocupau un loc în lume.

Bluenote și mama de tabără îi serviră. Erau tocană de vită și un curcan întreg. Erau un bol uriaș de lemn doldora de salată și trei feluri de sosuri. Erau

un platou cu fasole neagră, unul cu mazăre, unul cu morcovi tăiați rondele. Era un vas ceramic cu piure de cartofi.

După ce toată mâncarea fu adusă și toți erau așezați în fața farfuriilor sclipitoare, tăcerea se lăsă ca o stâncă. Băieții și fetele se uitau la bogăția aceea ca la o nălucă. Undeva se auzi chiorăit de mațe. Sună ca un camion care traversează un pod de scânduri.

– Bine, zise Bluenote. Ședea în capul mesei cu mama de tabără de-a stânga sa. În celălalt capăt stătea fiul lui. Să spunem rugăciunea.

Toți plecară frunțile și așteptară predica.

– Doamne, spuse Bluenote, binecuvântează acești băieți și aceste fete. Și binecuvântează mâncarea aceasta care li se oferă. Amin.

Copiii își aruncară priviri furișe, încercând să decidă dacă nu era cumva o glumă. Sau un truc. Amin însemna că ai voie să mănânci, dar dacă așa era, tocmai auziseră cea mai scurtă rugăciune din istoria lumii.

– Dă-mi tocana de acolo, spuse Bluenote.

Echipa de culegători din vara aceea atacă mâncarea cu voinicie.

A doua zi dimineața, după micul dejun, Bluenote și fiul lui veniră la casa mare cu două camionete Ford. Băieții și fetele urcară în spate și fură transportați la primul câmp de afine. Fetele purtau pantaloni largi în dimineața aceasta. Aveau fețele buhăite de somn și aproape complet nemachiate. Păreau mai tinere, mai fragede.

Începură discuțiile. Stângace la început, dar apoi ceva mai naturale. Când camionetele treceau peste ridicături din teren, toți râdeau. Nu avură loc prezentări formale. Sally Ann Robichaux avea țigări Winston și le oferi celorlalți; până și Blaze, care ședea în celălalt capăt, se alese cu una. Unul dintre bătăușii de la South Portland începu să discute cu Toe-Jam despre reviste cu femei. Se dovedi că băiatul în cauză, Brian Wick, adusese cu el la ferma Bluenote o cărțulie de buzunar intitulată *Fizzy.* Toe recunoscu că auzise lucruri bune despre *Fizzy* și căzură de acord să facă schimb. Fetele izbutiră să ignore asta și, în același timp, să pară tolerante.

Ajunseră. Tufele scunde de afine erau în rod. Harry și Douglas Bluenote coborâră ușițele din spate ale camionetelor și toți săriră jos. Câmpul fusese împărțit pe fâșii cu fanioane din pânză albă care fluturau la capătul unor țăruși scurți. O altă camionetă – mai veche, mai mare – opri lângă ei. Aceasta

avea pereți înalți de pânză. Era condusă de un negru mic pe nume Sonny. Blaze nu-l auzi niciodată pe Sonny rostind vreun cuvânt.

Cei doi Bluenote le dădură tuturor greble mici, cu burduf, pentru cules afine. Doar Blaze nu primi.

– Grebla e gândită pentru a culege doar afinele coapte, spuse Bluenote.

În spatele lui, Sonny scoase din mașină o undiță și un juvelnic. Își trânti o pălărie de pai pe cap și porni pe câmp spre un șir de copaci. Nu se uită îndărăt.

– Dar, continuă Bluenote, ridicând un deget, fiind o invenție umană, nu este perfectă. Mai agață și frunze și afine verzi. Nu vă îngrijorați de asta și nu pierdeți vremea. O să le separăm la hambar. Și voi veți fi de față, deci să nu vă gândiți că vă tăiem din bani. Ați înțeles?

Brian și Toe-Jam, care până la capătul zilei aveau să devină prieteni de nedespărțit, stăteau umăr la umăr, cu brațele încrucișate. Aprobară amândoi din cap.

– Acuma, ca să știți și voi, continuă Bluenote. Ochii lui de-o paloare ciudată scânteiau. Eu iau douăzeci și șase de cenți pe litru. Voi primiți șapte cenți. Pare că aș câștiga nouăsprezece cenți pe litru cu sudoarea frunții voastre, da' nu-i așa. După toate cheltuielile, rămân cu zece cenți pe litru. Cu trei mai mult decât voi. Ăia trei cenți se numesc capitalism. E terenul meu, e profitul meu, voi luați o parte. Repetă: Asta ca să știți și voi. Vreo obiecție?

Nu fură obiecții. Păreau hipnotizați în lumina caldă a soarelui de dimineață.

– Bun așa. Șofer am; ăla ești tu, bătrâne. Am nevoie de-un numărător. Tu, puștiule. Cum te cheamă?

– Ăă, John. John Cheltzman.

– Vino aici.

Îl ajută pe Johnny să urce pe platforma camionetei cu pereți de pânză și-i explică ce era de făcut. Erau stive de găleți din oțel galvanizat. El trebuia să fugă și să-i dea una oricui cerea o găleată. Fiecare găleată goală avea lipită pe ea o fâșie de bandă adezivă albă. Johnny trebuia să scrie numele culegătorului pe fiecare găleată plină. Gălețile pline erau introduse într-un cadru cu despărțitori care le împiedica să se răstoarse în timpul transportului. Mai era și o tablă de scris străveche, prăfuită, pe care să țină totalul.

– Bine, fiule, zise Bluenote. Pune-i să se încoloneze și dă-le gălețile.

John se făcu roșu, își drese vocea și le șopti să se încoloneze. Vă rog. Arăta ca și când s-ar fi așteptat să-i sară toți în cap. În schimb, copiii se aliniară.

Unele fete își legau baticul sau își aruncau gumă de mestecat în gură. John le dădu găleți, după ce scrise numele fiecăruia pe banda adezivă cu majuscule mari, negre. Băieții și fetele își aleseră șirurile și ziua de lucru începu.

Blaze rămase lângă camionetă și așteptă. Simțea în piept o emoție mare, fără formă. Condusul era de ani de zile o ambiție a sa. Era ca și când Bluenote ar fi citit limba secretă a sufletului lui. Asta dacă vorbise serios.

Bluenote veni la el.

– Cum ți se spune, fiule? În afară de „bătrâne"?

– Blaze, uneori. Alteori Clay.

– Bine, Blaze, vino-ncoa'. Bluenote îl duse la cabina camionetei și urcă la volan. Ăsta e un International Harvester cu trei viteze. Asta înseamnă că are trei viteze înainte și una înapoi. Ăsta care iese din podea-i schimbătorul de viteze. Vezi?

Blaze aprobă din cap.

– Ăsta pe care țin picioru' stâng e ambreiajul. Vezi?

Blaze aprobă din cap.

– Îl apeși când vrei să schimbi viteza. După ce ești în viteza dorită, eliberezi ambreiajul. Dacă-l eliberezi prea încet, mașina se îneacă. Dacă-l eliberezi prea repede – dacă-l scapi – verși toate afinele și, pe deasupra, îți trântești toți prietenii în fund. Pentru că mașina o să țâșnească. Înțelegi?

Blaze aprobă din cap. Băieții și fetele avansaseră deja puțin pe primele șiruri. Douglas Bluenote se plimba de la unul la celălalt, arătându-le cum se folosește mai bine grebla ca să nu faci bășici. Le arăta și cum să răsucești încet mâna din încheietură în timp ce trăgeai; în felul ăsta, scăpai de majoritatea frunzelor și rămurelelor.

Bluenote senior hârâi și scuipă.

– Nu te gândi tu la viteze. Pentru început, nu trebuie să te gândești decât la marșarier și prima viteză. Acuma, uită-te aici și-ți arăt unde-s astea.

Blaze se uită. Îi trebuiseră ani de zile să priceapă ceva din adunare și scădere (și ținutul numerelor fusese un mister pentru el până când îi spusese John să se gândească la acest procedeu ca la ținutul morcovilor). Reflexele principale de șofer le deprinse în cursul unei singure dimineți. Gripă motorul camionetei doar de două ori. Bluenote îi spuse mai târziu fiului său că n-a văzut niciodată pe cineva care să învețe atât de repede delicatul echilibru dintre pedala de ambreiaj și cea de accelerație. Lui Blaze i-a spus doar:

– Te descurci bine. Vezi să nu intri cu roțile în tufișuri.

Blaze nu se limită la șofat. Lua și gălețile de la culegători, le ducea la camionetă, i le dădea lui John și ducea înapoi altele goale. Își petrecu toată ziua cu un rânjet neștirbit pe față. Veselia lui fu un virus care-i afectă pe toți.

În jurul orei trei se abătu o vijelie cu fulgere. Copiii se îngrămădiră în spatele camionului cel mare, dând ascultare avertizării lui Bluenote de-a avea naibii grijă unde se așezau.

– Conduc eu înapoi, zise Bluenote, urcând pe treapta ușii. Văzu că lui Blaze îi căzuse fața și rânji. Nu intră zilele-n sac, Blaze, bătrâne, asta vreau să zic.

– Bine. Unde-i Sonny?

– Gătește, răspunse Bluenote scurt, apăsând ambreiajul și băgând în prima viteză. Pește proaspăt, dacă avem noroc; tot tocană, dacă nu avem. Vrei să dai o fugă cu mine în oraș, după cină?

Blaze aprobă din cap, prea entuziasmat pentru a vorbi.

În seara aceea stătu și se uită în tăcere împreună cu Douglas cum Harry Bluenote se târgui cu achizitorul de la Federal Foods Inc. și-și stabili prețul. Douglas conduse spre casă la volanul uneia dintre camionetele Ford de la fermă. Nu vorbi niciunul. Urmărind cum se derula drumul înaintea farurilor, Blaze gândi: Mă duc undeva. Apoi gândi: *Sunt* undeva. Primul gând îl bucură. Al doilea era atât de mare, încât îl făcu să-l podidească lacrimile.

Trecură zile, apoi săptămâni, și totul avea un ritm propriu. Trezirea devreme. Micul dejun copios. Munca până la prânz; prânzul copios pe câmp (umbla vorba că Blaze înfulecase o dată și patru sandviciuri, și nimeni nu-i spuse să n-o facă). Munca până când veneau vijeliile cu fulgere de după-amiază sau până când Sonny suna clopotul mare de alamă care anunța ora cinei, dangăte care răsunau în ziua călduroasă și ușoară ca niște sunete auzite într-un vis luminos.

Bluenote începu să-i dea voie lui Blaze să conducă pe drumuri dosnice până la câmp și înapoi. El conduse cu tot mai multă pricepere, până când atinse un fel de genialitate. Nu răsturnă niciodată vreun recipient din camionetă. După cină, se ducea deseori la Portland cu Harry și Douglas și asista cum Harry se târguia cu diverși cumpărători.

Iulie dispăru acolo unde dispar lunile care se termină. Apoi jumătate din august. În scurt timp, vara avea să se încheie. Gândul acesta îl întrista pe

Blaze. În curând, din nou la Leagănul Hetton. Apoi iarna. Blaze abia îndura gândul unei noi ierni la Hetton.

Nici prin gând nu-i trecea cât de tare începuse să-i placă lui Harry Bluenote de el. Huiduma era un pacifist convins și culesul nu decursese niciodată atât de bine. Izbucnise doar o bătaie cu pumnii. De obicei erau cel puțin șase. Un băiat pe nume Henry Gillette îl acuzase pe unul dintre băieții de la South Portland că a trișat la black-jack (teoretic, altceva decât pocher). Blaze îl ridicase pur și simplu pe Gillette de guler și-l aruncase cât colo. Apoi îl făcuse pe celălalt să-i dea banii înapoi lui Gillette.

Apoi, în a treia săptămână din august, cireașa de pe tort. Blaze își pierdu virginitatea.

Numele fetei era Anne Bradstay. Ajunsese la Pittsfield pentru incendiere. Ea și iubitul ei arseseră șase depozite de cartofi între Presque Isle și Mars Hill înainte să fie prinși. Spuseră că au făcut-o pentru că altceva nu le-a venit în gând. A fost distractiv să le vadă cum ard. Anne spuse că întotdeauna Curtis o suna și-i spunea „Hai să mergem la un grătar", și mergeau. Judecătorul – care pierduse un fiu de vârsta lui Curtis Prebble în Coreea – nu le putuse înțelege plictisul și nici nu putuse empatiza cu ei. Pe băiat îl condamnase la șase ani de închisoare la penitenciarul statal Shawshank.

Anne primise un an în ceea ce fetele numeau Fabrica de Tampoane din Pittsfield. N-o deranja cu adevărat. Tatăl ei vitreg o dezvirginase la vârsta de treisprezece ani, iar fratele ei mai mare o bătea la beție, adică deseori. După așa ceva, Pittsfield era o vacanță.

Nu era o fată chinuită cu suflet de aur, ci doar o fată chinuită. Nu era rea, dar era strângătoare, i se lipeau ochii de orice lucru sclipitor. Toe, Brian Wick și alți doi băieți de la South Portland își uniră resursele și îi oferiră lui Anne patru dolari ca să se culce cu Blaze. Nu-i mâna alt motiv în afara curiozității. Nu-l anunță nimeni pe John Cheltzman – se temeau că-i va spune lui Blaze, sau chiar lui Doug Bluenote –, dar toți din tabără știau.

O dată pe noapte, cineva de la barăcile băieților se ducea la fântâna de pe drumul către casa mare cu două găleți – una pentru băut, una pentru spălat. În noaptea cu pricina era rândul lui Toe-Jam, dar el spuse că avea diaree și-i oferi lui Blaze un sfert de dolar ca să se ducă în locul lui.

– Naa, nu-i nevoie, mă duc pe gratis, spuse Blaze și luă gălețile.

Toe zâmbi pe sub mustață, bucuros că economisise douăzeci și cinci de cenți, și se duse să-l anunțe pe Brian, prietenul lui.

Era o noapte întunecată și înmiresmată. Luna era portocalie, tocmai răsărită. Blaze călca sigur de el, fără a se gândi la ceva anume. Gălețile se loveau între ele. Când pe umăr îi căzu o mână ușoară, el nu tresări.

– Pot să te însoțesc? întrebă Anne. Ridică la lumină gălețile ei.

– Sigur, spuse Blaze. Apoi limba i se lipi de cerul gurii și începu să roșească în obraji.

Merseră umăr la umăr către fântână. Anne fluieră încet printre dinții stricați.

Când ajunseră, Blaze dădu scândurile la o parte. Fântâna era adâncă doar de șase metri, dar dacă aruncai o piatră în gâtlejul ei de rocă, auzeai un plescăit misterios, cavernos. Timoftică și trandafiri sălbatici creșteau luxuriant de jur împrejurul gurii ei de ciment. Locul era înconjurat de șase stejari bătrâni, ca niște santinele. Luna trăgea cu ochiul printre ramurile unuia, aruncând licăriri palide.

– Pot să-ți ridic apă? întrebă Blaze. Îi ardeau urechile.

– Da? Ar fi frumos din partea ta.

– Sigur, spuse el, rânjind tâmp. Sigur c-ar fi. Se gândi la Margie Thurlow, deși fata din fața lui nu semăna deloc cu ea.

De inelul încastrat în ciment era legată o bucată de frânghie albită de soare. Blaze legă capătul ei liber de una dintre găleți, după care aruncă găleata în fântână. Se auzi un plescăit. Apoi așteptară să se umple.

Anne Bradstay nu era expertă în arta seducției. Puse mâna pe prohabul jeanșilor lui Blaze și-l strânse de penis.

– Hei! zise el surprins.

– Îmi place de tine, spuse ea. Ce zici dacă mi-o tragi? Vrei?

Blaze se uită la ea, mut de uimire... deși, în mâna ei, o parte a lui începea acum să vorbească o limbă străveche. Fata purta o rochie lungă, dar o ridicase pentru a-și arăta coapsele. Era uscățivă, însă lumina lunii îi înfrumusețea chipul. Umbrele i-l înfrumusețau și mai tare.

O sărută cu neîndemânare, încolăcindu-și brațele pe după ea.

– Iisuse, da' știu că ești tare ca fierul! zise ea, icnind după aer și strângându-l de mădular și mai tare. Ia-o ușurel, bine?

– Sigur, zise Blaze și o ridică în brațe. O așeză în timoftică. Se desfăcu la catarama curelei. Nu știu nimic despre asta.

Anne zâmbi, nu fără amărăciune.

– E ușor, spuse ea. Își trase rochia deasupra șoldurilor. Nu purta chiloți. La lumina lunii, el văzu un triunghi subțire de păr negru și se gândi că, dacă se uita prea mult la el, acesta îl va ucide.

Ea arătă dezinvolt cu degetul.

– Bagă-ți cocoșelu' acolo-năuntru.

Blaze își lăsă pantalonii în vine și se așeză peste ea. La distanță de cam douăzeci de pași, ghemuit după un tufiș înalt, Brian Wick se uită la Toe-Jam cu ochi mari. Șopti:

– Are-o sculă uriașă!

Toe se atinse cu degetul la tâmplă și șopti:

– Se pare că ce i-a luat Domnul de aici sus i-a pus acolo jos. Acuma taci din gură.

Se întoarseră să se uite.

A doua zi, Toe spuse că i-a ajuns la urechi vorba că Blaze a mai găsit ceva la fântână, în afară de apă. Blaze se întoarse aproape vânăt la față și își dezgoli dinții, apoi se îndepărtă. Toe nu îndrăzni să mai aducă vorba despre asta.

Blaze deveni cavalerul Annei. O urmă pretutindeni și-i dădu a doua pătură a lui, în caz că i se făcea frig noaptea. Annei îi plăcea asta. În felul ei, se îndrăgosti de el. De atunci încolo, pe toată durata culesului duseră împreună apă la barăcile fetelor și băieților, și nimeni nu avu vreodată ceva de spus despre asta. Le lipsea curajul.

Cu o noapte înainte să se întoarcă la Hetton, Harry Bluenote îl întrebă pe Blaze dacă nu vrea să rămână puțin după cină. Blaze spuse sigur, dar începu să se neliniștească. Primul lui gând fu că domnul Bluenote aflase despre ce făcea el cu Anne lângă fântână și era furios. Asta îi dădu o stare de rău, pentru că îi plăcea de domnul Bluenote.

După ce plecară toți, Bluenote aprinse un trabuc și se plimbă de două ori în jurul mesei de cină acum goale. Tuși. Își ciufuli părul deja ciufulit. Apoi mai că nu lătră:

– Uite ce-i, vrei să rămâi aici?

Blaze rămase gură-cască, incapabil la început să sară prăpastia dintre ce crezuse el că va spune domnul Bluenote și ceea ce spusese *de fapt*.

– Ei bine? Vrei?

– Da, izbuti Blaze. Da, sigur. Eu... sigur.

– Bun, făcu Bluenote, aparent ușurat. Pentru că Leagănul Hetton nu-i pentru un băiat ca tine. Tu ești un băiat bun, dar ai nevoie de îndrumare. Te străduiești din răsputeri, dar... Arătă cu degetul spre capul lui. Ce ai pățit acolo?

Blaze duse fără să vrea mâna la adâncitura de la frunte. Se îmbujoră.

– E groaznic, așa-i? Să te uiți la ea, adică. Doamne.

– Păi, nici frumoasă nu-i, da' am văzut eu lucruri și mai urâte. Bluenote se trânti într-un scaun. Cum s-a întâmplat?

– M-a împins tata pe scări. Era mahmur sau ceva. Nu-mi amintesc prea bine. Oricum... Ridică din umeri. Asta-i tot.

– Asta-i tot, hă? Ei, presupun că a fost de-ajuns. Se ridică iarăși, se duse la răcitorul din colț, își umplu un pahar de plastic cu apă. Am fost la doctor azi – am tot amânat momentul, pentru că uneori am niște palpitații mici – și mi-a zis că-s sănătos tun. Am fost tare ușurat. Își bău apa, strânse paharul în pumn și-l aruncă la gunoi. Omul mai și îmbătrânește, asta-i treaba. Tu nu știi nimic despre asta, da' o să știi. Îmbătrânește și întreaga viață începe să i se pară un vis pe care l-a avut cât a ațipit într-o după-amiază. Înțelegi?

– Sigur, spuse Blaze. Nu auzise nici măcar o vorbă. Să locuiască acolo, cu domnul Bluenote! De-abia începea să priceapă ce ar putea însemna asta.

– Voiam doar să fiu sigur că fac un lucru bun dacă te iau aici, spuse Bluenote. Arătă cu degetul mare spre portretul femeii de pe perete. *Ei* îi plăceau băieții. Mi-a dăruit trei și a murit născându-l pe cel din urmă. Dougie e cel mijlociu. Cel mare e în Washington, construiește avioane pentru Boeing. Mezinul a murit într-un accident de mașină, acum patru ani. A fost trist, dar îmi place să cred că acum e alături de mama lui. Poate e-o idee prostească, dar ne alinăm cu ce gânduri putem. Nu-i așa, Blaze?

– Da, domnule, spuse Blaze. El se gândea la Anne lângă fântână. Anne în bătaia lunii. Apoi văzu că domnul Bluenote avea lacrimi în ochi. Asta îl șocă și-l și înspăimântă puțin.

– Du-te, spuse domnul Bluenote. Și nu întârzia prea mult la fântână, mă auzi?

Dar rămase totuși la fântână. Îi spuse Annei ce se întâmplase, iar ea încuviință. Apoi începu și ea să plângă.

– Care-i problema, Annie? o întrebă el. Care-i problema, scumpa mea?

– Nimic, zise ea. Trage-mi apă, bine? Am adus găleţile.

El trase apă. Ea îl privi hipnotizată.

Ultima zi de cules se încheie la ora unu şi văzu chiar şi Blaze că nu era mare lucru de ultimul transport. Afinele se terminaseră.

Acum conducea doar el. Era în cabina camionului cu motorul la ralanti, când Harry Bluenote strigă:

– Bine, gata! Sus în camion! Vă duce Blaze înapoi! Schimbaţi-vă hainele şi haideţi la casa mare! Prăjitură şi-nghe̦tată pentru toată lumea.

Dădură toţi buzna în spatele maşinii, urlând ca o ceată de ţânci, şi John trebui să urle din nou la ei să aibă grijă la afine. Blaze rânjea. Părea genul acela de rânjet care nu se ştergea cât era ziua de lungă.

Bluenote se duse pe partea pasagerului. Sub pălărie, faţa lui părea palidă şi avea fruntea asudată.

– Domnule Bluenote? Vă simţiţi bine?

– Sigur, zise Harry Bluenote. Îşi zâmbi ultimul zâmbet. Doar că am mâncat prea mult la prânz, cred. Dă-i drumu', Bla...

Se prinse cu mâinile de piept. De ambele părţi ale gâtului i se încordară muşchii. Se uita ţintă la Blaze, dar nu ca şi când l-ar fi văzut.

– Ce este? întrebă Blaze.

– Inima, remarcă Bluenote, apoi căzu în faţă. Se lovi cu fruntea de bordul metalic. Un moment, se ţinu strâns cu ambele mâini de husa veche şi ruptă care acoperea scaunul, de parcă lumea s-ar fi întors cu capul în jos. Apoi se lăsă pe-o parte şi căzu pe uşa deschisă, aterizând la pământ.

Dougie Bluenote dădea ocol botului maşinii. Acum o luă la fugă.

– *Tată!* strigă el.

Bluenote muri în braţele fiului său în timpul drumului grăbit şi hurducat de întoarcere la casa mare. Blaze nici nu băgă de seamă. El stătea aplecat peste volanul mare şi crăpat al camionului I-H, cu ochii larg deschişi la drumul de pământ, ca un descreierat.

Bluenote se cutremură o dată, de două ori, ca un câine prins de ploaie afară, şi asta fu tot.

Doamna Bricker – mama în tabără – scăpă din mâini carafa cu limonadă când îl purtară înăuntru. Cuburile de gheață se împrăștiară care încotro pe dușumeaua de pin. Îl duseră pe Bluenote în salon și-l întinseră pe canapea. Un braț îi căzu la podea. Blaze îl ridică și i-l așeză pe piept. Acesta căzu din nou. După asta, Blaze nu-i mai dădu drumul din mână.

Dougie Bluenote era în sala de mese, stătea îndărătul mesei celei lungi, care era întinsă pentru petrecerea cu înghețată de la sfârșitul culesului (un mic cadou de despărțire fusese pus lângă farfuria fiecărui copil), și vorbea aprins la telefon. Ceilalți culegători stăteau grămadă în verandă, se uitau înăuntru. Toți păreau îngroziți, mai puțin Johnny Cheltzman, care părea ușurat.

Blaze îi spusese totul cu o noapte în urmă.

Doctorul veni și execută un scurt consult. Când termină, trase o pătură peste fața lui Bluenote.

Doamna Bricker, care se oprise din plâns, o luă de la capăt.

– Înghețata, spuse ea. Ce-o să facem cu atâta înghețată? O, Doamne!

Își acoperi fața cu șorțul, apoi și-l trase cu totul peste cap, ca o glugă.

– Spune-le să intre și s-o mănânce, o sfătui Doug Bluenote. Și tu, Blaze. Pune-te la masă.

Blaze clătină din cap. Simțea că nu-i va mai fi foame niciodată.

– Lasă, atunci, zise Doug. Își trecu mâinile prin păr. Va trebui să sun la Hetton... și la South Portland... și la Pittsfield... Iisuse, Iisuse, Iisuse.

Își lipi fruntea de perete și începu și el să plângă. Blaze rămase așezat și nu-și dezlipi ochii de la silueta acoperită de pe canapea.

Furgoneta de la Hetton veni prima. Blaze se așeză în spate și se uită pe luneta prăfuită. Casa mare se făcu tot mai mică, până când dispăru din vedere.

Ceilalți începură să discute puțin, dar Blaze păstră tăcerea. Situația începea să-și dezvăluie implicațiile. El încercă să-i dea de cap, dar nu reuși. Nu avea sens, însă tot i se dezvăluia.

Chipul începu să i se schimonosească. Îi zvâcni mai întâi gura, apoi ochii. Obrajii prinseră să-i tremure. Nu putea controla lucrurile acestea. Îl depășeau. În cele din urmă, izbucni în plâns. Își lipi fruntea de luneta furgonetei și plânse cu suspine ample, monotone, care sunau ca nechezatul unui cal.

La volan era cumnatul lui Martin Coslaw. Acesta spuse:

– Cineva să-l facă pe nătărău să tacă, m-auziți?
Însă nimeni nu se încumeta să-l atingă.

Pruncul Annei Bradstay s-a născut opt luni și jumătate mai târziu. Era un copil voinic – patru kilograme nouăzeci și patru. A fost dat spre adopție și luat aproape imediat de un cuplu fără copii din Saco de nume Wyatt. Băiețelul Bradstay a devenit Rufus Wyatt. La șaptesprezece ani, pe când făcea parte din echipa de fotbal a liceului, a fost numit primul înaintaș al statului; un an mai târziu, titulatura a fost extinsă la întreaga regiune New England. A urmat Universitatea Boston cu intenția de-a primi licența în literatură. Îi plăceau în mod deosebit Shelley, Keats și poetul american James Dickey.

19

Întunericul veni devreme, învăluit în zăpadă. La ora cinci, singura lumină din biroul directorului rămăsese pâlpâirea focului din vatră. Joe dormea bușteau, dar Blaze își făcea griji pentru el. Respirația lui părea grăbită, nasul îi curgea și parcă îi hârâia ceva în piept. Pe fiecare obraz în parte îi înfloriseră pete de-un roșu aprins.

În cartea despre bebeluși se spunea că febra însoțește adesea mijitul dinților și uneori o răceală, sau simptomele de răceală. Răceala era o explicație bună pentru Blaze (nu știa ce însemna *simptome*). În carte se spunea că trebuie ținuți la căldură, atâta tot. Ușor pentru autorul cărții să vorbească; ce avea să facă Blaze când Joe se trezea și voia să se târască prin cameră?

Trebuia să sune la Gerard acum, în seara aceasta. Nu puteau arunca banii din avion pe un așa viscol, dar ninsoarea poate că avea să înceteze până spre seara zilei următoare. Voia să pună mâna pe bani și să-l țină și pe Joe. Ducă-se dracului republicanii ăia bogați. Acum, el și Joe erau inseparabili. Aveau să scape ei. Cumva.

Se uită în foc și căzu într-o visare cu ochii deschiși. Se văzu aprinzând torțele de semnalizare într-un luminiș. Pe cer apăreau luminile unui avion mic. Se auzea bâzâitul de viespe al motorului. Avionul vira spre semnalul care ardea ca un tort aniversar. Ceva alb în aer – o parașută de care era legată valijoara!

Apoi era înapoi aici. Deschidea valijoara. Aceasta era ticsită de bani. Fiecare teanc era bine legat. Blaze îi număra. Erau toți acolo.

Apoi era pe o insulă mică din Acapulco (care el credea că se află în Bahamas, deși admitea că era posibil să se înșele). Își cumpărase o cabană pe o limbă înaltă de pământ cu vedere spre brizanți. Erau două camere, una mare, una mică. În spate erau două hamace, unul mare, unul mic.

Timpul trecea. Poate cinci ani. Și iată că venea un copil tropăind pe plajă – o plajă care strălucea asemenea unui mușchi ud în bătaia soarelui. Era bronzat. Avea păr negru lung, ca un indian. Flutura din mână. Blaze flutură înapoi.

Din nou, lui Blaze i se păru că aude în treacăt zvon de râsete. Se întoarse dintr-odată. Nu era nimeni acolo.

Dar reveria se risipise. Se ridică și vârî brațele în haina sa. Se așeză și își trase ghetele. Voia să treacă la fapte. Picioarele și mintea îi erau decise, iar când ajungea în starea aceasta, întotdeauna făcea ce spunea că va face. Era mândria lui. Singura pe care o avea.

Aruncă încă o privire la copil, după care ieși din cameră. Închise ușa biroului după el și bocăni pe scări în jos. Pistolul lui George era îndesat la betelia pantalonilor și de data aceasta era încărcat.

Vântul care sufla peste bătrânul teren de joacă era suficient de puternic încât să-l dezechilibreze, înainte să apuce să se obișnuiască cu el. Zăpada îl biciuia peste față, împungându-i obrajii și fruntea. Vârfurile copacilor se înclinau dintr-o parte în cealaltă. Troiene noi se formau peste straturile întărite de zăpadă veche, deja adânci de un metru pe alocuri. Nu era nevoie să-și facă griji despre urmele pe care le lăsase la venire.

Înaintă anevoie până la gardul de plasă, dorindu-și să aibă rachete de zăpadă, și se cățără stângaci peste el. Aterizâ în zăpadă până la coapse și porni îndârjit spre nord, tăind-o de-a curmezișul ținutului către Cumberland Center.

Parcurse cinci kilometri și nu mai avea suflu când ajunse la jumătatea distanței. Îi amorțise fața. La fel și mâinile și picioarele, în pofida ciorapilor groși și-a mănușilor. De două ori se împiedicase în garduri îngropate în zăpadă, unul din sârmă ghimpată care îi rupse jeanșii și-l zgârie pe picior. Abia reușise să se ridice și să meargă mai departe, neirosindu-și forțele pe o înjurătură.

La o oră de când era pe drum, intră într-o pepinieră. Acolo, molizi mici și perfect tunși se întindeau pe șiruri, fiecare la doi metri de confratele lui. Blaze putu înainta de-a lungul unui coridor ferit, unde zăpada era de doar cinci centimetri... și în unele locuri, nu era deloc. Aceea era Rezervația Ținutului Cumberland și mărginea drumul principal.

Când ajunse la liziera vestică a pădurii de cultură, se așeză în vârful rambleului și se lăsă să alunece spre Route 289. Pe drum în sus, aproape pierdut în ninsoarea viscolită, era un semafor de atenționare pe care și-l amintea bine – roșu pe două laturi, galben pe celelalte două. Dincolo de el, câteva felinare pâlpâiau asemenea unor năluci.

Blaze traversă drumul, acum plin de zăpadă și necirculat, și se duse spre benzinăria Exxon de pe colț. Într-o mică insulă de lumină, pe latura clădirii de cărămidă se vedea o cabină telefonică. Semănând cu un om de zăpadă ambulant, Blaze se apropie de ea – se profilă peste ea. Avu un moment de panică în care își spuse că nu avea bani mărunți, dar găsi două monede de douăzeci și cinci de cenți în buzunarul pantalonilor și încă una în cel de la haină. Apoi – la naiba! – banii îi fură înapoiați în locașul de jos al aparatului. Serviciul de informații era gratuit.

– Vreau să-l sun pe Joseph Gerard, spuse el. Ocoma.

Urmă o pauză, apoi centralista îi dădu numărul. Blaze îl scrise pe sticla aburită care apăra telefonul de furia ninsorii, neștiind că ceruse un număr nelistat și că centralista i-l dăduse conform instrucțiunilor FBI. Asta, desigur, lăsa drumul deschis pentru toți cei care doreau să-și exprime gândurile de bine familiei suferinde, dar dacă răpitorii nu sunau, echipamentul de urmărire nu putea fi folosit.

Blaze formă 0 și-i dădu doamnei numărul de telefon al familiei Gerard. Întrebă dacă aceasta era o convorbire taxabilă. Era. Întrebă dacă era posibil să vorbească trei minute pentru șaptezeci și cinci de cenți. Centralista spuse nu; o convorbire de trei minute cu Ocoma îl costa un dolar nouăzeci. Nu avea carte de credit telefonică?

Blaze nu avea. Blaze nu avea cărți de credit de niciun fel.

Centralista îi spuse că putea taxa apelul pe numărul său de acasă, iar la baracă *avea* telefon (chiar dacă nu sunase nici măcar o dată de când murise George), dar Blaze era prea deștept pentru asta.

Taxă inversă, atunci? sugeră centralista.

– Taxă inversă, da! zise Blaze.

– Numele dumneavoastră, domnule?

– Clayton Blaisdell Junior, spuse el dintr-o suflare. Ușurat să vadă că nu bătuse atâta amar de drum doar ca să nu rezolve nimic din lipsă de bani, Blaze nu avea să-și dea seama de această eroare tactică decât peste aproape două ore.

– Mulțumesc, domnule.

– *Eu* vă mulțumesc, spuse și el, simțindu-se deștept. Simțindu-se cel mai tare din parcare.

Telefonul sună doar o dată la celălalt capăt al firului înainte să ridice cineva.

– Da?

Vocea părea obosită și prudentă.

– Fiul vostru e la mine, zise Blaze.

– Domnule, am primit zece telefoane astăzi și toți au spus același lucru. Dovedește-o.

Blaze rămase fără grai. Nu se așteptase la asta.

– Ei, nu-i cu mine, știți. A rămas cu partenerul meu.

– Da?

Nimic altceva. Doar *Da?*

– Am văzut-o pe soția dumneavoastră când am intrat, spuse Blaze. Era singurul lucru care-i venise în minte. E foarte frumoasă. Era într-o cămașă de noapte albă. Aveați o poză pe scrin – ei bine, trei poze puse laolaltă.

Vocea de la celălalt capăt al firului spuse:

– Mai spune-mi ceva.

Și nu mai părea obosită.

Blaze își frământă mintea. Altceva nu mai era; nimic care să-l convingă pe încăpățânatul de la celălalt capăt al firului. Apoi găsi ceva.

– Bătrâna avea o pisică. De-aia a coborât la parter. A crezut că eu sunt pisica... că eu sunt...

Își mai frământă puțin mintea.

– *Mikey!* strigă el. Îmi pare rău că am lovit-o așa de tare. N-am vrut, vă spun sincer, dar mi-era frică.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului începu să plângă. Fu ceva neașteptat și șocant.

– E bine băiatul? Pentru Dumnezeu, e bine Joey?

În fundal se auziră șoapte neinteligibile. Părea că vorbea o femeie. Alta țipa și plângea. Cea care țipa și plângea pesemne că era mama. Narmenii probabil că erau deosebit de emotivi. La fel erau și francezii.

– Nu închide! spuse Joseph Gerard (numai Gerard putea să fie). Părea în pragul panicii. E bine băiatul?

– Da, e bine, zise Blaze. I-a mai ieșit un dințișor. Cu ăsta, are deja trei. S-a vindecat frumos și de iritația de la scutec. Eu... adică *noi*... îl ungem bine de tot pe fund. Ce-i cu soția dumneavoastră? Se crede prea bună ca să-l dea cu alifie la fund?

Gerard gâfâia ca un câine.

– O să facem orice, domnule. Dumneata stabilești regulile.

Blaze tresări puțin, auzind asta. Aproape că uitase de ce sunase.

– Bine, spuse. Uite ce vreau să faceți.

În Portland, o centralistă AT&T vorbea cu agentul special Albert Sterling.

– Cumberland Central, zise ea. Telefon public de la o benzinărie.

– Am notat, spuse el și lovi cu pumnul în aer.

– Urcați într-un avion ușor mâine seară la opt, spuse Blaze. Începea să se simtă neliniștit, începea să simtă că a stat deja prea mult la telefon. Luați-o în zbor spre sud de-a lungul Route 1 către granița cu New Hampshire. Zburați jos. Ați înțeles?

– Stai... Nu-s sigur...

– Bine-ar fi să fiți sigur, zise Blaze. Încercă să vorbească așa cum ar fi vorbit George. Nu încercați să trageți mâța de coadă, dacă nu vreți să vă primiți copilul înapoi într-o pungă.

– Bine, spuse Gerard. Bine, te aud. Îmi notez doar pe hârtie.

Sterling îi dădu o bucățică de hârtie lui Bruce Granger și schiță rotirea discului telefonic. Granger sună la Poliția Statală.

– Pilotul o să vadă un semnal luminos, spuse Blaze. Banii să fie într-o valiză legată de o parașută. Aruncați-o astfel încât să ajungă chiar deasupra tor... luminii. Semnalului. A doua zi veți primi copilul. O să trimit – o să trimitem,

adică – chiar niște lucruri pe care le folosim pentru fundulețul lui. (Îi trecu prin minte o poantă.) Fără costuri suplimentare.

Apoi se uită la mâna lui liberă și văzu că încrucișase degetele când spusese că-l vor primi pe Joe înapoi. Exact ca un copil care spune prima lui minciună.

– Nu închide! zise Gerard. Nu cred că înțeleg bine...

– Sunteți un tip deștept, spuse Blaze. Cred că înțelegeți.

Închise și părăsi benzinăria Exxon în graba mare, neștiind bine de ce alerga, ci doar că ăsta părea un lucru bun. Singurul. Alergă pe sub semaforul de avertizare, traversă pe diagonală drumul și urcă rambleul cu pași de uriaș. Apoi dispăru între șirurile drepte de molizi din rezervație.

În urma lui, un monstru gigantic cu ochi albi scânteietori apăru mârâind de după deal. Goni prin aerul bogat, cu aripi laterale de trei metri lungime ridicând cortine de zăpadă. Plugul șterse urmele lui Blaze acolo unde acestea brăzdau drumul. Când două mașini ale Poliției Statale, venind din direcții opuse, se întâlniră la benzinăria Exxon nouă minute mai târziu, urmele pașilor lui Blaze pe rambleul ce ducea la rezervație nu mai erau decât niște adâncituri neclare. Chiar în timp ce ofițerii stăteau în jurul cabinei telefonice cu lanternele îndreptate spre ea, vântul își ducea la îndeplinire munca în spatele lor.

Telefonul lui Sterling sună cinci minute mai târziu.

– A fost aici, spuse polițistul de la celălalt capăt al firului. Sterling auzea vâjâit de vânt în fundal. Ba nu, țipăt. A fost aici, dar a plecat.

– Cum a plecat? întrebă Sterling. Cu mașina sau pe jos?

– Cine știe? A trecut plugul cu puțin înainte să ajungem noi. Dar de-ar fi să ghicesc, aș spune că la volanul unei mașini.

– Nu-ți cere nimeni să ghicești. De la benzinărie? L-a văzut cineva?

– E închisă din cauza viscolului. Și chiar dacă ar fi fost deschisă... telefonul e pe peretele lateral.

– Nenorocit norocos, zise Sterling. Nenorocit cu noroc *chior*. Am înconjurat căbănuța aia de căcat din Apex și-am arestat patru reviste deocheate și un borcan cu piure de mazăre. Urme? Sau le-a șters vântul?

– Mai erau urme în jurul telefonului, spuse polițistul. Vântul le-a estompat, dar ale lui sunt.

– Iar încerci să ghicești?

– Nu. Erau mari.

– Bine. Blocaje rutiere, corect?

– Toate drumurile, mari și mici, spuse polițistul. Se instituie chiar în timp ce vorbim.

– Și drumurile forestiere.

– Și drumurile forestiere, spuse polițistul. Părea jignit.

Lui Sterling nu-i păsa.

– Deci nu are scăpare? Putem spune asta, domnule polițist?

– Da.

– Bun. Venim acolo cu trei sute de oameni imediat ce se îmbunează vremea, mâine. Povestea asta s-a lungit prea mult.

– Da, domnule.

– Plug de zăpadă, zise Sterling. Morții mă-sii de treabă!

Închise.

Când Blaze ajunse înapoi la Hetton, era epuizat. Se cățără peste gardul de plasă și căzu cu capul înainte în zăpadă, de partea cealaltă. Avea nasul însângerat. Se întorcea după doar patruzeci și cinci de minute. Se ridică de pe jos, se împletici pe după clădire și intră.

Îl întâmpinară urletele agonice de furie ale lui Joe.

– Hristoase!

Urcă scările câte două o dată și dădu buzna în biroul lui Coslaw. Focul se stinsese. Leagănul era răsturnat. Joe zăcea pe podea. Avea capul plin de sânge. Era vânăt la față, ținea ochii strâns închiși, mânuțele-i erau albe de praf.

– Joe! se smiorcăi Blaze. Joe! Joe!

Luă copilul în brațe și alergă în colț, unde erau stivuite scutecele. Înșfăcă unul și tamponă fruntea lui Joe. Sângele părea să curgă în pârâiașe. Din rană se ițea o așchie. Blaze o smulse și o aruncă pe jos.

Copilul i se zbătu în brațe și urlă și mai tare. Blaze mai șterse din sânge, ținându-l ferm, și se aplecă pentru a se uita mai bine. Tăietura era neregulată, dar odată înlăturată așchia, nu mai arăta atât de rău. Slavă Domnului că nu-i intrase în ochi. Putea să-i fi intrat în ochi.

Găsi un biberon și i-l dădu lui Joe rece. Băiețelul îl prinse cu ambele mâini și începu să sugă lacom. Gâfâind, Blaze scoase o pătură și înfășură copilul în ea. Apoi se așeză pe păturile lui cu copilul înfășurat la piept. Închise ochii și-l cuprinse imediat o amețeală îngrozitoare. Toate de pe lume păreau să fugă de

el: Joe, George, Johnny, Harry Bluenote, Anne Bradstay, păsările de pe sârmă și nopțile pe drum.

Apoi își reveni.

– De aici încolo suntem împreună, Joey, spuse el. Tu mă ai pe mine și eu te am pe tine. Va fi în regulă. Bine?

Ninsoarea lovea ferestrele în rafale puternice, răpăitoare. Joe întoarse fața de la tetina de cauciuc și tuși gros, scoțând limba în încercarea de a-și curăța căile respiratorii. Apoi luă iar tetina. Sub mâna lui, Blaze îi simțea bătăile tari ale inimioarei.

– Așa procedăm noi, spuse Blaze și sărută fruntea însângerată a copilașului.

Adormiră împreună.

20

Leagănul Hetton avea, în spatele clădirilor principale, și un lot mare de pământ și acolo se afla ceea ce generații de băieți ajunseseră să numească Grădina Victoriei. Directoarea care îl precedase în funcție pe Coslaw o neglijase, spunându-le oamenilor că nu are abilități de grădinar, dar Martin „Legea" Coslaw văzu cel puțin două mari avantaje în îngrijirea Grădinii Victoriei. Primul era acela al unei substanțiale economii la bugetul alocat pentru hrană, băieții putându-și cultiva singuri legumele. Al doilea era obișnuirea băieților cu munca grea, elementul care stătea la baza societății. „Sudoarea frunții și matematica au clădit piramidele", îi plăcea lui Coslaw să spună. Așa se face că băieții plantau primăvara, pliveau vara (asta dacă nu „munceau în aer liber" la una dintre fermele din împrejurimi) și recoltau toamna.

Cam la paisprezece luni după sfârșitul celei pe care Toe-Jam o numea „fabuloasa vară a afinelor", John Cheltzman făcea parte din echipa de strângere a dovlecilor în capătul dinspre nord al GV. Prinse o răceală, se îmbolnăvi și muri. Se întâmplă așa, cât ai clipi. De Halloween fu trimis pachet la Spitalul Municipal Portland, în timp ce băieții ceilalți erau la cursuri sau la „alte școli". Muri în secția celor tratați din caritate și muri singur.

Hainele lui de pat de la Hetton fură luate și înlocuite cu altele curate. Blaze petrecu aproape o după-amiază întreagă în patul lui, uitându-se la patul

lui John. Dormitorul lung – pe care ei îl numeau „vagon“ – era gol. Ceilalți se duseseră la înmormântarea lui Johnny. Pentru cei mai mulți, era prima lor înmormântare și erau cât se poate de emoționați.

Patul lui Johnny îl speria și-l fascina pe Blaze. Borcanul cu unt de arahide Shedd's care fusese întotdeauna dosit între căpătâiul patului și perete dispăruse; se uitase. La fel și biscuiții Ritz. (După ora stingerii, Johnny deseori spunea: „Cu Ritz, și căcatu-l înghiți“, iar Blaze râdea de fiecare dată.) Patul însuși era făcut într-un fel cazon, cu cuvertura perfect întinsă. Cearșafurile erau de-un alb imaculat și curate, chiar dacă Johnny fusese un entuziast masturbator după ora stingerii. Multe nopți Blaze stătuse întins în pat, uitându-se în întuneric și ascultând scârțâitul slab al arcurilor în timp ce JC și-o freca. Erau întotdeauna pete galbene tari pe cearșafurile lui. Hristoase, petele alea galbene și tari se găseau pe cearșafurile tuturor băieților mari. Erau și pe ale lui, în momentul de față, sub el, așa cum ședea pe patul său, uitându-se la patul lui Johnny. Înțelese cu forța unei revelații că, dacă va muri, patul lui va fi schimbat și cearșafurile pătate de spermă vor fi înlocuite cu unele ca acelea de pe patul lui Johnny, acum – cearșafuri de-un alb imaculat și curate. Cearșafuri fără măcar o pată pe ele, care să dea de veste că cineva a stat acolo, a visat acolo, a fost destul de viu încât să se slobozească acolo. Blaze începu să plângă în liniște.

Era o după-amiază noroasă de la începutul lui noiembrie și vagonul era inundat de-o lumină otova. Pătrate de soare și umbre în formă de cruce se întindeau pe patul lui JC. După o vreme, Blaze se ridică și trase pătura de pe patul în care dormise prietenul lui. Aruncă perna în celălalt capăt al vagonului. Apoi smulse cearșafurile și împinse salteaua la podea. Tot nu era destul. Întoarse cadrul patului peste saltea, cu piciorușele lui prostești ridicate în aer. Tot nu era destul, așa că trase un șut într-un picioruș din-acelea și nu reuși altceva decât să se lovească. După asta, se întinse pe patul lui cu mâinile peste ochi și cu pieptul tresăltându-i.

După ce se încheie înmormântarea, ceilalți băieți îl lăsară în pace pe Blaze. Nu-l întrebă nimeni de patul răsturnat, dar Toe făcu un lucru ciudat: luă o mână de-a lui Blaze și o sărută. Ciudat lucru, sigur că da. Blaze se gândi la el ani la rând. Nu tot timpul, dar așa, din când în când.

Veni ora cinci. Era perioada de timp liber pentru băieți și majoritatea erau în curte, unde se scălâmbăiau și își creșteau apetitul pentru cină. Blaze

se duse în biroul lui Martin Coslaw. Legea stătea la masa lui de lucru. Își schimbase pantofii cu o pereche de papuci de casă și se legăna pe spate în scaun, citind *Evening Express.* Ridică privirea și spuse:

– Ce-i?

– Ține de-aici, scârbă ce ești, zise Blaze și-l bătu până ce-l lăsă inconștient.

Porni pe jos spre granița cu New Hampshire deoarece se gândea că, la volanul unei mașini furate, va fi prins în patru ore. În schimb, fu prins în două ore. Uita mereu cât de mare era, dar Martin Coslaw nu uita, iar poliția statului Maine nu avu nevoie de mult timp ca să localizeze un tânăr caucazian de doi metri și cinci centimetri cu o adâncitură mare la frunte.

Avu loc un proces scurt la Tribunalul Districtual al Ținutului Cumberland. Martin Coslaw compăru cu un braț în atele și cu capul înfășurat într-un bandaj alb mare, care-i acoperea și un ochi. Se apropie de bară în cârje.

Procurorul îl întrebă ce înălțime avea. Coslaw spuse că are un metru șaptezeci. Procurorul îl întrebă cât cântărea. Coslaw spuse șaptezeci și două de kilograme. Procurorul îl întrebă pe Coslaw dacă a făcut ceva pentru a-l provoca pe acuzat, Clayton Blaisdell Jr., dacă îl tachinase sau îl pedepsise pe nedrept. Coslaw răspunse negativ. Procurorul cedă atunci martorul avocatului lui Blaze, un absolvent de drept care încă mai avea caș la gură. Avocatul cu caș la gură puse o serie de întrebări furioase și irelevante, la care Coslaw răspunse calm în vreme ce ghipsul, cârjele și capul său bandajat își susținură în continuare propria pledoarie. Când avocatul cu caș la gură spuse că nu mai avea alte întrebări, acuzarea se declară satisfăcută.

Avocatul din oficiu al lui Blaze îl chemă la bară și întrebă de ce l-a bătut pe directorul Leagănului Hetton. Blaze își bălmăji povestea. Un bun prieten îi murise. Credea că vinovat pentru asta era Coslaw. Johnny n-ar fi trebuit să fie trimis la cules de dovleci, mai ales nu pe vreme friguroasă. Johnny avea inimă slabă. Nu era corect și domnul Coslaw știa că nu era corect. Și-o căutase cu lumânarea.

La aceasta, tânărul avocat luă loc cu o expresie disperată în ochi.

Procurorul se ridică și se apropie. Întrebă ce înălțime avea Blaze. Doi metri și trei sau poate și cinci, spuse Blaze. Procurorul întrebă cât cântărea. Blaze spuse că nu știe exact, dar nu o sută patruzeci. Asta provocă un val de râs în rândul reprezentanților presei. Blaze întoarse nedumerit ochii spre ei.

Apoi surâse și el puțin, dorindu-și ca aceștia să știe că și el gusta glumele. Procurorul nu mai avea întrebări. Luă loc.

Avocatul din oficiu al lui Blaze făcu un rezumat furios și irelevant, apoi își încheie pledoaria. Judecătorul se uită pe geam cu bărbia proptită în mână. Atunci, procurorul se ridică. Spuse că Blaze era un tânăr bătăuș. Spuse că era datoria statului Maine să-i „reteze din vârful nasului cât mai repede". Blaze habar nu avea ce însemna asta, dar știa că nu era de bine.

Judecătorul îl întrebă pe Blaze dacă nu are ceva de spus.

– Am, domnule, rosti Blaze, dar nu știu cum s-o spun.

Judecătorul aprobă din cap și-l condamnă la doi ani în centrul de reabilitare South Portland.

Pentru el n-a fost la fel de rău cum a fost pentru unii, dar a fost suficient de rău încât să nu-și dorească să mai ajungă acolo vreodată. Era destul de mare încât să scape de bătăi și de pederastie, și nu intrase în nicio grupare subterană cu liderii lor de tinichea, dar era foarte greu să fii închis perioade foarte lungi de timp într-o celulă minusculă și goală. Foarte trist. De două ori în primele șase luni o „luase pe arătură", urlând să fie lăsat afară și lovind în zăbrelele celulei până când gardienii veniră în fugă. Prima dată, patru gardieni reacționară, apoi trebuiră să cheme mai întâi încă patru și apoi alți șase pentru a-l potoli. A doua oară îi administrară o injecție care îi luă lumina pentru șaisprezece ore.

La izolator fu și mai rău. Blaze se plimbă la nesfârșit prin micuța celulă (șase pași în orice direcție), iar timpul șovăi și apoi se opri în loc. Când în sfârșit se deschise ușa și el fu trimis înapoi în societatea celorlalți băieți – liber să se plimbe prin curte sau să descarce camioanele care veneau la platformele de încărcare – sentimentul de ușurare și recunoștință aproape îi fură mințile. Cu a doua ocazie, îl îmbrățișă pe gardianul care îl eliberă și se trezi la dosar cu această notație: *Manifestă tendințe homosexuale.*

Dar izolatorul nu era cel mai rău lucru. Era el uituc, însă memoria celui mai rău lucru nu-l părăsea niciodată. Așa te prindeau cu ocaua mică. Te duceau într-o cămăruță albă și se strângeau în cerc în jurul tău. Apoi începeau să-ți pună întrebări. Și înainte să apuci să te dumirești ce însemna prima întrebare – ce *spunea* ea – ei trecuseră deja la următoarea, și la următoarea, și la următoarea. Se întorceau asupra subiectului, se îndepărtau de el, o luau

înainte și rămâneau înapoia lui. Parcă erai prins într-o pânză de păianjen. În cele din urmă, recunoșteai orice-ți cereau ei să recunoști, doar ca să-i faci să tacă. Atunci, ei îți aduceau o foaie de hârtie și-ți spuneau să te semnezi cu numele pe ea și frățioare, te semnai.

Cel însărcinat cu interogatoriul lui Blaze fusese un procuror adjunct pe nume Holloway. Holloway nu intră în cameră decât după ce ceilalți îl zăpăciseră pentru cel puțin o oră și jumătate. Blaze avea mânecile suflecate și poalele cămășii îi ieșiseră din pantaloni. Era lac de sudoare și simțea nevoia – *presantă* – să meargă la baie, la treaba mare. Se simțea ca și când ar fi fost din nou în țarcul câinilor la ferma Bowie și dulăii aceia collie ar fi hămăit în jurul lui. Holloway era calm și tras la un costum albastru cu dungi subțiri. În picioare avea pantofi cu botul plin de galaxii întregi de găurele. Blaze nu uită niciodată găurelele din pantofii domnului Holloway.

Domnul Holloway se așeză cu jumătate de fund pe masa din mijlocul camerei, bălăngănindu-și piciorul, cu pantoful negru și elegant mișcându-se ca pendulul unui orologiu. Îi adresă lui Blaze un rânjet prietenos și spuse:

– Vrei să stăm de vorbă, fiule?

Blaze începu să se bâlbâie. Da, voia să stea de vorbă. Dacă cineva era dispus într-adevăr să asculte, și să fie puțin mai blând, da, sigur că voia.

Holloway le spuse celorlalți să iasă.

Blaze întrebă dacă se putea duce la baie.

Holloway arătă cu degetul de cealaltă parte a camerei spre o ușă pe care Blaze n-o observase și spuse:

– Ce mai aștepți?

Când spuse asta, pe buze avea același surâs prietenos.

După ce Blaze se întoarse, pe masă era o carafă cu apă rece și un pahar gol. Blaze se uită la Holloway și Holloway încuviință fără vreun alt cuvânt. Blaze bău trei pahare unul după celălalt, apoi se lăsă pe spătar, cu impresia că are un sloi de gheață înfipt în mijlocul frunții.

– E bine? întrebă Holloway.

Blaze aprobă din cap.

– Da. Ți se face sete să tot răspunzi la întrebări. O țigară?

– Nu fumez.

– Bravo, din cauza asta n-o să ai niciodată probleme, spuse Holloway și își aprinse o țigară. Amicii tăi, ei cum te strigă?

– Blaze.

– Bine, Blaze, eu sunt Frank Holloway. Întinse mâna, apoi se crispă și mușcă țigara între dinți când Blaze i-o strânse. Acum, spune-mi exact ce ai făcut de ai ajuns aici.

Blaze începu să-și turuie povestea, începând cu sosirea Legii la Hetton și problemele lui cu aritmetica.

Holloway ridică mâna.

– Te deranjează, Blaze, dacă aduc aici o stenografă? Adică un fel de secretară. Ca să nu mai trebuiască să repeți tot ce-mi spui acum.

Nu. Nu-l deranja.

Mai târziu, la sfârșit, veniră și ceilalți înăuntru. Atunci, Blaze observă că ochii lui Holloway își pierduseră licărul acela prietenos. Coborî de pe masă, își șterse turul pantalonilor cu două lovituri iuți și spuse:

– Bate-l la mașină și pune-l pe prostovan să-l semneze.

Plecă fără să se uită înapoi.

Ieși din detenție când încă nu se împliniseră doi ani de când intrase – primi o reducere a pedepsei cu patru luni pentru bună purtare. Îi dădură două perechi de jeanși, o jachetă de dril și o geantă în care să le țină. Mai avea și economiile strânse în detenție: un cec pentru 43,84 de dolari.

Era octombrie. Vântul sufla aducând miresme dulci. Paznicul de la poartă flutură o dată din mână, ca un ștergător de parbriz, și-i spuse să aibă grijă și să nu intre în bucluc. Blaze trecu pe lângă el fără să-i arunce vreo privire sau vreo vorbă, iar când auzi poarta verde și grea închizându-se cu un bubuit în urma lui, se cutremură.

Merse pe jos până când se terminară trotuarele și orașul dispăru. Scrută totul în jur. Mașinile care goneau pe lângă el păreau noi într-un mod ciudat. Una încetini și el se gândi că cineva se va oferi să-l ia. Atunci o persoană strigă: *Hei, PUȘCĂRIAȘULE* și mașina demară în trombă.

Într-un târziu, se așeză pe zidul de piatră care împrejmuia un mic cimitir de țară și rămase cu privirea pierdută de-a lungul drumului. Îi trecu prin gând că era liber. Nimeni nu-i putea comanda ce să facă; mai rău era, însă, că nici el, de capul lui, nu știa ce să facă, și nu avea prieteni. Scăpase de izolator, dar nu avea de lucru. Nu știa nici măcar cum să transforme în bani bucata de hârtie tare pe care i-o dăduseră.

Totuși, îl copleși un minunat sentiment de recunoștință liniștitoare. Închise ochii și întoarse fața către soare, lăsându-se umplut de lumină roșie. Simți miros de iarbă și de asfalt proaspăt, acolo unde o echipă de drumari plombaseră de curând o groapă. Simți miros de eșapament de la mașinile care se duceau acolo unde șoferii lor voiau să se ducă. Se strânse singur în brațe, ușurat.

În noaptea aceea dormi într-un hambar și a doua zi își găsi de lucru la cules cartofi pentru zece cenți coșul. În iarna aceea lucră într-o fabrică de lână din New Hampshire, muncă strict necalificată. În primăvară, luă autobuzul până la Boston și își găsi de lucru la spălătoria spitalului Brigham pentru femei. Lucra acolo de șase luni, când apăru o față cunoscută de la South Portland: Billy St Pierre. Ieșiră în oraș și își făcură cinste cu multe beri. Billy îi mărturisi lui Blaze că el și un prieten vor jefui un magazin de băuturi în Southie. Era o lovitură babană. Spuse că mai era loc pentru încă unul.

Blaze acceptă oferta. Partea lui fu de șaptesprezece dolari. Continuă să lucreze la spălătorie. Patru luni mai târziu, el și Billy și Dom, cumnatul lui Billy, jefuiră o benzinărie cu băcănie din Danvers. O lună după aceea, Blaze și Billy, plus alt „absolvent" de South Portland pe nume Calvin Surks, jefuiră o agenție de împrumuturi care avea în spate o cameră pentru pariuri. Luară peste o mie de dolari.

– Acum începem să dăm de mălai, zise Billy în camera de motel din Duxbury, când împărțeau prada între ei. Ăsta nu-i decât începutul.

Blaze încuviință din cap, dar continuă să lucreze la spălătoria spitalului.

O vreme, viața se desfășură în felul acesta. Blaze nu avea prieteni adevărați în Boston. Singurele lui cunoștințe erau Billy St Pierre și grupul mic și schimbător de găinari din care făcea parte acesta. Blaze începu să-și petreacă orele libere cu ei într-o cofetărie din Lynn pe nume Moochie's. Jucau pinball și se scălâmbăiau. Blaze nu avea iubită – constantă sau altminteri. Era deosebit de rușinat de ceea ce Billy numea „sfecla ta spartă". După câte o lovitură reușită, uneori se ducea la prostituate.

Cam la un an după ce Blaze se înhăitase cu Billy, un muzicant cu jumătate de normă și iute la vorbă îi făcu cunoștință cu heroina – dintr-aceea injectabilă subcutanat. Îi dădu lui Blaze o cumplită stare de rău, fie din pricina vreunui aditiv, fie de la o alergie naturală. Nu mai încercă altă dată. Lua uneori câteva fumuri de „iarbă" doar ca să fie de gașcă, însă drogurile mai tari nu-i făceau bine.

Nu la mult timp după experimentul cu heroina, Billy și Calvin (al cărui bun cel mai de preț era un tatuaj care spunea VIAȚA-I UN RAHAT PE CARE ȚI-L PUI PE COLIVĂ) fură prinși când încercau să jefuiască un supermarket. Erau totuși alții dispuși să-l ia pe Blaze în echipă. Dornici, chiar. Cineva îl porecli Baubau și porecla se lipi de el. Chiar și cu ciorapul tras peste fruntea desfigurată, dimensiunile lui uriașe făceau orice funcționar sau vânzător să stea puțin pe gânduri înainte să pună mâna pe arma de sub tejghea.

În cei doi ani de după arestarea lui Billy, Blaze rată el însuși vreo șase arestări, câteva chiar la mustață. Într-un rând, doi frați împreună cu care jefuise un magazin de haine din Saugus fură prinși imediat după colțul unde Blaze le mulțumise și coborâse din mașină. Frații l-ar fi turnat fără rețineri pe Blaze pentru a obține o reducere a pedepsei, dar nu-l știau decât ca Baubaul cel Mare, dându-le astfel impresia polițiștilor că al treilea membru al găștii era de fapt un afro-american.

În iunie, Blaze fu concediat de la spălătorie. Nici măcar nu se sinchisi să-și caute altă slujbă onestă. Trăi pur și simplu de la o zi la alta până când îl întâlni pe George Rackley, iar când se întâmplă asta, viitorul îi fu scris.

21

Albert Sterling moțăia într-unul dintre fotoliile capitonate din biroul lui Gerard când zorii zilei își făcură simțită prezența. Era 1 februarie.

Se auzi o bătaie în blatul ușii. Ochii lui Sterling se deschiseră. Granger stătea în prag.

– S-ar putea să avem ceva, spuse Granger.

– Vorbește.

– Blaisdell a crescut într-un orfelinat – ei bine, un leagăn, dar e același drac – numit Hetton. E situat în zona din care a venit apelul lui.

Sterling se ridică în picioare.

– Mai e deschis?

– Mnu. S-a închis acum cincisprezece ani.

– Cine locuiește acolo acum?

– Nimeni. Municipalitatea l-a vândut unora care au încercat să-l transforme în școală. A urmat falimentul și municipalitatea l-a reluat în stăpânire. De atunci e nelocuit.

– Pun pariu că acolo e, zise Sterling. Era o pură intuiție, dar părea corectă. Aveau să-l prindă pe nemernic în dimineața aceea, pe el și pe oricine-l mai ajuta. Sună la Poliția Statală. Vreau douăzeci de ofițeri, cel puțin douăzeci, plus tu și cu mine. Se gândi. Și Frankland. Ia-l pe Frankland de la birou.

– De fapt, acum precis e-n pat...

– Scoală-l. Și spune-i lui Norman să-și mute curu-ncoace. El se poate ocupa de telefon.

– Ești sigur că așa vrei să...

– Da. Blaisdell e-un escroc, e-un idiot și e-un leneș.

Faptul că escrocii sunt leneși era un precept imuabil al religiei secrete a lui Albert Sterling.

– Unde altundeva să se ducă?

Se uită la ceasul de la mână. Era 5.45.

– Sper doar că bebelușul mai este în viață. Dar n-aș paria pe asta.

Blaze se trezi la 6.15. Se întoarse pe-o parte ca să se uite la Joe, care dormise peste noapte cu el. Căldura oferită de corpul lui părea să-l fi ajutat puțin pe prichindel. Avea pielea rece și sunetul bronhic din respirație era mai slab. Petele acelea roșii îi rămăseseră însă pe obraji. Vârî un deget în gurița copilului (Joe începu imediat să-l sugă) și simți o umflătură nouă în gingie, în partea stângă. Când apăsă, Joe gemu în somn și se feri.

– Dintele naibii, șopti Blaze. Se uită la fruntea lui Joe. Rana se închisese; nu credea că va rămâne o cicatrice. Asta era bine. În viață, îți deschizi drumul cu fruntea. Nu era un loc potrivit pentru o cicatrice.

Terminase consultația, însă tot se uita la chipul adormit la copilului, fascinat. Cu excepția zgârieturii neuniforme, pielea lui Joe era perfectă. Albă, dar cu tonuri măslinii strălucitoare. Blaze își spuse că nu va fi arsă niciodată de soare, ci se va bronza, devenind culoarea frumoasă a lemnului vechi. Se va întuneca la piele atât de tare, încât unii îl vor confunda poate cu un negru, gândi Blaze. Nu se va face roșu ca racul, ca mine. Pleoapele lui Joe erau de-un albastru vag perceptibil. Același albastru forma o pereche de arcuri mici sub ochii lui închiși. Buzele erau rozalii și puțin țuguiate.

Blaze îi luă o mânuță și o ținu într-a sa. Degetele îl strânseră pe dată de degetul mic. Blaze credea că vor fi mâini mari. Poate că într-o zi aveau să țină un ciocan de tâmplar sau o cheie de mecanic. Poate chiar un penel de pictor.

Viitorul deschis al copilului îl făcu să se cutremure. Simți dorința de a-l zgâlțâi. Și de ce? Pentru a-i vedea ochii deschizându-se și privindu-l. Cine știe ce aveau să vadă ochii aceia în anii ce urmau? Acum însă erau închiși. *Joe* era închis. Era asemenea unei cărți minunate și teribile în care povestea a fost scrisă cu cerneală simpatică. Blaze își dădu seama că nu-i mai păsa de bani, nu cu adevărat. Îi păsa în schimb să vadă ce cuvinte vor apărea pe paginile acelea. Ce imagini.

Sărută pielea curată de deasupra zgârieturii, apoi își dădu păturile în lături și se duse la geam. Încă ningea; aerul și pământul erau alb pe alb. Își făcea socoteala că trebuia să fi căzut douăzeci de centimetri în cursul nopții. Și încă nu se terminase.

Aproape că te-au încolțit, Blaze.

Se răsuci pe călcâie.

– George? strigă el încet. Tu ești, George?

Nu era. Cuvintele veniseră din capul său. Și de ce Dumnezeu să aibă un astfel de gând?

Se uită iarăși pe geam. Fruntea lui mutilată se ridă, împovărată de gânduri. Ei știau cine era el. Fusese prost și-și dăduse numele real centralistei ăleia, până și Juniorul de la sfârșit îi scăpase. Lui i se păruse că era deștept, dar era de fapt prost. Din nou. Prostia era o închisoare din care nu erai eliberat niciodată, nu primeai reducerea pedepsei pentru bună purtare, te aflai acolo pe viață.

George l-ar fi tratat în mod sigur cu râsul lui ca un nechezat de cal. George ar fi spus: *Pun pariu că s-au apucat imediat de săpat după dosarele tale. Cele mai importante momente din viața lui Clayton Blaisdell.* Așa era. Sigur citiseră despre înșelătoria religioasă, despre perioada petrecută de el la South Portland, despre perioada la Hetton...

Și atunci, ca un meteorit străbătându-i mintea muncită: *Aici era Hetton!*

Blaze se uită în jur, ca pentru a verifica informația.

Aproape că te-au încolțit, Blaze.

Începu să se simtă hăituit din nou, prizonier într-un cerc tot mai strâmt. Se gândi la camera albă de interogatoriu, la cum trebuise să meargă la baie, la cum era să fii asaltat cu întrebări la care nici măcar nu-ți dădeau timp să răspunzi.

Și de data aceasta nu avea să fie un proces scurt într-o sală de judecată pe jumătate goală. De data aceasta avea să fie un circ, cu toate locurile ocupate. Apoi închisoare pentru totdeauna. Și celula de izolare, dacă o lua pe arătură.

Aceste gânduri îl umplură de groază, dar se putea și mai rău. Cel mai rău era să se gândească la cum vor da ei buzna acolo cu armele scoase și-i vor lua copilul. Îl vor răpi din nou. Joe al lui.

În ciuda frigului din cameră, pe față și pe brațe îi apărură broboane de sudoare.

Scrântit sărman. Va crește și te va urî cu toată ființa lui. Vor avea ei grijă de asta.

Și nu era vocea lui George. Era vocea minții sale, și rostea adevărul.

Furios, începu să-și stoarcă creierii, încercând să conceapă un plan. Trebuia să existe un loc unde să meargă. *Trebuia* să existe.

Joe începea să se trezească, foindu-se, dar Blaze nici nu-l auzi. Un loc. Un loc sigur. Undeva aproape. Un loc secret, unde să nu-l găsească. Un loc despre care nici George să nu știe, un loc...

Inspirația coborî valvârtej asupra lui.

Se răsuci spre pat. Ochii lui Joe erau deschiși. Când îl văzu pe Blaze, îi oferi un surâs și își vârî degetul mare în gură – un gest aproape stilat.

– Tre' să mănânci, Joe. Repede. Suntem pe fugă, da' am o idee.

Îi dădu să mănânce carne tocată mărunt de vită și brânză. În mod normal, Joe înfuleca un borcan întreg de așa ceva fără să răsufle, dar de data aceasta începu să-și ferească gură după a cincea lingură. Iar când Blaze încercă să insiste, copilul începu să plângă. Blaze îi dădu în schimb un biberon și Joe îl supse lacom. Problema era că mai rămăseseră doar trei.

Cât timp Joe stătu pe pătură cu sticla între palmele desfăcute ca două stele-de-mare, Blaze se învârti prin cameră culegând și împachetând. Desfăcu un pachet de Pampers și își umplu cămașa cu scutece, până când era umflat ca un grăsan de circ.

Apoi se lăsă în genunchi și începu să-l îmbrace pe Joe cât mai călduros posibil: două cămășuțe, două perechi de pantalonași, un sveter, pălărioara împletită. În tot acest timp, Joe urla revoltat. Blaze nu se lăsă înduplecat. După ce băiatul fu îmbrăcat, își strânse cele două pături într-un sul mic și gros, în care îl vârî pe Joe.

Copilul era acum vânăt la față de nervi. Când Blaze îl duse din biroul directorului la scări, strigătele lui reverberară pe tot holul părăginit. La baza

scărilor, așeză pe capul lui Joe chiar șapca lui, având grijă s-o răsucească pe stânga. Îl acoperea până la umeri. Apoi păși afară, în ninsoarea viscolită.

Blaze traversă curtea din spate și trecu neîndemânatic peste zidul de ciment din partea opusă. Terenul de dincolo el fusese odinioară Grădina Victoriei. Acum nu mai era nimic acolo, în afara unor tufișuri (simple cocoașe rotunde sub zăpadă) și-a pinilor tineri care nu creșteau ținând cont de-un ritm sau anotimp anume. Grăbi pasul cu copilul strâns bine la piept. Joe nu plângea acum, dar Blaze îi simțea icnetele scurte, rapide, luptându-se să inspire aerul rece.

În celălalt capăt al Grădinii Victoria era un alt zid, acesta clădit din pietre. Multe dintre ele căzuseră, lăsând spărturi mari. Blaze trecu prin una dintre acestea și coborî panta abruptă din cealaltă parte într-o serie de salturi nesigure. Călcâiele lui ridicau nori de zăpadă fină. Jos, pădurea prelua stăpânirea, dar un incendiu făcuse ravagii cu treizeci și cinci sau patruzeci de ani în urmă, unul mare. Copacii și tufișurile crescuseră alandala, luptându-se pentru spațiu și lumină. Erau arbori și crengi doborâte de vânt peste tot. Multe ascunse de zăpadă și Blaze trebui să încetinească pasul, în ciuda nevoii lui de-a se grăbi. Vântul urla pe la vârfurile copacilor; auzea scrâșnetele și protestele trunchiurilor.

Joe începu să scâncească. Era un sunet gutural, cu sufletul la gură.

– E-n ordine, spuse Blaze. Aproape am ajuns.

Nu era sigur dacă gardul din sârmă ghimpată mai era acolo, dar era. Era acoperit însă complet de zăpadă, și lipsi puțin să se împiedice în el, să cadă atât el, cât și copilul în nămeți. Păși în schimb peste el – cu grijă – și coborî pe făgaș tot mai adânc. Pământul se despica acolo și se vedea scheletul terenului. Zăpada era mai subțire. Vântul urla acum pe deasupra capetelor lor.

– Aici, zise Blaze. Aici pe undeva.

Începu să se miște de colo-colo la jumătatea distanței față de unde terenul redevenea plan, holbându-se la grămezi de pietre, rădăcini pe jumătate expuse, petice de zăpadă și unghere pline cu ace de pin vechi. N-o găsea. Panica începu să-i urce în gât. Frigul precis că pătrundea deja prin pături și prin straturile de haine de pe Joe.

Ceva mai departe, poate.

Reîncepu să coboare, apoi alunecă și căzu în fund. Însă copilul continuă să-l strângă la piept. Simți un junghi ascuțit de durere la glezna dreaptă, de

parcă ceva ar fi făcut scântei sub pielea lui. Și se trezi că se uita hipnotizat la un triunghi de umbră dintre două stânci rotunjite care se umflau una spre cealaltă asemenea unor sâni. Se târî într-acolo, cu Joe strâns la piept. Da, acolo era. Da și da și da. Lăsă capul jos și se târî înăuntru.

În peșteră era întuneric și umed și surprinzător de cald. Podeaua era acoperită cu ramuri de pin vechi, moi. Pe Blaze îl vizită o senzație de *déjà-vu.* El și John Cheltzman trăseseră crengile acolo, după ce dăduseră întâmplător peste locul acela într-o după-amiază când se îndepărtaseră fără voie de Hetton.

Așeză copilul pe un pat de ramuri, dibui în buzunarul hainei după chibriturile pe care le ținea mereu acolo și aprinse unul. La lumina lui nesigură văzu pe perete inscripțiile făcute de mâna sigură a lui Johnny.

Johnny C și Clay Blaisdell. 15 august. Al treilea an de Iad.

Erau scrise cu fum de lumânare.

Blaze se cutremură – nu din pricina frigului, nu acolo – și scutură chibritul.

Joe se uită în sus la el, în semiîntuneric. Icnea. În ochi i se citea disperarea. Apoi nu mai icni.

– Hristoase, ce-i cu tine? strigă Blaze. Pereții de piatră îi întoarseră vocea în propriile-i urechi. Ce-i cu tine? Ce-i...

Atunci știu. Erau prea strânse păturile. Le trăsese în jurul lui Joe când îl așezase și trăsese prea tare. Copilul nu putea să respire. Cu degete tremurânde, le slăbi puțin. Joe inhală convulsiv o gură mare de aer umed de peșteră și începu să plângă. Era un sunet slab, tremurat.

Blaze își scutură pamperșii din cămașă, apoi luă unul dintre biberoane. Încercă să-i dea lui Joe tetina, dar Joe își feri gura.

– Așteaptă, atunci, spuse Blaze. Doar așteaptă.

Își luă șapca, o puse pe cap, o răsuci dintr-o mișcare pe stânga și ieși afară.

Strânse niște lemne uscate dintr-un morman de la capătul viroagei și, de sub el, mai mulți pumni de cărbuni. Pe aceștia îi îndesă în buzunare. După ce se întoarse în peșteră, clădi un foc mic și-l aprinse. Deasupra intrării era o fisură mică asemănătoare cu o buză de iepure, suficient cât să creeze un curent de aer și ca o bună parte din fum să fie tras afară. Nu era nevoie să-și facă griji că va vedea cineva acel firicel de fum, asta cel puțin până nu se oprea vântul și nu înceta ninsoarea.

Puse în foc băț după băț, până când acesta începu să pârâie vesel. Atunci îl luă pe Joe în poală, înaintea lui, și-l încălzi. Mititelul respira mai bine acum, dar încă se auzea hârâitul acela bronhic.

– Tre' să te duc la un doctor, îi spuse Blaze. Imediat ce ieșim din asta. El o să te rezolve. O să fii cel mai tare din parcare.

Joe îi surâse pe nepregătite, arătându-și dintele cel nou. Blaze surâse și el, ușurat. Copilul nu putea să se simtă foarte rău dacă încă surâdea, nu? Îi oferi lui Joe un deget. Joe îl cuprinse cu mânuța.

– Strânge, partenere, zise Blaze și râse.

Apoi scoase biberonul rece din buzunarul jachetei, îndepărtă scamele de pe el și-l puse aproape de foc, să se încălzească. Afară, vântul urla și se văita, dar acolo înăuntru începea să se încălzească bine. Își dorea să-și fi amintit mai repede de peșteră. Ar fi fost mai bine decât la Hetton. Fusese o greșeală să-l aducă pe Joe la orfelinat. Era ceea ce George ar fi numit *mojo* rău.

– Păi, zise Blaze, tu n-o să-ți amintești. Așa-i?

Când simți că se încălzise sticla, i-o dădu lui Joe. De data aceasta, pruncul o apucă lacom și o bău pe toată. Când goli și ultimii mililitri, ochii lui căpătaseră o expresie sticloasă, îndepărtată, pe care Blaze ajunsese să o cunoască bine. Îl puse pe Joe pe umăr și-l legănă. Copilul râgâi de două ori și-și rosti cuvintele fără sens preț de, poate, cinci minute. Apoi se opri. Închise iar ochii. Blaze începea să-i învețe programul. Joe avea să doarmă acum patruzeci și cinci de minute – poate o oră –, după care să fie activ tot restul dimineții.

Blaze era îngrozit să-l lase singur, mai ales după accidentul din noaptea precedentă, dar nu avea încotro. Era vital să plece. Așa îi spuneau instinctele. Îl puse pe Joe pe o pătură, îl acoperi cu cealaltă și ancoră pătura de sus cu pietre mari. Se gândea – spera – că dacă Joe se trezea în lipsa lui, se putea întoarce, dar nu se putea târî afară din peșteră. Va trebui să se mulțumească cu atât.

Blaze ieși cu spatele din peșteră, apoi o luă înapoi pe unde venise, călcând pe propriile urme, care deja începeau să se umple de zăpadă. Se grăbi și, când terenul se deschise, o luă la fugă. Era șapte și un sfert dimineața.

În timp ce Blaze se pregătea să-i dea copilului de mâncare, Sterling era în vehiculul de comandă al operațiunii de arest și recuperare, un 4 x 4. Stătea

pe locul mortului. La volan era un ofițer de la Poliția Statală. Fără pălăria lui mare și turtită, ofițerul semăna cu un pușcaș marin, un recrut care tocmai primise prima tunsoare soldățească. În ochii lui Sterling, majoritatea polițiștilor statali semănau cu pușcași marini recruți. Și majoritatea agenților FBI semănau cu avocați sau contabili, lucru întru totul normal, dat fiind că...

Își prinse gândurile în zbor și le trase înapoi la nivelul pământului.

– Nu poți merge mai repede cu hardughia asta?

– Ba sigur că da, spuse polițistul. Și-atunci o să petrecem tot restul dimineții culegându-ne dinții dintr-un troian de zăpadă.

– Nu-i nevoie să folosești tonul ăsta, nu crezi?

– Vremea asta mă agită, zise polițistul. E-un viscol de căcat. Alunecă roțile ca dracu'.

– Bine. Sterling își consultă ceasul de la mână. Cât de mult mai avem până în Cumberland?

– Douăzeci și cinci de kilometri.

– Cât timp?

Ofițerul de poliție ridică din umeri.

– Douăzeci și cinci de minute?

Sterling mormăi ceva în barbă. Aceasta era o „operațiune conjugată" a Biroului și a Poliției Statului Maine, și singurul lucru pe care îl ura mai mult decât „operațiunile conjugate" erau intervențiile dentare pe canal. Posibilitatea unui eșec de proporții creștea atunci când băgai în joc forțele statale de poliție. Sigur, totul devenea o *probabilitate* atunci când Biroul era forțat la o „operațiune conjugată" cu forțele locale de poliție, dar și asta era destul de rău: să facă echipă cu un fals pușcaș marin care se temea să depășească optzeci de kilometri la oră.

Își schimbă poziția în scaun și tocul pistolului îl împunse în șale. Dar acolo îl purta întotdeauna. Sterling avea încredere în arma lui, în Birou și în nasul lui. Avea un nas ca al unui prepelicar bun. Un prepelicar bun nu mirosea doar o potârniche sau un curcan în tufișuri; un prepelicar bun le mirosea frica, și în ce fel frica le va face să clacheze, și unde. Știa când dorința păsării de-a zbura o va depăși pe aceea de-a sta nemișcată în ascunzătoare.

Blaisdell era într-o ascunzătoare, probabil în acel orfelinat părăsit. Asta era foarte bine, dar Blaisdell avea să clacheze. Așa îi spunea lui Sterling nasul. Și cu toate că nemernicul nu avea aripi, avea picioare și putea să fugă.

Sterling era, de asemenea, din ce în ce mai convins că Blaisdell acționa singur. Dacă ar mai fi fost cineva – creierul operațiunii pe care Sterling și Granger îl luaseră de la sine înțeles la început – deja ar fi avut un semn din partea lui, dacă nu din alt motiv, atunci din acela că Blaisdell era prost ca noaptea. Nu, probabil că acționa singur, și probabil că se refugiase în orfelinatul ăla vechi (ca un porumbel mesager timorat, gândi Sterling), convins că nimeni nu-l va căuta acolo. Nu avea motive să creadă că-l vor găsi ghemuit ca o prepeliță speriată în spatele unui tufiș.

Doar că lui Blaisdell îi intrase frica în oase. Sterling știa asta.

Se uită la ceas. Era puțin trecut de 6.30.

Plasa avea să cadă peste o zonă triunghiulară: de-a lungul Route 9 către vest, un drum secundar numit Loon Cut în nord și un vechi drum forestier înspre sud-est. Când toți aveau să fie pe poziție, plasa va începe să se strângă, apropiindu-se de Leagănul Hetton. Ninsoarea era o pacoste acum, dar avea să le ofere acoperire odată intrați în acțiune.

Suna bine, dar...

– Nu poți accelera puțin măgăoaia asta? întrebă Sterling. Știa că era o greșeală să întrebe, o greșeală să-l forțeze pe ofițer, dar nu se putea abține.

Polițistul întoarse privirea spre omul de lângă el. Spre fața mică și ciupită a lui Sterling, și spre ochii lui înflăcărați. Și își spuse: Am impresia că puiu' ăsta de lele vrea să-și pună capăt zilelor.

– Leagă-ți centura de siguranță, agent Sterling, spuse el.

– E legată, zise Sterling. O arcui cu degetul mare ca pe-o bretea.

Polițistul suspină și apăsă puțin mai tare pedala de accelerație.

Sterling dădu ordinul la șapte dimineața și forțele reunite intrară în acțiune. Stratul de zăpadă era foarte înalt – peste un metru pe alocuri –, dar oamenii înaintară înverșunați, păstrând contactul radio. Nimeni nu se plânse. În joc era viața unui copilaș. Ninsoarea neîncetată conferea situației o urgență sporită, ireală. Semănau cu niște siluete într-un vechi film mut, o melodramă sepia în care era floare la ureche să-l identifici pe răufăcător.

Sterling coordonă operațiunea ca un mijlocaș bun, ținând lucrurile sub control prin intermediul aparatului de emisie-recepție. Oamenii care se apropiau dinspre est aveau traseul cel mai ușor, așa încât le încetini înaintarea pentru a-i sincroniza cu cei care veneau de pe Route 9 și cu cei care coborau

dealul Loon pe Loon Cut. Sterling voia să-nconjoare Leagănul Hetton, dar mai voia ceva. Voia ca în același timp oamenii lui să scotocească fiecare tufă și pâlc de copaci în căutarea păsăroiului lui.

– Sterling, aici Tanner. Recepționezi?

– Da, Tanner. Spune.

– Suntem în capul drumului care duce la orfelinat. Lanțul e tras peste drum, dar lacătul e spart. Acolo e, sunt sigur. Terminat.

– Mesaj recepționat, spuse Sterling. Emoția îi străbătu nervii în toate direcțiile. În pofida frigului, simți transpirație la vintre și subsuori. Vezi urme proaspete de roți, răspunde?

– Nu, domnule. Terminat.

– Continuă. Încheiat transmisia.

Al lor era. Marea teamă a lui Sterling fusese că Blaisdell le-o luase iarăși înainte – că luase copilul și plecase –, dar nu era așa.

Vorbi încet în aparat și oameni se mișcară repede, gâfâind și pășind împleticit prin zăpadă ca niște dulăi.

Blaze se cățără peste zidul dintre Grădina Victoriei și curtea din spate a Leagănului Hetton. Alergă spre ușă. În minte auzea vociferări înfricoșătoare. Își simțea nervii ca niște picioare desculțe pe cioburi de sticlă. Cuvintele lui George îi răsunau în gând, se năpusteau asupra lui iar și iar: *Aproape că te-au încolțit, Blaze.*

Urcă scările în salturi nebunești, intră în biroul părăginit și începu să arunce totul – haine, mâncare, biberoane – în leagăn. Apoi coborî valvârtej scările și o zbughi afară.

Era 7.30.

7.30.

– Stați așa, zise Sterling încet în aparatul de emisie-recepție. Stați toți așa un minut. Granger? Bruce? Recepționați?

Vocea care răspunse părea rugătoare.

– Aici Corliss.

– Corliss? Nu cu tine vreau, Corliss. Vreau cu Bruce. Terminat.

– Agentul Granger e la pământ, domnule. Cred că și-a rupt piciorul. Terminat?

– *Poftim?*

– Pădurea asta-i plină de copaci căzuți, domnule. El, ăă, s-a împiedicat într-unul. Ce să facem? Terminat?

Timpul, scurgându-se amenințător de repede. În mintea sa, imaginea unei clepsidre uriașe pline cu zăpadă și Blaisdell alunecând prin mijlocul ei. Pe-o sanie, futu-i.

– Pune-i atele, încotoșmănează-l bine și lasă-i aparatul tău. Terminat.

– Da, să trăiți. Vreți să vorbiți cu el? Terminat?

– Nu. Vreau să ne mișcăm. Terminat.

– Da, să trăiți, am înțeles.

– Perfect, spuse Sterling. Către toți conducătorii de grupuri, picioarele la spinare. Încheiat transmisia.

Blaze alergă prin Grădina Victoriei, gâfâind. Ajunse la zidul de piatră dărăpănat din capătul ei, îl urcă și alunecă vrând-nevrând pe pantă în jos până la liziera pădurii, strângând leagănul la piept.

Se ridică, dădu să pășească înainte, apoi se opri. Puse leagănul jos și scoase pistolul lui George de la curea. Nu văzuse și nici nu auzise nimic, dar știa.

Se piti după trunchiul unui pin înalt și bătrân. Ninsoarea îi biciuia obrazul stâng, amorțindu-l. Aștepta fără să se miște. Între pereții craniului, mintea îi vuia. Dorința de-a se întoarce la Joe era chinuitoare, dar dorința de-a rămâne acolo și-a aștepta și-a nu face gălăgie era la fel de puternică.

Dacă Joe ieșea dintre pături și se târa spre foc?

Nu-i posibil, își spuse Blaze. Până și copiii mici se tem de foc.

Dacă se târa afară din peșteră, în zăpadă? Dacă îngheța de viu chiar în momentul acela, în timp ce el stătea acolo ca o momâie?

Nu-i posibil. Doarme.

Da, și nimeni nu putea spune cât va mai dormi – într-un loc străin. Sau dacă direcția vântului se schimbă și peștera se umple de fum? În timp ce tu stai aici, singura persoană pe o rază de trei kilometri, poate opt...

Nu era singura persoană. Mai era cineva în preajmă. Cineva.

Dar în pădure nu se auzea altceva decât vântul, trosnetul copacilor și foșnetul slab al ninsorii.

E timpul să pleci.

Doar că nu era. Era timpul să aștepte.

Trebuia să ucizi copilul când ți-am spus eu, Blaze.

George. În capul său, acum. Hristoase!

Altundeva nici n-am fost vreodată. Acum, du-te!

Decise să meargă. Apoi decise că mai întâi va număra până la zece. Ajunsese la șase când ceva se desprinse din centura gri-verde a copacilor din josul pantei. Era un polițist, însă Blaze nu simți pic de teamă. Ceva i-o alungase și acum era perfect calm. Doar Joe conta acum, să aibă grijă de Joe. Se gândea că polițistul nu-l va observa, dar polițistul în mod sigur va vedea urmele, iar asta era la fel de rău.

Blaze văzu că polițistul va trece pe lângă el prin dreapta, așa că se învârti pe după trunchiul pinului celui mare, spre stânga. Se gândi la toate dățile când el și John și Toe și ceilalți se jucaseră în pădurea aceea; cowboy și indieni, hoți și vardiști. Pac-pac cu un băț strâmb, și erai mort.

Un singur foc de pistol îi va pune capăt. Nici nu trebuia să ucidă sau măcar să rănească vreunul dintre ei. Sunetul ar fi fost de ajuns. Blaze își simți bătăile inimii în gât.

Polițistul se opri. Văzuse urmele. Cu siguranță. Sau o bucată din haina lui Blaze ieșind de după copac. Blaze coborî piedica pistolului lui George. Dacă cineva trebuia să deschidă focul, prefera să fie el acela.

Apoi polițistul își reluă mersul. Din când în când, se uita în jos la zăpadă, însă cel mai adesea își îndrepta atenția spre desișuri. La cincizeci de metri de el, acum. Nu – mai puțin.

În stânga, Blaze auzi pe altcineva călcând pe o ramură căzută la pământ sau pe una mai joasă și scoțând o înjurătură. Inima îi tresări și mai tare în piept. Pădurea forfotea de ei, deci. Dar poate... poate dacă se duceau toți în aceeași direcție...

Hetton! Înconjurau Leagănul Hetton! Sigur! Și dacă el reușea să ajungă înapoi la peșteră, s-ar fi aflat în partea opusă lor. Apoi, mai adânc în inima pădurii, poate peste cinci kilometri, era un drum forestier...

Polițistul se apropiase la douăzeci și cinci de metri. Blaze se mai învârti puțin pe după copac. Dacă sărea acum cineva din tufișul din partea lui descoperită, era fript.

Polițistul trecea pe lângă copac. Blaze auzea scrâșnetul ghetelor lui pe zăpadă. Auzea chiar și ceva zăngănit în buzunarele lui – mărunțiș, poate chei. Și scârțâitul curelei lui. Da, și asta.

Blaze se mișcă și mai departe pe după copac, făcând pași mici în lateral. Apoi așteptă. Când trase iar cu ochiul, polițistul era cu spatele la el. Nu observase încă urmele, dar avea să le observe. Călca chiar pe ele.

Blaze ieși de după copac și se apropie de polițist cu pași mari, fără sunet. Răsuci pistolul lui George, apucându-l de țeavă.

Polițistul coborî privirea și văzu urmele. Încremeni, apoi duse mâna după aparatul de emisie-recepție de la curea. Blaze ridică pistolul deasupra capului și-l avântă cu forță în jos. Polițistul icni și se clătină, însă pălăria lui mare absorbi mare parte din forța loviturii. Blaze lovi din nou, din lateral, și-l nimeri pe polițist în tâmpla stângă. Se auzi un bufnet puternic. Pălăria copoiului alunecă pe-o parte și rămase culcată peste obrazul drept. Blaze văzu că era tânăr, abia un adolescent. Apoi polițistului i se tăiară picioarele și se prăbuși la pământ, ridicând zăpadă în jurul lui.

– Jigodiilor, zise Blaze. Plângea. De ce nu puteți lăsa un om în pace?

Îl apucă pe polițist de subsuori și-l trase lângă pinul cel mare. Îl propti și-i îndreptă pălăria pe cap. Nu era mult sânge, dar Blaze nu se lăsă înșelat de asta. Știa cât de tare putea să lovească. Nimeni nu știa mai bine. Se simțea pulsul la gâtul polițistului, dar era slab. Dacă tovarășii lui nu-l găseau repede, avea să moară. Ei bine, cine-i ceruse să vină? Cine-i ceruse să-și vâre naibii nasul unde nu-i fierbea oala?

Luă leagănul de jos și se puse în mișcare. Era opt fără un sfert când ajunse înapoi la peșteră. Joe încă dormea, iar asta îl făcu pe Blaze să plângă din nou, de data aceasta de ușurare. Dar în peșteră era frig. Vântul adusese zăpada înăuntru și stinsese focul plăpând.

Începu să-l clădească la loc.

Agentul special Bruce Granger îl văzu pe Blaze când cobora râpa și se târa în gura peșterii. Granger stătea acolo indiferent și aștepta să se termine vânătoarea într-un fel sau altul, așa încât cineva să-l poată lua pe sus. Îl durea piciorul ca naiba și se simțea ca un nătâng.

Acum se simțea ca un câștigător la loterie. Întinse mâna după aparatul pe care i-l lăsase Corliss și îl duse la gură.

– Granger către Sterling, spuse el încet. Răspunde.

Bruiaj. Bruiaj neîntrerupt. Ciudat.

– Albert, aici Bruce, e urgent. Răspunde!

Nimic.

Granger închise ochii un moment.

– Pui de lele, zise el.

După care deschise ochii și începu să se târască.

8.10.

Albert Sterling și doi polițiști statali stăteau în vechiul birou al lui Martin Coslaw cu pistoalele în mână. Într-un colț era aruncată o pătură. Sterling văzu două biberoane de plastic goale și trei conserve goale de lapte condensat ce păreau desfăcute cu lama unui briceag. Și două baxuri goale de Pampers.

– La dracu', făcu el. La dracu', la dracu', *la dracu'*.

– Nu poate fi departe, spuse Franklin. E pe jos. Cu copilul.

– Sunt minus doișpe grade afară, remarcă cineva din hol.

Sterling își zise: Spuneți și voi, băieți, ceva ce nu știu deja, futu-i.

Franklin se uita în jur.

– Unde-i Corliss? Brad, l-ai văzut pe Corliss?

– Cred că a rămas la parter, spuse Bradley.

– Ne întoarcem în pădure, anunță Sterling. Jivina aia trebuie să fie încă în pădure.

Se auzi un foc de armă. Era slab, amortizat de ninsoare, dar inconfundabil.

Se uitară unul la celălalt. Se scurseră cinci secunde de tăcere absolută, încremenită. Poate șapte. Apoi o zbughiră către ușă.

Joe încă nu se trezise când glonțul intră în peșteră. Ricoșă de două ori, bâzâind ca o albină nervoasă, despicând așchii de granit și proiectându-le prin aer. Blaze întindea scutece; voia să-l schimbe pe Joe, să fie sigur că era uscat înainte să plece cu el.

Acum Joe se trezi brusc și începu să plângă. Mânuțele lui fluturau în aer. O așchie de granit îl crestase pe față.

Blaze nu stătu pe gânduri. Văzu sângele și logica îl părăsi. În locul ei veni ceva întunecat și criminal. Ieși valvârtej din peșteră și se avântă strigând spre locul din care se auzise împușcătura.

22

Când George păși în viața lui, Blaze ședea la tejghea, la Moochie's. Mânca o gogoașă și citea o revistă cu Omul-Păianjen. Era septembrie. Blaze nu avea de lucru deja de două luni și banii se împuținau. Câțiva dintre băieții isteți de la cofetărie fuseseră prinși. Blaze însuși fusese reținut pentru interogatoriu în legătură cu un jaf la un birou de împrumuturi din Saugus, dar el nu luase parte la lovitura aceea și se arătase uimit cu atâta sinceritate, încât sticleții îi dăduseră drumul. Blaze se gândea să-și încerce norocul din nou la spălătoria spitalului.

– El e, spuse cineva. Ăla-i Baubau.

Blaze se întoarse și-l văzu pe Hankie Melcher. Alături de el era un tip scund îmbrăcat într-un costum călcat la dungă. Tipul scund avea un ten pământiu și ochi care păreau să ardă ca tăciunii.

– Sal'tare, Hank, zise Blaze. Nu te-am mai văzut.

– Eh, am avut un scurt concediu pe cheltuiala statului, spuse Hank. Mi-au dat drumul pen' că ăia de-acolo nu știu să numere bine. N-am dreptate, George?

Tipul scund nu scoase o vorbă, ci doar zâmbi subțire și continuă să-l privească pe Blaze. Ochii aceia înflăcărați îl stânjeneau pe Blaze.

Moochie se apropie, ștergându-și mâinile pe șorț.

– Sal', Hankie.

– Cremă de ou cu ciocolată pentru mine, zise Hank. Vrei și tu una, George?

– Numa' o cafea. Neagră.

Moochie plecă. Hank spuse:

– Blaze, vreau să ți-l prezint pe cumnatul meu. George Rackley, Clay Blaisdell.

– Sal'tare, făcu Blaze. Simțea miros de lucru.

– Sal'. George clătină din cap. Ești cât o huidumă, știi asta?

Blaze râse ca și când nimeni n-ar fi remarcat înainte că era cât o huidumă.

– George e-un hazliu, zise Hank, rânjind. E-un adevărat Bill Crosby. Numa' că alb.

– Sigur, făcu Blaze, continuând să zâmbească.

Moochie se întoarse cu crema de ou a lui Hankie și cu cafeaua lui George. George sorbi o gură, făcu o grimasă. Se uită la Moochie.

– Întotdeauna te caci în ceștile de cafea sau mai folosești și țucalul, măi frumușelule?

Hank i se adresă lui Moochie:

– George nu vorbește serios.

George încuviință din cap.

– Așa-i. Nu-s decât un hazliu, atâta tot. Dispari puțin, Hankie. Du-te în spate și joacă pinball.

Hankie rânjea în continuare.

– Da, bine. 'Țeles.

După ce plecă, iar Moochie își reluase locul în celălalt capăt al tejghelei, George se întoarse spre Blaze.

– Retardatu' ăla zice că te interesează ceva de lucru.

– Asta cam așa-i, recunoscu Blaze.

Hankie introduse monede în aparatul de pinball, apoi ridică mâna și începu să îngâne ceva ce aducea cu melodia din *Rocky*.

George făcu un gest din cap spre el.

– Acum, că e iar liber, Hankie are planuri mari. O benzinărie din Malden.

– Așa zici? întrebă Blaze.

– Mda. Lovitura secolului, în mama mă-sii. Vrei să faci o sută de bătrâne după-amiaza asta?

Blaze răspunse fără ezitare:

– Sigur.

– O să faci exact ce-ți spun?

– Sigur. Care-i mișcarea, domnule Rackley?

– George. Spune-mi George.

– Care-i mișcarea, George?

Apoi îi observă din nou ochii înflăcărați, nerăbdători, și spuse:

– Nu fac rău nimănui.

– Nici eu. Pac-pac e pentru tăntălăi. Acum ascultă.

În acea după-amiază, George și Blaze intrară în Hardy's, un magazin universal cu vad bun în Lynn. Toți funcționarii de la Hardy's purtau cămăși roz cu mâneci albe. Purtau și insigne pe care scria BUNĂ! EU SUNT DAVE! Sau JOHN! Sau orice alt nume. Pe sub cămașă, George purta altă cămașă

care semăna cu a lor. Pe insigna lui scria BUNĂ! EU SUNT FRANK! Când Blaze văzu asta, încuviință și spuse:

– E-un fel de alias, nu?

George zâmbi – nu cum zâmbea în preajma lui Hankie Melcher – și spuse:

– Da, Blaze. Un fel de alias.

Ceva la zâmbetul acela îl făcu pe Blaze să se relaxeze. Nu era nimic rău sau jignitor în el. Și cum doar ei doi formau echipa, nu era nimeni care să-i dea lui George un ghiont în coaste atunci când Blaze spunea ceva prostesc, și să-l facă să se simtă lăsat pe dinafară. Blaze nu era sigur dacă George ar fi rânjit chiar dacă *ar mai fi fost* cineva cu ei. Ar fi spus mai degrabă ceva de genul: *Ține-ți dracului coatele acasă, căcat cu ochi*. Blaze descoperi că, pentru prima dată de când murise John Cheltzman, îi plăcea de cineva.

George își croise și el drumul prin viață luptându-se cu greutăți de tot felul. Se născuse în secția săracilor de la un spital catolic din Providence numit Sfântul Iosif: mama necăsătorită, tatăl necunoscut. Ea respinsese sugestia călugărițelor de-a da băiatul spre adopție și, în schimb, se folosise de el ca de-o armă cu care să-și înfrunte familia. George crescuse în partea de oraș rezervată celor rupți în fund și executase prima lui înșelătorie la vârsta de patru ani. Mama lui tocmai voia să-l plesnească pentru că vărsase un bol de terci Maypo. George îi spusese că un bărbat îi adusese o scrisoare și o lăsase în holul de la intrare. În timp ce ea o căuta, el o încuiase afară din apartament și o ștersese pe scara de incendiu. Bătaia pe care o mâncase mai târziu fusese de două ori mai cruntă, dar nu uitase niciodată euforia pe care o simțise știind că învinsese, măcar pentru o vreme; tot restul vieții avea să vâneze sentimentul acela de victorie. Era trecător, însă întotdeauna neprețuit.

Era un băiat isteț și aprig. Viața îl învățase lucruri pe care ratați precum Hankie Melcher nu aveau să le învețe niciodată. George și trei cunoștințe vechi (el nu avea amici) furaseră o mașină când George avea unsprezece ani, făcuseră o raită de plăcere de la Providence la Central Falls, fuseseră prinși. Băiatul de cincisprezece ani care conducea fusese trimis la școala de corecție. George și ceilalți băieți fuseseră eliberați condiționat. George mai primise și o bătaie soră cu moartea din partea codoșului tuciuriu cu care mama lui trăia pe atunci. Codoșul era Aiden O'Kellaher, un individ cu probleme la

rinichi – de unde și porecla lui în branșă: Kelly Pișăciosul. Pișăciosul îl snopi până când sora lui vitregă îi strigase să înceteze.

– Vrei și tu o porție? întrebase Pișăciosul, iar când Tansy clătinase din cap, el spusese: Atunci, tacă-ți dracului fleanca.

De atunci, George nu mai furase niciodată o mașină fără motiv. O dată fusese de ajuns pentru a învăța că o raită de plăcere nu-ți aduce nimic. Trăim într-o lume lipsită de plăceri.

La treisprezece ani, el și un prieten fuseseră prinși furând dintr-un magazin Woolworth's. Libertate condiționată din nou. Și altă bătaie. George nu se oprise din furat, dar își îmbunătățise tehnica, și nu mai fusese prins niciodată.

Când George avea șaptesprezece ani, Pișăciosul îi găsi o slujbă ca agent de pariuri. La vremea aceea, Providence se bucura de genul de renaștere călâie care trecea drept prosperitate în statele aride din punct de vedere economic din New England. Pariurile o duceau bine. La fel și George. Își cumpără haine frumoase. Pe deasupra, începuse să-și măsluiască lista de pariuri. Pișăciosul îl considera pe George un băiat destoinic; aducea șase sute cincizeci de dolari în fiecare miercuri. Fără știrea tatălui său vitreg, George mai punea deoparte alți două sute.

Apoi mafia veni la nord, din Atlantic City. Preluară ei controlul pariurilor. Unii dintre localnicii de nivel mediu fură puși pe liber. Kelly Pișăciosul fu pus pe liber într-un cimitir de mașini, unde fusese descoperit cu gâtul tăiat și cu boașele în torpedoul unui Chevrolet Biscayne.

Rămas fără sursă de venit, George plecă la Boston. O luă cu el și pe sora lui în vârstă de doisprezece ani. Nici tatăl lui Tansy nu era cunoscut, însă George avea bănuielile lui; Pișăciosul avusese aceeași bărbie subțire.

În următorii șapte ani, George perfecționă o sumedenie de înșelătorii mărunte. Pe deasupra, inventă câteva. Mama lui semnă nepăsătoare un act prin care îl făcea tutorele legal al lui Tansy Rackley și George o ținu pe târfuliță în școală. Veni apoi o zi când află că surioara își injecta heroină. Și, colac peste pupăză, era și cu burta la gură. Hankie Melcher se arătă dornic s-o ia de soție. George fu surprins la început, apoi nu mai fu. Lumea era plină de proști care se rupeau în figuri ca să-ți arate cât de deștepți erau ei.

Blaze îi pică cu tronc lui George pentru că Blaze era un prost fără pretenții. Nu era un fandosit, un dur sau bețivan. Nu juca biliard și nu își injecta heroină. Blaze era un mocofan. Era o unealtă și, în cursul anilor petrecuți

împreună, George drept unealtă îl și folosi. Dar niciodată în sens rău. Ca un bun tâmplar, George iubea uneltele bune – cele care funcționează de fiecare dată așa cum trebuie. Putea să-i întoarcă spatele lui Blaze. Putea să se culce într-o cameră în care Blaze era treaz și să știe că, atunci când se va trezi, banii tot sub pat vor fi.

De asemenea, Blaze îi calma instinctele hămesite și furioase. Asta nu era de colea. Și veni o zi când George înțelese că, dacă-i spunea: „Blaze, trebuie să te arunci de pe clădirea asta, pentru că așa procedăm noi"... ei bine, Blaze s-ar fi aruncat. Într-un fel, Blaze era Cadillacul pe care George nu avea să-l dețină niciodată – îl țineau suspensiile atunci când drumul era plin de hârtoape.

Când intrară în Hardy's, Blaze se duse direct la articolele pentru bărbați, cum fusese instruit. Nu avea la el portmoneul lui; avea o chestie ieftină din plastic cu cincisprezece dolari înăuntru și un act de identitate în care se spunea că este David Billings din Reading.

Intrând pe raion, vârî mâna în buzunarul de la spate – ca pentru a verifica dacă mai avea portmoneul acolo – și-l trase trei sferturi afară. Când se aplecă să vadă niște cămăși de pe raftul de jos, portmoneul căzu la podea.

Aceasta era partea cea mai delicată a operațiunii. Blaze se întoarse pe jumătate, ținând un ochi la portmoneu fără să pară că făcea asta. Pentru un observator întâmplător, ar fi părut întru totul captivat de evaluarea unor cămăși Van Heusen cu mâneci scurte. George îi explicase de-a fir a păr. Dacă un om cinstit observa portmoneul, toată schema cădea și aveau să se mute la Kmart. Uneori era nevoie și de șase încercări pentru ca schema să funcționeze.

– Mamăăă! făcuse Blaze. Nu știam că sunt atâția oameni cinstiți.

– Nu sunt, spusese George cu un zâmbet glacial. Dar mulți sunt speriați. Iar tu fă bine și ține un ochi la portmoneul ăla futut. Dacă ți-l șmanglește cineva, te-ai scuturat de cinșpe biștari și eu m-am scuturat de-un act de identitate care valorează mult mai mult de-atât.

În ziua aceea, în Hardy's, avură norocul începătorului. Un bărbat care purta o cămașă cu un aligator pe piept veni pe culoar, zări portmoneul, apoi se uită în ambele direcții de-a lungul culoarului să vadă dacă nu venea cineva. Nu venea nimeni. Blaze schimbă o cămașă cu alta și apoi o ridică pe lângă corp în oglindă. Inima îi bubuia ca toți dracii.

Așteaptă să-l bage în buzunar, zicea George. *Apoi fă tărăboi.*

Bărbatul în cămașă cu aligator împinse portmoneul lângă raftul cu svetere la care se uita. Apoi vârî mâna în buzunar, scoase cheile de la mașină și le scăpă pe jos. Hopa. Se aplecă după ele și agăță în același timp și portmoneul. Le îndesă pe amândouă în buzunarul pantalonilor, după care plecă agale.

Blaze scoase un urlet ca un muget de taur.

– Hoțu'! *Hoțu'! Da, TU!*

Cumpărătorii se întoarseră și lungiră gâturile. Vânzătorii se uitară peste umăr. Șeful de raion depistă sursa problemei și porni în grabă spre ei, oprindu-se la un post de vânzare pentru a apăsa un buton etichetat *Special*.

Bărbatul în cămașă cu aligator pe piept se albi la față... se uită în jur... o rupse la fugă. Izbuti să facă patru pași înainte ca Blaze să-l apuce de guler.

Șifonează-l, da' nu-i face rău, îi spusese George. *Continuă să țipi. Și orice-ar fi, nu-l lăsa să scape de portmoneu. Dacă ți se pare că încearcă asta, trage-i un genunchi la bijuterii.*

Blaze îl apucă pe bărbat de umeri și începu să-l scuture sus-jos ca pe-un flacon cu medicamente. Bărbatul în cămașă cu aligator, poate un fan Walt Whitman, scoase un urlet sălbatic. Mărunțișul îi zbură din buzunare. Vârî o mână în buzunarul în care se afla portmoneul, exact cum spusese George că va face, și Blaze îi trase una în boașe – nu foarte tare. Bărbatul în cămașă cu aligator țipă.

– Te-nvăț eu minte să-mi furi portmoneul! strigă Blaze în fața lui. Începea să-și intre în rol. Te *omor!*

– Să-l ia cineva de aici! țipă omul. *Luați-l!*

Unul dintre funcționarii de la raionul cu articole pentru bărbați își vârî nasul.

– Hei, ajunge!

George, care examina articolele sport, își descheie cămașa, o dădu jos fără a încerca să-și ascundă mișcările și o dosi sub un teanc de tricouri. Oricum, nimeni nu se uita la el. Toți se uitau la Blaze, care smuci cu toată forța și rupse drept pe mijloc cămașa cu aligator pe piept.

– Depărtați-vă! striga funcționarul. Calmați-vă!

– Nenorocitu' dracului mi-a furat portmoneul! urlă Blaze.

O ceată mare de curioși începea să se adune. Voiau să vadă dacă Blaze îl va ucide pe tipul pe care îl prinsese, înainte să ajungă la fața locului

responsabilul de raion sau agentul de pază al magazinului sau oricine altcineva cu autoritate.

George apăsă butonul de VÂNZARE ZERO al uneia dintre casele de marcat de la raionul bărbați și începu să ia pumni de bancnote. Pantalonii lui erau mai mari decât trebuia și o punguță – un fel de absorbant intim ascuns – era cusut în partea din față. Îndesă bancnotele acolo, fără grabă. Cele de zece și de douăzeci mai întâi – erau câteva și de cincizeci, adevărat noroc al începătorului –, apoi cele două cinci și de unu.

– Depărtați-vă! continua să strige responsabilul de raion în timp ce străbătea mulțimea. Hardy's avea într-adevăr un agent de pază și acesta venea imediat după responsabilul de raion. Ajunge! Stați așa!

Agentul de pază se înfipse între Blaze și bărbatul în cămașă ruptă cu aligator.

Lasă-l în pace după ce vin agenții de pază, îl instruise George, *dar continuă să faci ca și când ai vrea să-l omori.*

– Căutați-l în buzunar! strigă Blaze. Nenorocitu' m-a jefuit!

– Am luat un portmoneu de pe jos, recunoscu omul-aligator, și tocmai mă uitam în jur după posibilul proprietar, când... când *bătăușu'* ăsta...

Blaze sări la el. Omul-aligator se dădu în spate. Agentul de pază îl împinse pe Blaze în lături. Blaze nu se împotrivi. Se distra.

– Ușurel, uriașule. Calm, băiete.

Între timp, responsabilul de raion îl întrebă pe omul-aligator cum îl chema.

– Peter Hogan.

– Goliți-vă buzunarele, domnule Hogan.

– Ba' nici nu mă gândesc!

Agentul de pază spuse:

– Goliți-le, altfel chem poliția.

George se îndreptă alene spre scara rulantă, părând la fel de alert și ager precum cel mai bun angajat Hardy's care și-a semnat vreodată foaia de pontaj.

Peter Hogan cumpăni dacă să-și revendice sau nu drepturile, apoi își goli buzunarele. Când mulțimea văzu portmoneul maro ieftin, făcu *aaaa!*

– Ăla e, zise Blaze. E-al meu. Tre' să mi-l fi luat din buzunarul de la spate când mă uitam la cămăși.

– Ai în el actul de identitate? întrebă agentul de pază, deschizând portmoneul.

Preț de un moment îngrozitor, mintea lui Blaze se goli. Apoi i se păru că George stătea chiar acolo lângă el. *David Billings, Blaze.*

– Sigur, David Billings, zise Blaze. Eu.

– Câți bani sunt în el?

– Nu mult. Cinșpe dolari sau așa ceva.

Agentul de pază se uită la responsabilul de raion și încuviință din cap. Mulțimea scoase iar un *aaa!* prelung. Agentul de pază îi dădu portmoneul lui Blaze, care-l îndesă în buzunar.

– Tu vii cu mine, spuse agentul de pază. Îl apucă de braț pe Hogan.

Responsabilul de raion spuse:

– Împrăștiați-vă, oameni buni, spectacolul s-a încheiat. Hardy's are multe lucruri la reducere săptămâna asta și vă poftesc să le vedeți.

Lui Blaze i se păru că omul vorbea la fel de bine ca un crainic radio; nu era de mirare că primise un post cu o asemenea responsabilitate.

Lui Blaze, șeful de raion îi spuse:

– Vreți să veniți cu mine, domnule?

– Da. Blaze îl săgetă pe Hogan cu o privire. Lăsați-mă doar să iau cămașa pe care o voiam.

– Ne face plăcere să vă anunțăm că acea cămașa vă este oferită astăzi cadou din partea magazinului Hardy's. *Totuși*, ne-ar face plăcere să avem o scurtă întrevedere la etajul al doilea. Întrebați de domnul Flaherty. Camera 7.

Blaze aprobă din cap și se întoarse înapoi la cămăși. Responsabilul de raion plecă. Nu foarte departe, unul dintre vânzători se pregătea să apese butonul de VÂNZARE ZERO al casei de marcat pe care o golise George.

– Hei, tu! i se adresă Blaze, apoi îi făcu semn să se apropie.

Vânzătorul se apropie... dar nu foarte tare.

– Vă pot ajuta, domnule?

– Magazinu' ăsta are restaurant fast-food?

Vânzătorul păru ușurat.

– La parter.

– Ești cel mai tare, spuse Blaze.

Cu degetul mare și arătătorul schiță un pistol, îi trase din ochi vânzătorului și porni cu pas șăgalnic spre scara rulantă. Vânzătorul îl însoți cu privirea. Până când se întoarse la casa de marcat, unde toate compartimentele pentru bancnote erau acum goale, Blaze era afară în stradă. George aștepta într-un Ford vechi, mâncat de rugină. Și plecară în legea lor.

Strânseseră trei sute patruzeci de dolari. George îi împărți în două părți egale. Blaze era extaziat. Fusese cea mai ușoară lovitură din câte dăduse vreodată. George era un geniu. Aveau să aplice tactica în tot orașul.

George acceptă toate acestea cu modestia unui magician de duzină care tocmai a făcut o scamatorie la petrecerea de aniversare a unui copil. Nu-i spuse lui Blaze că tertipul data încă din timpul școlii primare, când doi indivizi se luau la harță lângă vitrina cu carne și un al treilea golea sertarul cu bani în timp ce proprietarul aplana conflictul. Și nu-i spuse nici că vor fi prinși a treia oară când o vor încerca, dacă nu a doua. Aprobă doar din cap și ridică din umeri și se bucură de uimirea uriașului de lângă el. Uimire? Blaze era de-a dreptul năucit.

Merseră cu mașina în Boston, opriră la un magazin de băuturi și luară două jumătăți de Old Granddad. Apoi se duseră la o dublă reprezentație la cinematograful Constitution de pe Washington Street și văzură urmăriri de mașini și oameni cu arme automate. Când plecară la zece în seara aceea, erau amândoi beți turtă. Toate patru capacele de roți ale Fordului fuseseră furate. George era furios, deși capacele fuseseră la fel de rablagite ca restul mașinii. Apoi văzu că cineva îi zgâriase cu cheia abțibildul VOTAȚI CU DEMOCRAȚII de pe bara de protecție din spate și izbucni în râs. Se așeză pe bordură și râse până ce lacrimile începură să-i curgă pe obrajii pământii.

– Am fost jecmăniți de un fan Reagan, zise el. Să-mi trag una.

– Poate că tipu' care ți-a stricat țâțbilul n-a fost același tip care și-a luat capacele de roți, spuse Blaze, așezându-se lângă George. I se învârtea capul, însă era o senzație plăcută. O senzație de neegalat.

– *Țâțbil!* strigă George. Se aplecă în față de parcă ar fi avut o crampă la stomac, însă hohotea de râs. Lovi cu picioarele în asfalt. *Știam eu că tre' să existe un cuvânt pentru Barry Goldwater! Futu-i țâțbilu'!* Apoi se opri din râs. Se uită la Blaze cu ochi solemni, umezi și spuse: Blazeișor, tocma' m-am pișat pe mine.

Blaze izbucni în râs. Râse până ce căzu pe spate, pe trotuar. Niciodată nu râsese atât de tare, nici măcar cu John Cheltzman.

Doi ani mai târziu, George fu arestat pentru punerea în circulație de cecuri fără acoperire. Norocul fu din nou de partea lui Blaze. El se recupera de pe urma gripei și George era singur când polițiștii îl reținură în fața unui bar din

Denver. Primi trei ani – o pedeapsă aspră pentru fals în acte fără recidivă –, dar George era un escroc notoriu, iar judecătorul era un căpcăun notoriu. Poate chiar un țâțbil. Asta însemna douăzeci de luni cu reducerea pedepsei pentru bună purtare.

Înaintea pronunțării sentinței, George îl luă pe Blaze deoparte.

– Mă duc la Walpole, uriașule. Un an, cel puțin. Probabil mai mult.

– Dar avocatul tău...

– Smintitu' ăla nu l-ar putea apăra nici pe papă dacă ar fi acuzat de viol. Ascultă: să nu te apropii de Moochie's.

– Dar Hank a spus că dacă trec pe acolo, poate să...

– Și nu te apropia nici de Hankie. Ia-ți o slujbă normală până ies, așa tre' să procedezi. Nu-ncerca să dai lovituri de unul singur. Ești prea prostănac, la naiba. Știi asta, nu?

– Da, zise Blaze și surâse. Însă îi venea să plângă.

George văzu asta și-l lovi cu pumnul în braț.

– O să te descurci tu, spuse.

Apoi, când Blaze se îndepărta, George strigă după el. Blaze se întoarse. George gesticulă grăbit spre frunte. Blaze încuviință și răsuci cozorocul șepcii pe partea norocoasă. Surâse. Dar în sinea lui tot îi venea să plângă.

Încercă la vechiul loc de muncă, dar era prea anost după viața alături de George. Își dădu demisia și căută ceva mai bun. O vreme, fu agent de ordine la un bar în Combat Zone, dar nu se descurcă. Era prea milostiv.

Se întoarse în Maine, se angajă ca tăietor de lemne și așteptă eliberarea lui George. Îi plăcea să taie lemne și-i plăcea să ducă brazi de Crăciun la sud. Îi plăceau aerul proaspăt și zările neîntrerupte de clădiri înalte. La oraș era bine uneori, dar în pădure era liniște. Erau păsări și uneori vedeai căprioare venind să se adape la iazuri și inima îți bătea în ritm cu inima lor. În mod categoric nu ducea dorul metrourilor sau al mulțimilor de oameni agitați. Dar când George îi trimise un mesaj scurt – *Ies vineri, sper să ne vedem* –, Blaze abandonă pădurea și coborî iar la sud, spre Boston.

La Walpole, George învățase o sumedenie de înșelătorii noi. Le încercară ca niște doamne bătrâne care încearcă mașini noi. Cea mai de succes fu înșelătoria cu homosexuali. Aceasta le merse ca pe apă vreme de trei ani, până când Blaze fu arestat în timpul a ceea ce George numea „schema Iisus".

George mai deprinsese ceva în închisoare: ideea unei singure lovituri mari și-apoi retragerea din branșă. Pentru că, îi spuse lui Blaze, nu se vedea petrecându-și cei mai frumoși ani din viață înghiontindu-se cu homalăi în baruri unde toată lumea purta haine ca în *The Rocky Horror Picture Show*. Sau vânzând enciclopedii false. Sau făcând înșelătorii mărunte. Nu, o singură lovitură mare și apoi retragere din branșă. Asta deveni mantra lui.

Un profesor de liceu pe nume John Burgess, condamnat pentru omor, îi sugerase o răpire.

– Vorbești fără tine! zise George, îngrozit. Erau în curte la recreația de la ora zece, mâncau banane și se uitau la niște nătăfleți plini de mușchi care aruncau o minge de la unul la altul.

– Are o reputație proastă din cauză că e fărădelegea preferată a idioților, zise Burgess. Era un om cu o chelie mică. Răpește un copil mic, ăsta-i lozul câștigător.

– Mda, la fel ca Hauptmann, spuse George și se zgâlțâi ca și când ar fi fost electrocutat.

– Hauptmann a fost un idiot. La naiba, Hâră, o răpire de copil bine dusă la capăt nu dă greș aproape niciodată. Ce-o să zică pruncul când or să-l întrebe cine l-a răpit? Gu-gu ga-ga? Râse.

– Da, dar presiunea publicului, zise George.

– Sigur, sigur, presiunea publicului. Burgess zâmbi și se trase de ureche. Era un mare adept al trasului de ureche. *Va fi* presiune din partea publicului. Răpirile de copii și uciderea de polițiști, astea generează întotdeauna o mare presiune din partea publicului. Știi ce-a spus Harry Truman despre asta?

– Nu.

– A spus că dacă nu poți îndura presiunea publicului, fă-te pustnic.

– Nu poți recupera recompensa, spuse George. Și dacă poți, banii ar fi însemnați. Se înțelege de la sine.

Burgess ridică un deget ca un profesor. Apoi făcu iar șmecheria cu trasul de ureche, care strică efectul, într-un fel.

– Asta dacă presupui că polițiștii vor fi anunțați. Dacă bagi familia în sperieți destul de tare, totul se rezolvă în particular. Făcu o pauză. Și chiar dacă banii ar fi marcați... vrei să-mi spui că nu cunoști niște tipi descurcăreți?

– Poate. Poate că nu.

– Sunt tipi care cumpără bani marcați. Pentru ei e-o investiție ca oricare alta, ca aurul sau obligațiunile guvernamentale.

– Dar recuperarea mălaiului – asta cum o rezolvi?

Burgess ridică din umeri. Se trase de ureche.

– Ușor. Cere-le să-l arunce din avion.

Apoi se ridică și se îndepărtă.

Blaze a fost condamnat la patru ani de închisoare pentru „schema Iisus". George îi spuse că va fi floare la ureche, dacă stătea cuminte pe fundul lui. Doi ani, cel mult, îi spuse, și doi au și fost. Anii aceia petrecuți după zăbrele n-au fost foarte diferiți de timpul petrecut la răcoare după ce-l bătuse pe Legea; doar că deținuții îmbătrâniseră. N-a mai fost trimis la izolator. Când îl cuprindeau tremuricii în serile lungi sau în timpul unei interminabile perioade de anulare totală a privilegiilor, când nimeni nu avea voie să iasă din celulă, îi scria lui George. Scria incredibil de prost și scria scrisori lungi. George nu-i răspundea foarte des, dar, cu timpul, simplul act al compunerii, așa chinuitor cum era, deveni un factor calmant. Își imagina că atunci când scria, George stătea în spatele lui și-i citea peste umăr.

– Zpâltorea îngizori, spunea George. Să-mi trag una!

– E greșit, George?

– *S-p-ă-l-ă-t-o-r-i-a*, spălătoria. *Î-n-c-h-i-s-o-r-i-i*, închisorii. Spălătoria închisorii.

– O, da. Așa-i.

Corectitudinea ortografică și chiar și punctuația lui se îmbunătățiră, deși nu deschise nicio clipă vreun dicționar. Altă dată:

– Blaze, tu nu-ți folosești rația de țigări.

Asta era în epoca de aur când unele companii de tutun ofereau gratuit pachete cu titlul de mostră.

– Fumez rar, George. Știi asta. S-ar aduna pur și simplu grămadă.

– Ascultă la mine, Blazeișor. Le iei vineri și le vinzi joia viitoare, când toți salivează după un fum. Așa se procedează.

Blaze începu să facă așa. Și fu surprins să vadă cât de mulți erau dispuși să plătească pentru țigări care nici măcar nu te drogau.

Altă dată:

– Parcă nu ești bine, George, spuse Blaze.

– Sigur că nu-s. Tocma' mi-am scos patru dinți. Mă doare de-mi vine să mă cac pe mine.

Blaze îl sună data viitoare când avea liber la telefon, îl sună nu cu taxă inversă, ci plăti convorbirea din banii câștigați din comerțul la negru cu țigări. Îl întrebă pe George cum stătea cu dinții.

– Ce dinți? zise George ursuz. Dentistu' dracului probabil că-i poartă la gât ca o salbă. Făcu o pauză. De unde știai că mi i-am scos? Ți-a spus cineva?

Blaze se simți pe dată pe punctul de-a fi prins cu ceva rușinos, ca și când s-ar fi masturbat într-o biserică.

– Da, zise el. Mi-a spus cineva.

După ce ieși Blaze, se duseră la sud în New York City, dar niciunuia nu-i plăcu. Lui George îi fură golite buzunarele, lucru pe care îl luă ca pe-un afront personal. Făcură o excursie la Florida și petrecură o lună crâncenă în Tampa, faliți și neputând să dea vreo lovitură. Urcară iar la nord, dar nu la Boston, ci la Portland. George spuse că vrea să stea peste vară în Maine și să se dea drept un curist republican bogat.

Nu mult după sosirea lor, George citi un articol de ziar despre familia Gerard: cât de bogați erau, cum cel mai tânăr Gerard tocmai se căsătorise cu o puicuță arătoasă foc. Ideea lui Burgess cu răpirea ieși la suprafața minții sale – acea singură lovitură mare. Dar lipsea copilul, lipsea atunci, așa că se întoarseră în Boston.

Naveta aceea Boston-vara, Portland-iarna deveni o rutină în următorii doi ani. La început de iunie, luau calea nordului într-o rablă, cu ce mai rămânea din prada de peste iarnă dosită în roata de rezervă: șapte sute într-un an, două mii în următorul. În Portland, dacă li se oferea ocazia nu se fereau de la o înșelătorie, două. În rest, Blaze pescuia și uneori punea o capcană sau două în pădure. Pentru el, acelea fură veri pline de fericire. George stătea tolănit la soare și încerca să se bronzeze (inutil; doar se ardea), citea ziarele, alunga mușteleși se ruga ca Ronald Reagan (pe care îl numea Bătrânul Tată Elvis Alb) să moară fulgerat.

Apoi, pe 4 iulie, în a doua vară a lor în Maine, observă că Joe Gerard al III-lea și soția lui narmenă deveniseră părinți.

Blaze juca solitaire pe veranda barăcii și asculta la radio. George îl închise.

– Fii atent aici, Blazeișor, zise el, mi-a venit o idee.

Trei luni mai târziu, era mort.

Frecventau regulat jocurile de zaruri și niciodată nu întâmpinaseră probleme. Era un joc cinstit. Blaze nu juca, dar deseori îl secunda pe George. George era foarte norocos.

În acea seară de octombrie, George câștigă șase partide consecutiv. Bărbatul care stătea în genunchi în fața lui, de cealaltă parte a păturii, pariase de fiecare dată împotriva lui. Pierduse patruzeci de dolari. Jocul se desfășura într-un depozit din apropierea docurilor și-n aer pluteau mirosuri felurite: pește vechi, cereale fermentate, sare, benzină. Când se lăsa tăcerea, auzeai *tic-tic-tic*-ul pescărușilor pe acoperiș. Bărbatul care pierduse patruzeci de dolari se numea Ryder. Spunea că era pe jumătate indian Penobscot și, după înfățișare, avea dreptate.

Când George luă zarurile a șaptea oară în loc să le dea mai departe, Ryder puse la bătaie douăzeci de dolari.

– Haideți, zarurilor, zise George. Fața lui îngustă radia. Avea șapca răsucită pe stânga. Haideți, zaruri mari, haideți haideți haideți *acum!*

Zarurile se rostogoliră pe pătură și se opriră. Arătau unsprezece.

– De șapte ori la rând! se extazie George. Ia bănetul ăla, Blazeroi, tati-ncearc-a opta oară. Opt lei paralei!

– Ai trișat, zise Ryder. Vocea lui era blândă, declarativă.

George încremeni cu mâna deasupra zarurilor.

– Ce-ai spus?

– Ai înlocuit zarurile-alea.

– Fii serios, Ride, spuse cineva. N-a...

– Îmi vreau banii înapoi, zise Ryder. Întinse mâna peste pătură.

– O să vrei să n-ai mâna ruptă, dacă nu termini cu prostiile, spuse George. Asta o să vrei, frumosule.

– Îmi vreau banii înapoi, repetă Ryder. Cu mâna în continuare întinsă.

Atunci, se lăsă un moment din acela de tăcere, și Blaze auzi pescărușii pe acoperiș: *tic-tic-tic*.

– Du-te-n pizda mă-tii, zise George și scuipă pe mâna lui întinsă.

Așa că s-a întâmplat repede, așa cum se întâmplă mereu în astfel de cazuri. Rapiditatea este cea care face mintea să dea înapoi și să refuze gândul. Ryder duse mâna sclipind de scuipat în buzunarul jeanșilor și când o scoase avea în

ea un briceag cu arc. Apăsă butonul cromat de pe mânerul cu imitație de fildeș și cei din jurul păturii se împrăștiară în spate.

George strigă:

– *Blaze!*

Blaze se aruncă peste pătură spre Ryder, care se lăsă în față pe genunchi și înfipse lama în stomacul lui George. George urlă. Blaze îl apucă pe Ryder și-l dădu cu capul de podea. Se auzi un sunet sec ca de ramură ruptă.

George se ridică în picioare. Se uită la mânerul briceagului care îi ieșea din cămașă. Îl prinse cu mâna, dădu să-l tragă afară, apoi făcu o grimasă.

– Futu-i, zise el. O, futu-i.

Se așeză la loc.

Blaze auzi o ușă trântită. Auzi pași alergând pe scânduri goale.

– Dispari de aici, zise George. Cămașa lui galbenă se înroșea în jurul mânerului de briceag. Ia și banii – *o, Iisuse, ce tare doare!*

Blaze strânse bancnotele împrăștiate. Și le îndesă în buzunare cu degete pe care nu și le mai simțea deloc. George gâfâia. Făcea ca un cățel într-o zi toridă.

– George, lasă-mă să-l scot eu...

– Nu, ești nebun? Îmi ține mațele înăuntru. Du-mă pe sus, Blaze. *O, Iisuse, futu-i mama mă-sii!*

Blaze îl luă pe George în brațe și George strigă din nou. Sângele picură pe pătură și pe părul negru, lucios, al lui Ryder. Sub cămașă, pântecele lui George părea tare ca o scândură. Blaze îl duse prin tot depozitul și apoi afară.

– Nu, spuse George. Ai uitat pâinea. Pâinea nu e niciodată destulă. Blaze crezu că George vorbea de fapt despre bani și dădu să spună că îi luase, când George zise: Și salamul. Începea să respire foarte grăbit. Am cartea aia, știi.

– *George!*

– Cartea aia cu poza...

Dar atunci George începu să se înece cu propriu-i sânge. Blaze îl întoarse și-l lovi tare peste spate. Altceva nu-i veni în gând să facă. Dar când îl răsuci la loc, George era mort.

Blaze îl întinse pe scândurile din depozit. Se dădu în spate. Apoi se împletici iar înainte și-i închise ochii. Se dădu în spate a doua oară, apoi se împletici iar înainte și îngenunche.

– George?

Niciun răspuns.

– Ești mort, George?

Niciun răspuns.

Blaze alergă fără oprire până la mașină și urcă și se aruncă la volan. Porni în trombă, lăsând urme de cauciuc lungi de șase metri.

– Încetinește, spuse George de pe bancheta din spate.

– George?

– *Încetinește*, fir-ar să fie!

Blaze încetini.

– George! Vino în față! Sari peste scaun! Stai, te trag eu.

– Nu, spuse George. Îmi place aici în spate.

– George?

– Ce-i?

– Ce-o să facem acum?

– O să răpim copilu', zise George. Așa cum am plănuit.

23

Când Blaze dădu buzna afară din mica peșteră și își recăpătă echilibrul, habar nu avea câți oameni erau acolo. Zeci, bănuia. Nu conta. Pistolul lui George îi căzu de la betelia pantalonilor și nici asta nu conta. Îl afundă adânc în zăpadă când se avântă spre primul individ peste care dădu cu ochii. Individul stătea întins în zăpadă la mică distanță, sprijinit în cot și ținând un pistol în ambele mâini.

– Mâinile sus, Blaisdell! Nu mișca! strigă Granger.

Blaze sări la el.

Granger avu timp să tragă două gloanțe. Primul zdreli fruntea lui Blaze. Al doilea iscă doar o minifurtună de zăpadă. Apoi Blaze aterizâ cu toate cele o sută treizeci de kilograme ale sale peste individul care-l rănise pe Joe, iar arma lui Granger zbură prin aer. Granger urlă când oasele piciorului său rupt se frecară unul pe celălalt.

– Ai lovit copilul! țipă Blaze în fața îngrozită a lui Granger. Degetele lui găsiră gâtul lui Granger. Ai lovit copilul, jigodie tâmpită, ai lovit copilul, ai lovit copilul, ai lovit copilul!

Capul lui Granger se mișca acum de la stânga la dreapta și de sus jos, ca pentru a spune că înțelege, că a prins mesajul. Se învinețise la față. Ochii îi ieșeau din orbite.

Se apropie.

Blaze nu-l mai strânse de gât și se uită în jur. Nu vedea pe nimeni. Pădurea era tăcută, cu excepția vântului și-a foșnetului slab al ninsorii.

Ba nu, mai *era* un sunet. Mai era Joe.

Blaze alergă înapoi pe rambleu în sus către peșteră. Joe se rostogolea pe jos, țipând și strângând mâinile în gol. Așchia de piatră nu-l răsturnase doar din leagăn: obrazul lui era plin de sânge.

– Fir-ar *să fie!* se tângui Blaze.

Îl ridică pe Joe, îl șterse pe obraz, îl strecură înapoi între pături și îi puse șapca lui pe căpșor. Joe răcnea din toți rărunchii.

– Acuma tre' să fugim, George, spuse Blaze. Să fugim unde vedem cu ochii. Așa-i?

Niciun răspuns.

Blaze ieși cu spatele din peșteră, ținând copilul la piept, se întoarse în bătaia vântului și o luă la fugă spre drumul forestier.

– Unde l-a lăsat Corliss? gâfâi Sterling spre Franklin. Oamenii se opriseră la liziera pădurii, respirând greu.

Franklin arătă cu degetul.

– Acolo jos. Găsesc eu locul.

Sterling se întoarse spre Brandley.

– Cheamă-ți oamenii. Și pe șeriful ținutului Cumberland. Vreau să blocheze drumul forestier la ambele capete. Ce-i dincolo de el, dacă reușește să treacă?

Bradley râse isteric.

– Nimic, doar râul Royal. Aș vrea să văd că-l trece pe jos.

– E înghețat?

– Sigur, dar stratul e prea subțire.

– Bine. Să mergem mai departe. Franklin, ia-o în față. Dar nu *mult*. Tipu' ăsta e foarte periculos.

Coborâră prima pantă. La cincizeci de metri în interiorul pădurii, Sterling deslușì o siluetă albastră-cenușie tolănită la baza unui copac.

Franklin ajunse acolo primul.

– Corliss, spuse el.

– Mort? întrebă Sterling, ajungând lângă el.

– O, da.

Franklin arătă spre urmele care acum nu erau decât niște adâncituri vagi.

– Să mergem, spuse Sterling. De data aceasta o luă el înainte.

Cinci minute mai târziu îl găsiră pe Granger. Urmele de pe gâtul lui erau adânci de cel puțin doi centimetri.

– Tipu' ăsta-i un animal, zise cineva.

Sterling arătă cu degetul:

– Acolo e o peșteră. Sunt aproape sigur de asta. Poate a lăsat copilul.

Doi polițiști statali urcară anevoie spre triunghiul de umbră. Unul dintre ei se opri, se aplecă, culese ceva din zăpadă. Ridică obiectul în aer.

– Un pistol! strigă el.

De parcă noi n-am vedea asta, reflectă Sterling.

– Lasă naibii *pistolul* ăla afurisit, vezi de copil! Și ai grijă!

Unul dintre ei îngenunche, aprinse lanterna, apoi se târî după raza ei. Celălalt se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi, cu urechile ciulite, după care se întoarse spre Sterling și Franklin.

– Nu e acolo!

Încă dinainte să iasă polițistul din peșteră, zăriră urme care duceau spre drumul forestier. Păreau doar niște simple denivelări în zăpada care se depunea cu rapiditate.

– Nu poate avea un avans mai mare de zece minute, îi spuse Sterling lui Franklin. Apoi ridică vocea: Răspândiți-vă! Îl împingem să iasă pe drumul ăla!

Porniră toți cu viteză înainte, Sterling călcând pe urmele lui Blaze.

Blaze alerga.

Înainta cu salturi împleticite, trecând drept prin încâlceala tufișurilor în loc să încerce să le ocolească, aplecat peste Joe pentru a-l proteja pe cât posibil de loviturile înțepătoare ale ramurilor. Aerul îi intra și îi ieșea dureros din plămâni. Auzea strigăte estompate în urmă. Sunetul acelor voci îl umplea de panică.

Joe urla și se zbătea și tușea, dar Blaze îl ținea strâns. Încă puțin, nu mai era mult de mers și aveau să ajungă la drum. Acolo aveau să fie mașini. Mașini de poliție, dar lui nu-i păsa de asta. Atâta vreme cât cheile erau lăsate în contact. Avea să meargă cât de departe și cât de repede putea, apoi avea să abandoneze

mașina de patrulă și să ia altceva. Un camion ar fi fost bun. Gândurile acestea veneau și plecau din mintea lui asemenea unor desene mari, colorate.

Trecu împiedicat printr-un loc mlăștinos unde gheața subțire din jurul dâmbului acoperit de zăpadă cedă și el plonjă în apă rece până la glezne. Continuă drumul și ajunse la un zid de mărăcini înalt cât un stat de om. Trecu drept prin el, dar întors cu spatele pentru a-l proteja pe Joe. Însă o creangă intră sub șapca de pe capul copilului și o proiectă înapoi spre mlaștină. Nu era timp s-o recupereze.

Joe se uita în jur cu ochii măriți de groază. Fără șapca protectoare care să încălzească aerul în jurul căpșorului lui, copilul începu să icnească mai tare. Acum, hohotele lui erau subțiri. Dincolo de el, vocea slabă și albastră a legii striga altceva. Nu conta. Nu conta nimic, decât să ajungă la drum.

Terenul începea să urce. Înaintarea deveni puțin mai ușoară. Blaze lungi pasul, alergând să-și salveze viața. Pe a sa și pe a lui Joe.

Și Sterling alerga cât îl țineau picioarele și câștigase treizeci de metri înaintea celorlalți. Se apropia. Și de ce nu? Uriașul ăla fără minte îi deschidea drumul. Aparatul de emisie-recepție de la curea pârâi. Sterling îl luă în mână, dar nu-și irosi suflul, ci apăsă doar de două ori butonul de răspuns.

– Aici Bradley, răspunde?

– Da. Atâta tot. Sterling avea nevoie de restul aerului pentru a alerga. Cel mai coerent gând al său, suprapus peste celelalte ca o peliculă de-un roșu aprins, era cel că netrebnicul ăla îl ucisese pe Granger. Ucisese un agent.

– Șeriful a desfășurat unități pe drumul ăla forestier, șefu'. Poliția Statală va veni cu întăriri în cel mai scurt timp posibil. Terminat.

– Bun. Încheiat transmisia.

Alergă mai departe. Cinci minute mai târziu, dădu peste o șapcă roșie căzută în zăpadă. O îndesă în buzunarul hainei și își reluă fuga.

Blaze parcurse fără suflu ultimii cincizeci de metri pe deal în sus către drumul forestier. Joe nu mai plângea; nu mai avea aer de irosit pe plâns. Zăpada îi înghețase pe pleoape și pe gene, îngreunându-le.

Blaze căzu de două ori în genunchi, de fiecare dată ținând brațele pe lângă corp pentru a-l proteja pe copil. În cele din urmă, ajunse în vârf. Și bingo. De-a lungul drumului erau parcate cel puțin cinci mașini de poliție goale.

Mai jos de el, Albert Sterling ieși dintre copaci și se uită în sus pe panta pe care Blaze tocmai o urcase. Și la naiba, iată-l acolo. În sfârșit dădea ochii cu namila aceea nenorocită.

– Stai, Blaisdell, FBI! Oprește-te și ridică mâinile!

Blaze se uită peste umăr. De acolo de sus, polițistul părea un pitic. Blaze se întoarse și o luă la fugă pe drum. Se opri la prima mașină și se uită înăuntru. Încă o dată, bingo. Cheile atârnau în contact. Tocmai voia să-l așeze pe Joe pe scaun, lângă agenda cu amenzi, când auzi un motor turat. Se întoarse și văzu o mașină albă venind pe drum către el. Se întoarse în cealaltă parte și văzu alta.

– George! strigă el. Oh, George!

Îl strânse pe Joe la piept. Respirația copilului era foarte rapidă și superficială acum, așa cum fusese a lui George după ce-l înjunghiase Ryder. Blaze trânti portiera mașinii de poliție și alergă pe după capotă.

Un ajutor al șerifului ținutului Cumberland stătea aplecat pe geamul mașinii care venea dinspre nord. Avea o portavoce cu baterii într-o mână înmănușată.

– *Stai, Blaisdell! S-a terminat! Rămâi pe loc!*

Blaze traversă drumul în fugă și cineva deschise focul asupra lui. În stânga, zăpada sări în aer. Joe începu să scoată serii de scâncete forțate.

Blaze se avântă de partea cealaltă a drumului cu pași de uriaș. Alt glonț îi șuieră pe lângă cap, rupând așchii și scoarță din trunchiul unui mesteacăn. Ajuns la baza rambleului, se împiedică într-un buștean ascuns sub zăpada proaspăt depusă. Aterizâ peste copil într-un troian. Se opinti în picioare și îl șterse pe Joe pe față. Era plină de zăpadă.

– Joe! Ești bine?

Joe respira sacadat și aspru. Fiecare gură de aer părea să vină la intervale de secole.

Blaze fugi.

Sterling ajunse la drum și-l traversă în fugă. Una dintre mașinile șerifului oprise în patinare, strâmb, de cealaltă parte. Ajutoarele de șerif erau afară și stăteau acolo, uitându-se în jos, cu armele scoase.

Obrajii lui Sterling erau întinși și gingiile îi erau reci, așa încât bănuia că rânjea.

– L-am *prins* pe nenorocit.

Alergară pe rambleu în jos.

Blaze străbătu în zigzag un pâlc răsfirat de plopi și frasini. Dincolo de el, totul se deschidea. Copacii și tufișurile dispăreau. Înaintea lui era o întindere de alb neclintit, și acela era râul. De cealaltă parte, armate gri-verzui de molizi și pini mărșăluiau spre un orizont gâtuit de zăpadă.

Începu să umble pe gheață. Făcu nouă pași înainte ca pojghița să se spargă, aruncându-l în apă glacială până la coapse. Cu respirația tăiată, se întoarse anevoie și urcă pe mal.

Sterling și două ajutoare de șerif ieșiră din ultimul pâlc de copaci.

– FBI, zise Sterling. Lasă copilul pe zăpadă și fă un pas în spate.

Blaze se întoarse la dreapta și începu să fugă. Aerul care îi cobora cu greu pe gât părea acum încins. Se uită după o pasăre, orice pasăre deasupra râului, și nu văzu niciuna. Îl văzu în schimb pe George. Stătea cam cu optzeci de metri mai în față. Era aproape ascuns de zăpada viscolită, dar Blaze îi deslușea șapca, și șapca era răsucită pe stânga – partea norocoasă.

– Haide, Blaze! Haide, împiedicatul naibii! Arată-le călcâiele! Arată-le cum procedăm noi, fir-ar să fie!

Blaze alergă mai repede. Primul glonț îl nimeri în gamba dreaptă. Trăgeau la picioare ca să-l protejeze pe copil. Asta nu-l încetini; nici măcar nu simțea durerea. Al doilea îl lovi în spatele genunchiului și-i spulberă rotula într-o ploaie de sânge și așchii de os. Blaze nu simți nimic. Alergă mai departe. Sterling avea să spună mai târziu că n-ar fi crezut niciodată că era posibil așa ceva, dar nenorocitul alerga pur și simplu fără oprire. Ca un elan împușcat în burtă.

– *Ajută-mă, George! Am intrat în bucluc!*

George dispăruse, însă Blaze îi auzea vocea aspră, hârșâită – venea la el adusă de vânt.

– Da, dar aproape că ai ieșit. Picioarele la spinare, bătrâne.

Blaze făcu ultima sforțare. Câștiga teren în fața lor. Avea forțe înnoite. El și Joe aveau totuși să scape. Fusese cât pe ce s-o rasolească, dar totul avea să fie bine. Se uită spre râu, mijind din ochi, încercând să-l vadă pe George. Sau o pasăre. Doar o singură pasăre.

Al treilea glonț îl nimeri în fesa dreaptă, ricoșă în sus, îi spulberă șoldul. Glonțul fu spulberat și el. Bucata cea mai mare ricoșă la dreapta și-i străpunse intestinul gros. Blaze se bălăbăni, aproape căzu, apoi o rupse iar la fugă.

Sterling pusese un genunchi în pământ și ținea pistolul cu ambele mâini. Ochi repede, aproape cu nepăsare. Trucul era să nu-și lase prea mult timp de gândire. Trebuia să ai încredere în coordonarea mână-ochi și să te lași în voia ei.

– Iisuse, facă-se voia Ta, zise el.

Al patrulea glonț – primul tras de Sterling – îl lovi pe Blaze în șale, retezându-i măduva spinării. Senzația semănă cu lovitura unui boxer cu pumn mare, puțin deasupra rinichilor. Se prăvăli la pământ și Joe îi zbură din brațe.

– Joe! strigă el și începu să se târască în față pe coate. Ochii lui Joe erau deschiși; se uita la el.

– Se îndreaptă spre copil! țipă unul dintre ajutoarele de șerif.

Blaze întinse mâna sa mare către Joe. Mânuța lui Joe, dibuind după orice, veni în întâmpinarea ei. Degețelele lui se încolăciră în jurul degetului mare al lui Blaze.

Sterling se opri gâfâind în spatele lui Blaze. Vorbi pe o voce joasă, așa încât ajutoarele de șerif să nu-l poată auzi:

– Asta e pentru Bruce, scumpule.

– George? zise Blaze, și atunci Sterling apăsă trăgaciul.

24

Fragment dintr-o conferință de presă susținută pe data de 10 februarie:

Î: Cum se simte Joe, domnule Gerard?

Gerard: Doctorii spun că va fi bine, slavă Domnului. O vreme n-a fost nimic sigur, dar acum s-a vindecat de pneumonie. E un luptător, nu încape îndoială.

Î: Aveți vreun comentariu de făcut despre cum s-a ocupat FBI de caz?

Gerard: Absolut. Au făcut o treabă strașnică.

Î: Ce veți face acum dumneavoastră și soția dumneavoastră?

Gerard: O să mergem la Disneyland!

[Râsete]

Î: Serios.

Gerard: Aproape că eram serios! Imediat ce doctorii îl vor declara vindecat pe Joey, o să mergem în vacanță. Undeva unde e cald și sunt plaje. Apoi, după ce ne întoarcem, o să încercăm să dăm uitării acest coșmar.

Blaze fu îngropat în South Cumberland, la mai puțin de cincisprezece kilometri de Leagănul Hetton și cam la aceeași distanță de locul în care tatăl lui îl aruncase pe scările unui bloc cu apartamente. Asemenea majorității săracilor din Maine, fu îngropat pe cheltuiala municipalității. În ziua aceea, soarele nu strălucі pe cer și la înmormântare nu participă nimeni. Cu excepția păsărilor. Ciori, în principal. În apropierea cimitirelor de țară, întotdeauna sunt ciori. Acestea veniră, se așezară pe ramuri, după care își luară zborul spre o destinație pe care doar păsările o cunosc.

Joe Gerard al IV-lea stătea într-un pătuț de spital, în spatele geamului. Era sănătos din nou. Mama și tatăl lui aveau să se întoarcă tocmai în ziua aceea ca să-l ducă acasă, însă el nu știa asta.

Avea un dinte nou, iar asta știa; îl durea. Stătea întins pe spate și se uita la păsările de deasupra pătuțului. Erau agățate pe ață și zburau de fiecare dată când le atingea o adiere de aer. Acum nu se mișcau, și Joe începu să plângă.

Un chip se aplecă deasupra lui și o voce începu să fredoneze. Era un chip neașteptat, și el începu să plângă mai tare.

Chipul își țuguie buzele și suflă spre păsări. Păsările începură să zboare. Joe se opri din plâns. Privi păsările. Păsările îl făceau să râdă. Uită de chipuri neașteptate și uită de durerea pricinuită de noul dințișor. Privi zborul păsărilor.

(1973)

De același autor, la Editura Nemira
au apărut:

Carrie
Salem's Lot
Shining
Apocalipsa (2 vol.)
Cimitirul animalelor
Christine
Orașul bântuIT (2 vol.)
Misery
Jocul lui Gerald
Colorado Kid
Mobilul
Povestea lui Lisey
Misterul regelui
Casa întunericului
Ochii dragonului
Duma Key
Pistolarul
Dolores Claiborne
Talismanul

În curând:
Alegerea Celor Trei
(seria TURNUL ÎNTUNECAT, vol. 2)

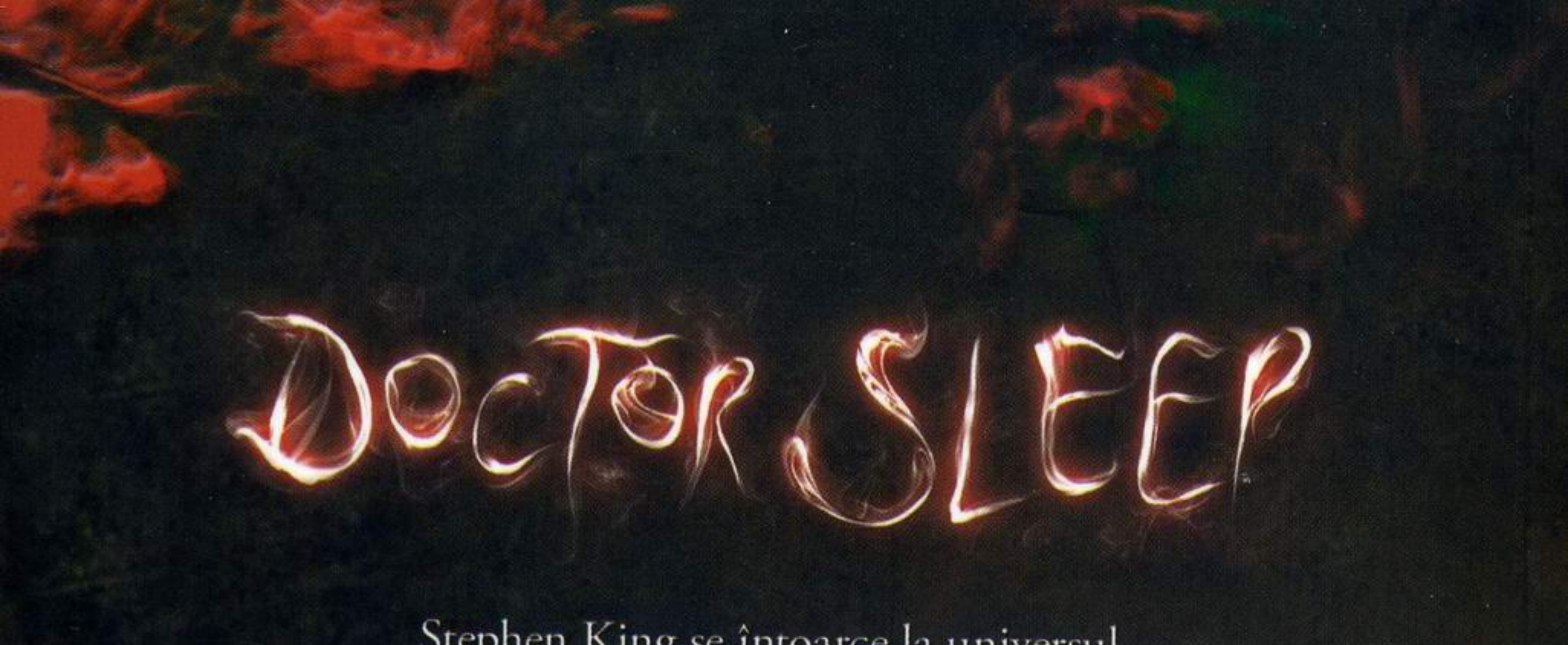

DOCTOR SLEEP

Stephen King se întoarce la universul
pe care l-a creat și l-a explorat în *Shining*.
Dan Torrance, angajat într-un sanatoriu,
trebuie să salveze o fetiță din ghearele unei
grupări de criminali cu puteri paranormale.
Urmează o luptă complicată între bine și rău,
o poveste extraordinară, care va încânta
milioanele de cititori care s-au delectat cu
Shining și-i va cuceri pe cei care păşesc acum
în ținuturile lui Stephen King.

„Scriitorul trebuie să atace zona de confort
a cititorului. Să-i intre sub piele și să-l facă
să reacționeze.“
STEPHEN KING

ISBN 978-606-579-862-5

nemira.ro